

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, АВГУСТ 2004. ГОДИНЕ
ГОДИНА XV, БРОЈ 1815

КО ОВО МОЖЕ ДА ЗАБОРАВИ?

Др Војислав Шешељ

ГЛОГОВ КОЛАЦ У ДОСОВСКОМ СРЦУ

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНА
БЕОГРАД 2002.

У књигама „Глогов колац у досовском срцу“ и „Досманлије као нови јањичари“ др Шешељ објављује поуздане информације које сведоче о злочиначкој природи досманлијског режима.

На овим страницама могу се информације које је добијао од часних и поштених људи из управних, безбедоносних и правосудних структура система о свим закулисним политичким збивањима данашњице.

**Цена једног примерка
300 динара.**

Књиге се могу купити
у седишту

Српске радикалне странке,
Трг победе 3, Земун,
телефон: 011/316-46-21

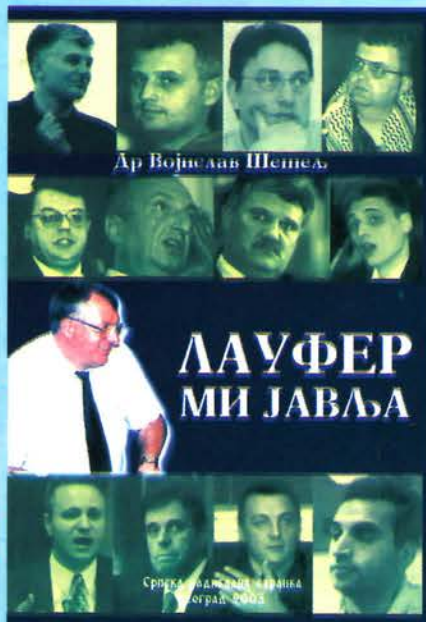
Др Војислав Шешељ

ДОСМАНЛИЈЕ КАО НОВИ ЈАЊИЧАРИ

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНА
БЕОГРАД 2002.

„Лауфер ми јавља“ је наставак књиге др Војислава Шешеља „Досманлије као нови јањичари“. Настала на истоветан начин, обухвата период до 29. јануара 2003. Због своје актуелности, до сада непознатих информација, ово је књига која се чита у једном дијелу.

**Најновији извештаји из
политичког подземља
налазе се у књизи
„Лауфер ме није заборавио“**

Др Војислав Шешељ

ЧЕТНИЧКИ ВОЈВОДА ПРЕД ХАШКИМ ТРИБУНАЛОМ

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНА
БЕОГРАД 2003.

Књиге „Четнички војвода пред Хашким трибуналом“ и „Суочавање са хашким инквизиторима“ обухватају све што се догодило од тренутка добровољног одласка др Шешеља у Хаг до 8. априла 2003. године.

Аутентични документи, стенографске забелешке и реакције јавности, на објективан начин причају праву сагу о храбрости др Шешеља који се достојанствено супротставља силама новог светског поретка.

Незаобилазна историјска и правна литература.

Др Војислав Шешељ

СУОЧАВАЊЕ СА ХАШКИМ ИНКВИЗИТОРИМА

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНА
БЕОГРАД 2003.

ВЕЛИКА СРБИЈА

ЗЕМУН
ТРГ ПОБЕДЕ 3

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач

Проф. др Војислав Шешел

Главни и одговорни уредник

Синиша Аксентијевић

Заменик главног
и одговорног уредника
Марина Рагуш

Помоћници главног и
одговорног уредника

Елена Божић-Талијан

и Огњен Михајловић

Издање припремиле

Елена Божић Талијан и Марина Томан

Техничко уређење и компјутерски прелом

Бранкица Терзић

Унос текста

Весна Марић и Златија Севић

Карикатуре

Синиша Аксентијевић

Лектори

Ивана Борац и Зорица Илић

Секретар редакције

Злата Радовановић

Председник Издавачког савета

Др Ђорђе Николић

Заменик председника Издавачког савета

Др Бранко Надовеца

Издавачки савет

Проф. др Војислав Шешел,

Томислав Николић, Маја Гојковић,

Гордана Поп-Лазич, Радолав Кањерић,

Александар Вучић, Драган Тодоровић,

Мирко Благојевић, Душко Секулић,

Огњен Тадић, Александар Василијевић,

Зоран Красић, Миролуб Вељковић,

Наташа Јовановић, Горан Цветановић

Штампа

„Етикета“, 20. октобра 2,

11307 Болеч, 011/806-30-28

За штамарију

Мирослав Драмлић

Редакција прима пошту на адресу

„Велика Србија“, Трг победе 3,

11080 Земун; рукописи се не враћају

Новине „Велика Србија“ уписане су у

Регистар средстава јавног информисања

Министарства за информације под бројем

1104, од 5. јуна 1991. године.

ЦЕНЕ ОГЛАСА

Цене огласа за издање у сто хиљада примерака: последња колорна страна корица 100.000 динара; унутрашња колорна страна корица 80.000 динара; унутрашња новинска страна 60.000 динара; 1/2 унутрашње новинске стране 30.000 динара; 1/4 унутрашње новинске стране 15.000 динара; плус порез на промет.

Председнички избори

• ПОБЕДА ДЕМОКРАТИЈЕ
ИЛИ УЦЕНА

3

Националне мањине

• ДА ЖИВИМО БОЉЕ,
А НЕ ДА НАС ДЕЛЕ

11

Радикали захтевају:

• ЗАБРАНИТИ ПОВЛАЧЕЊЕ
ТУЖБЕ ПРОТИВ НАТО

16

Хаг

• ШЕШЕЉУ ЗАБРАЊЕНО
ДА СЕ БРАНИ СА СЛОБОДЕ

20

Вучић, будући градоначелник:

• ВОДИЋУ БРИГУ О
СВАКОМ БЕОГРАЂАНИНУ

22

Милорад Мирчић:

• О ПРОПУСТИМА У ВРЕМЕ
ВАНРЕДНОГ СТАЊА

24

Прилог за Тадићеву биографију

• УНИШТАВАЊЕ ВОЈСКЕ

32

Прислушкивања

• ЕНГЛЕСКИ ШПИЈУН,
МИНИСТРОВ САВЕТНИК

40

Карићи, самозвана династија

• ДВА МЈАДЕЖА И ТРИ ПАДЕЖА

46

Мафијашки закони

• ЗЕЛЕНО СВЕТЛО
МАНИПУЛАЦИЈАМА

54

Пише: Момир Марковић

..*
Бориса Тадића полиција испратила до зграде Председништва. Хоће ли га сачекати и кад из ње изађе на крају мандата, видећемо.

..*
Ко каже да режим баш ништа не извози. А оних 600 кило дроге?

..*
Кад су сејали жито, паори помињали Динкића (обећао добру цену и кредите). Сад кад жито предају, помињу му матер.

..*
Салату сигурно више нећемо увозити. Нема народ са чиме да је једе.

..*
Борис Тадић обећао Србима визе кад га изаберу. За почетак обезбедио визе за Румунију.

..*
Народ се заситио игара. Сад хоће хлеба.

..*
„Егзит” је био тако динамичан да се све пушило.

..*
На „Егзиту” су многи доживљавали екстаз(и)у.

..*
Овима из Владе Србије је „Боље сутра” свануло још кад су дошли на власт.

..*
Вук Драшковић спречио избор два тужиоца. Народна пословица више не гласи „Памти као корњача”, него – памти као Вук.

..*
Срби погрешно схватили Тадића кад је обећао да ће их одвести у Европу, па кренули комбајнима, тракторима, камионима и закрчили путеве по Србији.

..*
Уопште нису морали да праве онолике агенције по министарствима. Да су страни агенти, знали смо и до сада.

..*
Ма није све тако црно. Беле се и Чедина вила у Земуну и коњ у Сурчину.

..*
Није страшно што је Борис Тадић одмах по инаугурацији отишао у Америку. Страшно је што се вратио.

..*
Богољуб Карић почео свој успон на привредној пирамиди Србије још давне 1993. године. Пирамидалном штедњом у „Карић банци”.

..*
Драган Џајић одбио Карићеву понуду за градоначелника. Бира човек друштво.

..*
Можда би и Дафина и Језда основали партије да их нису онамад ухапсили.

..*
Грађани Србије, ако Влада Србије не реагује на пароле које носите на демонстрацијама, скините пароле. Тада ће вам у рукама остати мотке. Можда ће вас тек тада разумети.

..*
Кад уђемо у НАТО, и ми ћемо имати право да слободно бијемо слабије од себе.

..*
Судећи по ценама лекова, здравље је наше највеће богатство. Зато им је министар овако драстично повећао цену.

..*
Од капиталних инвестиција неки из Владе направили позамашан капитал.

..*
Енглески генерали су на великој цени. За једног њиховог (саветник министра одбране СЦГ) траже четири наша.

..*
У Европу ће нас сигурно увести. Ако Тадић не успе за време свог мандата, оставиће то сину у аманет.

..*
Не разумем зашто Веселинов и Чанак траже мултиетничку полицију у Војводини. Зар им није свеједно ко ће их ухапсити после септембарских избора.

..*
Кошгунџа испуњава сва своја обећања. Обећао да ће струје бити, и у његовој Влади их већ има неколико.

..*
Обећали да ће нас увести у круг најбогатијих, а увели нас у зачаран круг.

..*
Лако је псима. Они бар смеју да лају.

..*
Уска су врата Европе. Да бисмо ушли, морају претходно да нам државу поприлично смање.

..*
Нешто ми је ту сумњиво. У реду што нас воде у Европу, али – што нам скидају гаће?

..*
Док нисам видео инаугурацију, нисам знао да и крем може да буде покварен.

..*
Милошевић „потрошио” судију Меја. Ако потроши Карлу, све ће му бити опроштено.

..*
Код Динкића је све музика. И буџет му звечи као празно буре.

..*
Код приватизације нам је све мало. Мале цене фирми, мали социјални програми. Једино се још провизије добро држе.

..*
У Влади Србије поштује се договор „како ко узме”.

..*
Имали су Срби и гору власт од ове. Јаничаре, на пример.

..*
Наши увозници тражили енергетски напитака, а Словенци им продали сок од боровнице обогаћен бекерелима. Ни су рекли какву енергију траже.

..*
Влада похапсила све криминалце по Србији. Не трпи конкуренцију.

ПОБЕДА ДЕМОКРАТИЈЕ ИЛИ УЦЕНА

Анализа: Амцад Мигати

Коначно су се одржали председнички избори у Србији и Србија је добила председника. Својим избором председника Србија је потврдила да је земља чуда јер је изабрала ону опцију која је њој онемогућавала да има председника у претходном периоду. Опцију која се одликовала најнедемократскијим понашањем у новијој српској историји (узимање власти пучем, крађа гласова у парламенту, кршење Устава и закона, спрега власти и организованог криминала, самовоља појединих политичара на власти и репресивних органа, итд.) Нажалост, све ово је била и оцена већине кандидата који су учествовали у првом кругу. Међутим, сам Бог зна одакле, сви су изненада добили амнезију и сви су подржали управо ту опцију коју су до јуче жестоко критиковали.

Питање које се поставља је – да ли је Демократска странка преко ноћи променила свој курс или су се остали променили или је нешто треће у питању. Да не би било заблуде, Демократска странка је јасно и гласно, и изјавама и деловањем, потврдила да остаје доследна политици која је вођена у претходном периоду, штавише, враћени су и људи који су били носиоци тог политичког курса, оличеног у недемократском понашању. Тако је Бојан Пајтић, чувен по афери крађе гласова у парламенту, из Солуна и Бодрума, враћен на место шефа посланичке групе баш уместо Бориса Тадића. Такође, господин Чедомир Јовановић поново је постао медијска звезда када је наметнуо своју амнестију од МУП-а

Србије у чувеној игри детектора лажи. И да не помињемо који су све поново блиски Тадићеви сарадници рехабилитовани преко изборног штаба (од Горана Весића до Бебе Поповића) како не би било никаквих недоумица око политике новог председника.

Било је очигледно да су многи покушавали да наметну тезу да су се српски радикали умилли, уразумили и променили политички курс након што су овдашњи властодршци и њихови домаћи и страни ментори успешно удаљили лидера странке др Војислава Шешеља и сместили га у хашки казамат. Али, изгледа да им ни то није било довољно, па су га потпуно изоловали за време изборних циклуса. Њихова очекивања да ће заиста доћи до промена у политици странке у правцу који им одговара, што би им омогућило да и даље не сметано иду ка остварењу својих циљева који су супротни националним интересима, су се очигледно изјаловила.

Нису тачне тврдње да Српска радикална странка нема са ким да сарађује или да нико неће са њом у коалицију, јер највећи делови база неких странака јавно су се декларисали да желе да њихове странке сарађују са српским радикалима како би се сачувало национално достојанство и национално богатство као значајан фактор за бољи живот. У новинарским кулоарима се спекулисало да је крајем децембра мало недостајало да буде формирана влада Српске радикалне странке и Демократске странке Србије, али су неке стране дипломате, којима то никако није одговарало, одиграле одлучујућу улогу и спречиле формирање ове владе.

Питање које аналистичари нужно постављају себи је – шта стоји иза подршке које су дали Борису Тадићу, кандидату Демократске странке сви, од Демократске странке Србије до новоосноване Снаге Србије Богољуба Карића? Да ли се код њих јојавила амнезија или је то заиста израз „демократског схватања“ тих странака и кандидата који су дали подршку, што би значило да они виде узор демократије у претходној владавини Демократске странке?

Према неким наговештајима који су се јојавили у јавности, изгледа да су разлози сасвим друге врсте и да се могу изражити у прилицима и уценама над свим политичким факторима у земљи. Шеф изборног штаба принцезе Јелисавете Карађорђевић у једном свом писму које је било објављено у штампи оценио је да је подршка Борису Тадићу била изнуђена. Друга средстава информисања су објављивала да је господин Карић подржао Тадића како би зауставио хајку П17 илус на Телеком, а злочинци кажу да је господин Тадић обећао Богољубу Карићу да ће добити дуго сањану америчку визу!

Такви наговештаји и да су истинити, нису од виталног значаја за политичку анализу. Изгледа да се прави разлози за такву политичку комбинацију налазе у захтевима домаћих и страних утицајних фактора за обезбеђење њиховог интереса у Србији. Ти утицајни фактори су управо у господину Борису Тадићу пронашли прави инструмент за постизање свог циља.

Томиславу Николићу и Српској радикалној странци, који су морални победници и на последњим парламентарним и на последњим и претходним председничким изборима, није смело да се дозволи да имају утицајну улогу у власти, јер је добро познато њихова намера да озбиљно испуштају све финансијске малверзације које су довеле до банкротства државе, од упада у Народну банку, преко сумњиве приватизације у којој је продати значајан део државног капијала у бесцење до афере са енергетском мафијом. У све те незаконите радње умешано је доста утицајних људи са различитих страна, али њихови заједнички површићи су, јавности већ добро познати, српски шајкуни и сумњиви бизнисмени.

Зашто неки страни фактори не желе да српски радикали имају одлучујућу улогу у власти

Томислав Николић је недавно изјавио да је господин Борис Тадић био кандидат НАТО-а. Господин Тадић је одавно познат као „амерички пројекат за Србију”, што је била улога коју својевремено покојни председник Демократске странке и премијер Владе Републике Србије није хтео да прихвати. То је био један од разлога због којих је Ђинђић хтео да удаљи Тадића дајући му дипломатску функцију у некој мање важној земљи. Игром случаја, десио се агентат на председника Владе, расформирана је специјална јединица, и именовао је Борис Тадић за министра одбране.

У прилог тези да је Тадић „амерички пројекат за Србију” говори и чињеница да је први потез изабраног председника Србије био муњевита посета Америци, вероватно ради добијања инструкција за будуће поступке на унутрашњем и спољном плану. Познато је да је Војска Југославије (данас Србије и Црне Горе) до петооктобарског пуча била најздравија институција државе са великим ауторитетом, коју ДОС није могао коренито да промени. Та чињеница је сметала НАТО-у, поготово Пентагону као водећој сили једног од два крила ове алијансе. Долазак Тадића на функцију министра одбране отворио је широм врата тој промени коју су креирали амерички стратези и њихови савезници.

Војска Југославије се супротставила НАТО агресији и онемогућила ову моћну алијансу да војном победом уђе у нашу земљу. НАТО је то учинио јединим преосталим начином – делимичним политичким поразом наше земље (план Черномордун – Ахтисари и Кумановски споразум) који су прихватиле апсолутно све политичке снаге, и на власти и у опозицији, изузев Српске радикалне странке.

Када је постављен на функцију министра одбране, Борис Тадић је за своје саветнике именовано стране пензионисане генерале и ангажовао израелску војну обавештајну службу за формирање нове обавештајне службе наше армије. Апсолутно га није занимало врхунско знање наших официра које је цењено у свету и које су и доказали супротстављајући се највећој војној сили која је извршила агресију на нашу земљу. Тадић је, спроводећи освету НАТО стратега, потпуно понизио војни врх и нашу војску. Он је отишао толико дале-

ко да је генерала Лазаревића сменио само зато што је „добрио информацију” да Хашки трибунал обавља истрагу над генералом Лазаревићем.

Већ је и самом врху Демократске странке одавно постајало јасно да условљавањима и уценама Хашког трибунала нема краја. Претходни премијер Зоран Живковић био је малтене шокиран како неки светски моћници газе своја обећања. Тако је и генерал Сретен Лукић постао жртва неке њему нејасне игре. Од информација које су доспеле у медије, познато је да је током припрема петооктобарског пуча одржан састанак у Будимпешти на који је позван и генерал Сретен Лукић. На том састанку, тадашњи координатор за опозицију Југославије и будући амерички амбасадор у Београду (сад већ бивши) Вилијем Монтгомери наводно је уценио генерала Лукића да има могућност да бира: да омогући рушење бившег председника Милошевића или ће да путује у Хаг.

Сећамо се да су господин Живковић и претходна Влада Србије веома оштро реаговали и нису прихватили да од Карле дел Понте приме оптужницу против генерала Лукића и остале тројице генерала. Зато је Карла дел Понте морала да их преда свом миљенику Горану Свилановићу, тадашњем министру иностраних послова, а садашњем веома блиском сараднику господина Тадића.

Господин Тадић данас сматра да је то био погрешан потез претходне владе и његове странке јер, према његовом мишљењу, предаја генерала нема алтернативу и то нико не може да спречи, чак ни он који се хвали да има ауторитет на Западу, баш код оних газда које траже српске главе. Ако има ауторитет, зашто онда не може да убеди своје пријатеље на Западу да то што раде руши националне интересе Србије и њену стабилност или он управо на томе, на рушењу националних интереса Србије и суверенитета над грађанима, гради свој ауторитет на Западу?

Тзв. демократе на власти и њихови тзв. правни експерти обмањују грађане тврдећи да циљ Хашког трибунала није да осуди државу Србију већ само појединце. Зашто се крије од јавности да су Уједињене нације још 1991. године усвојиле „Нацрт декларације о злочинима против мира и безбедности човечанства”, где се у члану 5 потврђује да „суђење било којој особи за злочин против мира и безбедности човечанства не ослобађа државу од одговорности које има према међународном праву”.

Јасно је да је циљ рушења бивше СФРЈ распарчавање те територије и њених народа на мале државице које треба да буду под контролом одређених утицајних сила и да служе њиховим стратешким интересима. То је био прави узрок кризе на том подручју где је Немачка била одговорна за избијање сукоба на простору Словеније и Хрватске, а Сједињене Америчке Државе на простору Босне и Херцеговине. Што се тиче одговорности учесника у самом чину грађанског рата, она није обухваћена ниједним међународно-правним актом. Кривица Срба је у томе што су хтели да сачувају своју територију и народ у заједничкој држави у којој су живели и други народи. Из тога закључујемо да је улога Хашког трибунала да замени улоге жртве и кривца, и уместо што суди иностраним факторима који су изазвали кризу, он суди жртви грађанског рата који је био неминовни резултат те кризе. Суштина наставака суђења и подизања оптужница је, заправо, упозорење свакој новој власти да се не супротставља даљем распарчавању тог простора и стратешким интересима неких моћних светских фактора.

Господин Тадић то веома добро разуме и схвата поруку коју преноси и господин Чанак, да је нови задатак који треба да се обави у име моћника – самостално Косово и Метохија до 2006. године. Вредни ученици својих западних ментора, који су, нажалост, на власти у нашој земљи, изговор за то ће вероватно тражити у значају очувања Војводине у оквиру Србије, по принципу – хајде да им дамо Косово, а да бар сачувамо Војводину. Увек треба имати у виду да таква логика води ка ланчаној реакцији и потпуном распарчавању. Већ имамо пример Тадићевог савезника Јожефа Касе, који озбиљно припрема интернационализацију питања Војводине, како би на крају макар један део Војводине одвојио од Србије. И ту не би био крај, јер план подразумева потпуно распарчавање наше земље, па би се ове аспирације даље пренеле на Рашку област, где главну реч воде такође Тадићеви савезници окупуљени око Сулејмана Угљанина.

Зато овде није пожељна политички утицајна улога српских радикала и Томислава Николића јер ће се они одлучно супротставити таквом плану и окупити савезнике у региону и свету које такав план угрожава.

Дужничка криза – средство за овладавање државама

Визија господина Бориса Тадића о отварању према свету подразумева наставак пљачкашке приватизације која има за циљ да народна богатства прода у бесцење домаћим тајкунима и светским финансијским лобијима и њиховим сумњивим инструментима. Треба да буде јасно да је намера те поделе да се домаћи тајкуни и сумњиви бизнисмени баве само услужним делатностима и прљавом индустријом, а инострани, наравно, добијају монопол над производњом како би управљали и контролисали државу и њену политику.

Очигледно је да нико ко намерава да спроведе праведнију приватизацију која би била у корист народа и ко намерава да продајом сачува реалну вредност фабрика, предузећа и да поштује закон, не може да има место у структурама ова-

кве власти. Тако је, на пример, господин Павловић, сада већ бивши директор Агенције за приватизацију избачен јер је покушавао да омогући да се поштено и у складу са законом спроводи приватизација. То је чак потврдио и Владин Савет за корупцију који је формирала сама досовска власт. У свему томе главну улогу игра велики савезник господина Тадића Г17 плус, кога чине експерти иностраних фактора за уништавање домаће привреде.

Наравно, српски радикали су неподобни за иностране факторе јер они никада неће дозволити да се уништи домаћа привреда. Српска радикална странка ће се супротставити даљем уништавању земље и ланцу дугова јер је то сигуран пут у дужничку кризу. А дужничка криза је средство које омогућава међународном финансијском лобију да влада одређеном земљом и да руши њен суверенитет и независност.

Да не би било заблуде, финансијска помоћ или зајмови који су дати нашој земљи у време владавине ДОС-а нису имали никакав привредни ефекат у производњи. Сва помоћ је углавном потрошена на услужне делатности или на попуњавање буџета државе како би државни врх могао луксузно да се понаша. Последњи пример за то је инаугурација новоизабраног председника, обављена ван прописа и закона. Накнадно су из Тадићевог изборног штаба информисали јавност да је било веома важно да инаугурација баш тако изгледа, јер је то према америчком узору и пружа нам могућност да постанемо део цивилизованог света.

У тим донацијама које су наметнуте као помоћ нашем народу, најопаснији је онај део који се издваја за финансирање невладиних организација. Невладине организације, нажалост, у нашој земљи имају, с једне стране, улогу супервизора власти у интересу њихових финансијера, а с друге стране желе да испирањем мозгова, наш народ убеде да је он кривац за претходне ратове, да је чинио ратне злочине и да због тога треба да одговара јер то води тобожњој катарзи после које ћемо сви да живимо срећно и задовољно.

Српска радикална странка би то објашњење можда и прихватила када би они само једну ситницу томе додали –

РЕФОРМСКИ ПУТ У ДУЖНИЧКО РОПСТВО

шта са ратним злочинима које су починили и данас чине њихови спонзори свуда по свету? Ако се неке чине да смо отишли сувише далеко, ево – шта са ратним злочинима које је починио НАТО у нашој земљи? Да не би било неспоразума, према свим важећим међународним актима – НАТО агресија на нашу земљу је чин који је угрозио мир и безбедност и кажњив је према свим међународним правним документима.

Невладине организације које су једнодушно подржавале господина Тадића, чак и неке које су се трудиле да делују као непристрасне (ЦЕСИД), отворено су стале на страну Тадића у другом кругу председничких избора кршећи демократске изборне принципе и законом предвиђену изборну тишину. Српска радикална странка разуме њихов страх, јер су њихови спонзори свесни да Томислав Николић, да је победио, не би дозволио да се опрости ратна штета коју чланице НАТО дугују нашој земљи и коју због незастарелости кад-

тад морају да плате са каматом. Наравно да Николић и српски радикали нису толико догматични да не би тражили начин за решавање тог проблема рецимо, кроз брисање свих наших дугова и задужености земље уопште.

Да ово није само

политичка анализа потврђује и званични захтев новог генералног секретара НАТО приликом посете Србији и Црној Гори 19. јула, у којем се осим потпуне сарадње са Хашким трибуналом тражи и повлачење тужбе против земаља НАТО за агресију, коју је СРЈ поднела пред Међународним судом правде још 1999. године.

Нема потребе да сада идемо даље и да говоримо о распаду Југославије и одговорности међународних фактора за неправедне санкције које су наметнуте Југославији и геноцид над српским народом који се дешавао од 1991. до 1998. године.

Све те чињенице јасне су макар гласачима Демократске странке Србије и Социјалистичке партије Србије, а највероватније и њиховом политичком врху, али питање које се поставља је – чиме су били уцењени да прихвате опцију коју одбацује њихово бирачко тело и много поштених људи у руководствима ових странака? Зашто немају снаге да питају своје уцењиваче где су њихова демократска права да одлучују о својим убеђењима и интересима свог народа?

Прича о изолацији и враћању у прошлост као и прича о будућности и уласку у Европу, нису ништа више од шарене лаже. Изолације ће сигурно бити за оне који не успеју да испуне налоге својих ментора, али не за народ. Та изолација ће бити двострука – од самог народа и од спонзора који ће им ускратити поверење.

Што се тиче приче о враћању у прошлост, ако она подразумева то да ћемо вратити национално богатство које је продато у бесцење, да ће се вратити међународни ауторитет Србије кроз равноправну сарадњу са свим земљама које желе ту сарадњу, то сматрамо једино могућим путем како бисмо сигурним корацима могли да идемо у бољу будућност.

Међутим, будућност без привредног богатства, без националног поноса, без суверенитета и самосталности државе, значила би само корак у модерно ропство где би наша земља била отворено тржиште за стране производе, држава без политике којом управља дужнички лоби, а наш народ јефтина

радња снага за њихове индустријске магнате.

Српска радикална странка сматра да је Србија географски и историјски у Европи, чак је била спона за трансфер источне и западне цивилизације, чиме се и сама обогатила. Наш народ због наметнуте досовске демаго-

гије сматра да је улазак у Европу сам по себи пут у бољи живот. Зато су у једном одређеном тренутку прихватили да ставе национални понос у други план, али на крају су се суочили са горком истином да је ДОС хтео да им отме и бољи живот и национално достојанство ради туђих интереса. То је разлог што Српска радикална странка враћа полако али сигурно своје бирачко тело које је било обмануто досовском демагогијом.

Српски радикали, без обзира на уцене и притиске које врше Борис Тадић и његови ментори над бирачким телом, неће дозволити да се спроводи њихов пројекат против наше земље. Зато радикали осећају обавезу према свом бирачком телу, према садашњости и будућности земље, да зауставе реализацију тог плана. Они верују у свој народ, народ који је све сиромашнији и гневнији, и верују у међународно јавно мњење које сваки дан јача у свом супротстављању глобализацији. И верују да време националних и слободољубивих снага долази, не само у нашој земљи него у читавом свету, и да ће се оне удружити у изградњи праведног, мирољубивог света, у којем има места за сваку државу и сваки народ.

ЦИЉЕВИ И СРЕДСТВА

Анализа: Зоран Аврамовић

У првом кругу избора за председника Републике Србије, 13. јуна, највећи број гласова добио је Томислав Николић. У другом кругу, 27. јуна победио је Борис Тадић, са разликом од око 250.000 гласова. Основна карактеристика другог круга била је у томе што је изашло више бирача него у првом кругу, а обично долази до пада излазности у другом кругу.

Овде ћу размотрити политичка средства која су користили кандидати у борби за своје председничке циљеве. Да ли су то била демократска средства? Колико је Србија одмакла у развоју демократских институција? Каква нам је политичка култура?

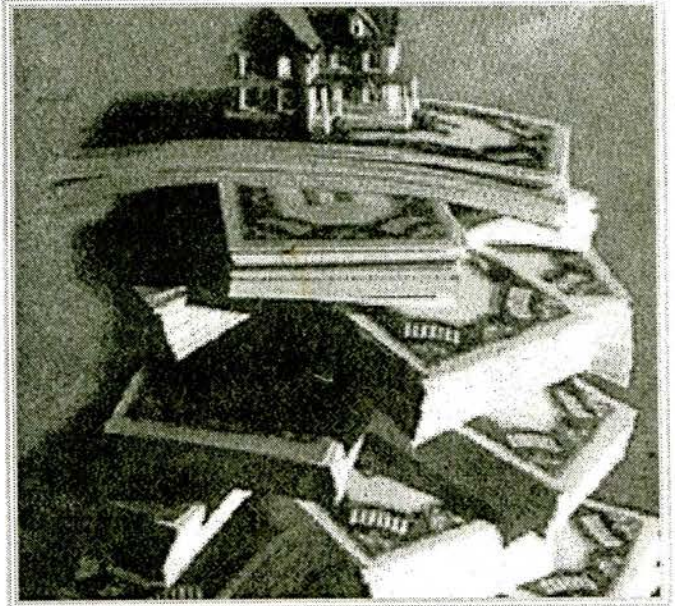
Када је реч о програмским циљевима председничких кандидата, може се констатовати да је Борис Тадић своје циљеве центрирао око „уласка у Европу“ и одлучности да он лично не дозволи радикализацију Србије („Нећу да дозволим радикализацију Србије“). Његов програм је, у оквиру те две тачке, потенцирао критику Томислава Николића и радикалски повратак у прошлост, афирмацију 5. октобра 2000, реформе, нормалан живот, итд.

Томислав Николић је свој председнички програм усмерио на визију Србије. Оквирне тачке те визије биле су: сарадња са Истоком и Западом, контрола рада Владе, борба против криминала и мафије, критика осиромашења грађана Србије, за бољи живот Србије, итд.

Новац, лажи и невладине организације

Ови програмски циљеви су били константа и у првом и у другом изборном кругу. Али, оно што је значајно за демократске институције нису толико циљеви политичке борбе већ средства која се користе да би се до тих циљева стигло. Па да видимо која је средства користио Борис Тадић са својим изборним штабом.

На првом месту, одмах се мора подвући чињеница да је у изборну трку убачен велики новац. По броју билбордова, спотова, плаката, Борис Тадић није имао такмаца. Нарочито

то је био упадљив огроман број плаката који су се лепили непрестанце, чак су активисти прелепљивали једне плакате другима. Тај огроман посао по насељима Србије нису могли да одраде активисти. Морало је нешто да се плати онима који су неуморно лепили бандере, тарабе, зидове зграда итд., као и онима који су убацивали летке у поштанске сандучиће. Дакле, огроман новац је стигао однекуда и Тадићева кампања је била изразито најбогатија. (Подаци „Транспаренси Србија“ показују да је у другом кругу Тадић потрошио 24,2 милиона динара а Томислав Николић 0,9 милиона динара. „Политика“, 8. јули 2004) Нема политике без новца, али нема демократске политике без контролисаног новца. Неко је гласно питао одакле им толики новац и то је питање које чека одговор.

Изузимајући непрофесионално и недопустиво понашање медија у току изборне тишине који су Борису Тадићу водили кампању готово до самог затварања бирачких места, у току предизборне кампање није било толико ватре у екрану и новинама, као што је то био случај на протеклим изборима. Било је прикривенијег, софистициранијег навијања за Тадића. То потврђују мерења појављивања кандидата и паковање извештаја. Онај који зна да гледа и чита медије открио је намере емитера али велики је број оних гледалаца који несвесно усвајају поруке телевизија и новина. Ово треће средство није било једнако доступно двојици кандидата.

У корпус средстава лажи спада и већ излизани говор о демократском и недемократском кандидату. Овде је већ проблем у томе да ли је реч о лажи или глупости. Далеко смо ми од демократског друштва када се у оквиру изборне процедуре дискриминише етикетама један а фаворизује други кандидат. Када будемо говорили да су у демократским изборима сви кандидати демократски зато што поштују процедуру, моћи ћемо да кажемо да смо се приближили демократском поретку. Али, то неће учинити они чија су уста пуна демократског и недемократског кандидата.

Најзад пето средство, иностранство. Брисел. Солана. Шредер. Патен.... То је тек роман. Тај притисак и та уценивања су неиздржива. Такво понижавање једног народа ретко је виђено. Нико још није рекао да је Србија у тихој изоло-

Друго средство су биле њив. невладине организације, које су директније укључене у политички живот. Те организације су показале своју суштинску – што су кријиво политичке организације. Оне су нејасно навијачке групе грађана. То значи да су позивале грађане да узму учешће на изборима, али су са лошом камуфлажом сугерисале и за кога да гласају. Поруке њива „већа излазност, победа прозајадног кандидата“ разоткрива намере ових група грађана које су иначе финансиране из иностранства. Међу овим организацијама водеће место заузима ЦЕСИД, а за њим Европски покрет и Грађанске иницијативе. ЦЕСИД са својим црнооким шефом чак иде дојде да објављује резултате гласања, као да то није прва брига учесника изборног такмичења и Републичке комисије која званично оверава све резултате на изборима. Ново је да ова група грађана анализира изборне програме кандидата уочи самих избора и ипак се представља као неваљина и независна организација!

Средство које су обилазио користили помагачи Бориса Тадића, као и сам Тадић, је лаж. (Ако неко хоће реч неистина, нека је користи, али то значење је везано за несвесну лаж). Они су систематски ширили лаж о Томиславу Николићу и Српској радикалној странци. Основна лаж је била да Томислав Николић хоће да врати Србију у прошлост, у деведесете године (чак и ратове!!!) и да нам врати изолацију. На овај начин, средство лажи се комбинује са осећањем страха. Срби нису плашлив народ али су десет година тешико пролазили под санкцијама и сасвим је оправдана свака помисао да се уводи неки облик санкција. Али, ради се о томе да се тај страх производио лажима о повратку у прошлост и о ратовима. (Заједно са сам лешак у сандучићу на коме је писало: „Београд за Тадића. Избор је лак или 28. јун 2004. или 4. октобар 2000.“) Други метод стварања атмосфере страха користио се у производњи инцидената међу активистима на терену. Та окривљавања су одмах добијала место у медијима без провере и слушања друге стране. Сада, када су избори прошли, јасно се види позадина ових монитираних инцидената. Требало је противника приказати као насилног и опасног за националну безбедност. О својим инцидентима су ћујали, као што су ћујали о томе да постоји код дела бирача страна од „демократског блока“ да ће распродати Србију.

Ништа од тога није било тачно и ниједан говор или насити Томислава Николића није садржавао позив за врат у прошлост. Напротив, искључиво је говорио о визији зајослене и правичне Србије. А када неко тако обилазио користи лаж као политичко средство, онда је на удару политички морал. Ко лажима крчи себи пут ка успеху, покосиће вредности истине и циљ неће бити остварен.

цији и данас. Нико не долази од званичника „на нивоу“. Све неки емисари, саветници, писмоноше.

Само две ствари да истакнем о помоћи Запада тзв. демократском кандидату. Није реч само о томе што Тадић у другом кругу иде у Брисел а Тома Николић у Александровац. Реч је о демократији на делу. Тај Запад хоће демократију у Србији а упорно дискриминише политичке кандидате у Србији. Они говоре о толеранцији а показују нетолеранцију према Томиславу Николићу и Српској радикалној странци. Њихови медији хоће истину а пишу одвратне лажи о Томиславу Николићу као „ултранационалисти“. Они поштују своју прошлост а траже од Срба да забораве блиску прошлост и осуде српске „удружене злочинце“ само зато што су се бранили од њихових бомби 1999. године.

С друге стране, тај исти Запад (официјелни) гледа кроз прсте свим криминалним радњама које је починио режим после 5. октобра (краја гласова у парламенту, извоз иностраног шећера, веза мафије и државних функционера). Суђење Легији и другима открива неке нове повезаности у криминалним пословима. Видећемо шта ће се доказати, али сумње у неке раније досовске тврдње су подгрејане. Преко свега тога прелази Запад и спреман је да зажмури на једно око да би на друго видели као побеђује њихов кандидат.

Генерално говорећи, Тадић и његови бројни савезници нису користили средства насиља као и отвореног кршења закона. Остају недоумице у погледу порекла употребљеног новца за кампању. Протекли избори су показали да су Тадићева средства борбе против Николића била пре свега финансијска и неморално-психолошка. Пропаганда се конципирала око лажи и ширења страха о противнику.

Визијом против свих

Каква је средства користио Томислав Николић? Сваки посматрач је могао да се увери да Томислав Николић није имао велики новац на располагању, да је водио јефтину кампању. Није имао ни невладине организације, као неутралне организације, на располагању.

Медији су давали видљиву предност Борису Тадићу, а у току изборне тишине су отишли толико далеко да су крајње срамно и непрофе-

сионално водили кампању Николићевом противкандидату. Не може се рећи да је било монополисања, бар водећих емитера. Анализа штампе би показала да је направљен корак даље у интелегентно-занатском фаворизовању свог кандидата (Тадића). Место за слику, наслов, распоред текстова, писма читалаца, убојити колумнисти, итд.

Најзад, Николић није користио лажи о својим противницима ни ширење страха да би остварио свој политички циљ. Његово основно средство је било путовање по српским градовима и селима, држање говора, разговор са народом, а све у циљу да их убеди у то да је он бољи председник за Србију од свог противкандидата. Он је ишао са својом визијом Србије против удружених противника из земље и иностранства. Сам против свих. Да, то је херојски и морално одважно, али није било довољно за победу.

Уколико се у блиској будућности понови оваква констелација, Томислав Николић ће морати да користи и друга средства да би остварио своје циљеве. Имам у виду, пре свега, коришћење запостављених стручних ресурса у странци и око странке. Постоји повећи број професора и научника у и око странке који нису ангажовани у афирмацији опште ствари. Досовци, као и пре њих социјалисти, имали су и имају своју јавност. То су страначки или „независни“ интелектуалци који бране вредности у којима се политичка организација креће.

Српска радикална странка мора да потражи начине како да се избори за своју јавност, ону која неће криминализовати недавну прошлост нити ће оптуживати сопствену државу и народ. Од ове јавности треба очекивати и полемику са иностраним предрасудама, стереотипима и лажима о Српској радикалној странци. Не може се разумети ћутање о најновијој етикети као што је „ултранационалиста Томислав Николић“. На лажи те јавности треба да одговори патриотска и морална јавност а на политичке изјаве званичника треба да одговоре водећи функционери странке. Ћутање је апсолутно забрањено у демократији. А за мале народе још и више: они, осим политичке интелигенције и мудрости и немају друго средство за борбу за своје циљеве.

Последњи избори за председника Србије показали су да досовци не одустају од атмосфере и политичких средстава из 2000. године. То је снажна пропаганда лажи и новца. У борби за власт 2000. и у борби за одржавање власти 2004. ова политичка групација се хомогенизује и ствара фронт према, некада СПС сада Српској радикалној странци. Сва та понашања не боле као што боли њихова спремност да продубе и одрже политичке дискриминације у Србији које долазе из иностранства. Све док се не укину те дискриминације, Србија неће бити на путу развијене демократије.

МЕДИЈИ ДРАСТИЧНО КРШИЛИ ИЗБОРНУ ТИШИНУ

Пише: Елена Божић Талијан

Понашање медија за време изборне тишине било је срамно, али никакав коментар о томе нисте могли да чујете ни од тзв. демократа и демократских кандидата, нити од представника тзв. невладиних организација, које у први план истичу своју објективност. Разлог је једноставан – сви су били учесници у драстичном кршењу изборне тишине. То је била кулминација већ примењене формуле на политичкој сцени – сви против једног, што је био једини начин да се победи Томислав Николић. А да би Николића ставили у још неравноправнији положај, кршећи закон, служећи се свим могућим средствима, од отворене подршке до перфиднијих метода, медији су у самој завршници кампање преузели улогу Тадићевог сервиса.

Државна телевизија, БК, Б92 и Студио Б водили су предизборну кампању Борису Тадићу готово до самог затварања бирачких места, до 19 часова. Такозване невладине организације (предњачи ЦЕСИД) наштамповале су спотове којима је наводно требало само да позивају бираче на гласање. Међутим, сви спотови су једино позивали бираче да

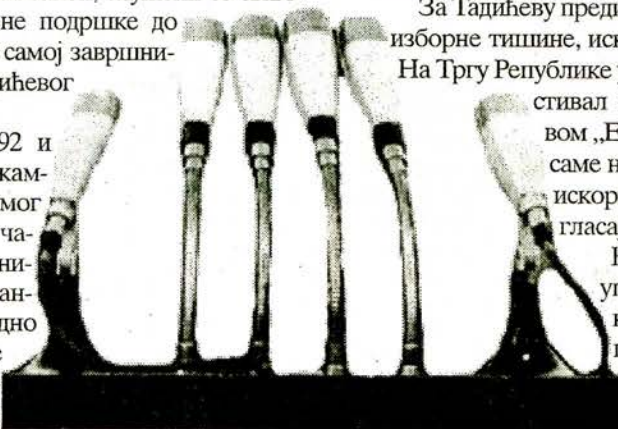
гласају за Бориса Тадића. Слогани његове кампање – „Само напред“ и Тадићево име у свим могућим комбинацијама („бори се“, „избори се“...) били су целодневни лајт-мотив у медијима у току изборне тишине.

Тако смо имали варијанту младих репера који позивају да се гласа за Бориса Тадића – „Изађи и бори се или остани и смори се...“, па веселу варијанту раздрагане младежи која објашњава зашто је неопходно да се изађе на изборе, истичући једно од кључних предизборних Тадићевих обећања – да ће бити укинуте визе. Узгред, видели смо како се завршило то обећање, визе су почеле да нам уводе и источне земље.

За Тадићеву предизборну кампању, наравно, у време изборне тишине, искоришћен је и популарни „Егзит“.

На Тргу Републике у Београду, као увод у овај рок фестивал одржан је рок-концерт под називом „Егзит – на изборе“. Наравно да су и саме најаве концерта, као и сам концерт искоришћени да се пошаље порука – гласајте за Тадића.

На БК телевизији спот којим се упућује позив за учешће на музичком такмичењу „Идол“ имао је за циљ да позове бираче да гласају за Бориса Тадића а не да се пријављују на такмичење. У спот су, по

Шта је заиста Тома рекао о подршци коју су националне мањине дале његовом противкандидату

Никада медији нису изјаву ниједног политичара толико злоупотребили као изјаву коју је Томислав Николић, анализирајући резултате избора, дао о подршци националних мањина Борису Тадићу. Николићеву изјаву су секли, извлачили из контекста и правили читаве емисије оштужујући га за нешто што уопште није изговорио. Дакле, ево шта је Томислав Николић рекао на конференцији за новинаре одржаној после избора:

„Борис Тадић је победио гласовима припадника националних мањина. Средине у којима су у већини мањине повериле су свој глас Борису Тадићу. Приписак на њих је био сипрашан, јединачно на све бираче. Мађарска државна телевизија је четири дана вршила кампању за Бориса Тадића. Она се види у целој северној Војводини. Верске вође су вршиле кампању, проклињале, клеле вернике. Не знам што ја њима толико смета. Мој однос према мањинама не мења се. За мене су они равноправни чланови ове заједнице и што што се буде десило Србија десило се и њима. Ја им не обећавам да добију државу. Ја са њима шајне преговоре нисам имао“, истакао је Томислав Николић и у насловку конференције нагласио: „Наставићемо своју кампању међу припадницима мањина. Хоћу да их убедим да им од нас не прећи никаква опасност. Никаква! И да ће пре бити опасности по њих ако наставе да побеђују ови који не воле Србију. Они који не воле Србе, не воле ни Мађаре, у што сам убеђен. Јозеф Каса има своје личне разлоге да подржава овакву власт, јер ћемо га ми једини гонити због криминала. Знасте, када имам доказа да је неко криминалац, може да прича да је Азербејџанац, да је Абориџанин, и да је Србин, што мој став према њему не мења. Свака досадашња власт крила је криминалне активности Јозефа Касе због гласова бирача који га слушају“, закључио је Николић.

истом принципу као у горе наведеним примерима, убачени слогани које је Тадић користио у кампањи – „избори се”, „само напред”...

Од писаних медија Тадићеву кампању најбоље су водили „Политика”, „Блиц”, „Данас” и недељник „Време”. „Вечерње новости” су у изборној тишини, такође, дале подршку Борису Тадићу али на нешто перфиднији начин, не тако очигледно. Фотографију на којој бирач убацује листић у гласачку кутију потписали су Тадићевим слоганом „само напред”.

На сам дан избора ЦЕСИД је имао запажену улогу. У поподневним часовима, када је било јасно да је излазност нормална и да то доноси победу Томиславу Николићу, ЦЕСИД је почео да конструише инциденте које је упорно покушавао да припише радикалима и да панично позива бираче да изађу на изборе. На сваких сат времена, на конференцијама за новинаре, господин Благојевић је у знатно повишеном тону, успаничено говорио о некаквим инцидентима које је везивао за радикале и тако стварао атмосферу нерасположења према радикалима и подстицао, вршио притисак на неопредељене бираче или оне који, можда, нису ни имали намеру да гласају, да изађу и да се одреде за Бориса Тадића. Није вредело ни то што је господин Благојевић од Републичке изборне комисије добијао два пута факс од председника (који је, иначе, муслиман) управо тог бирачког одбора где се, наводно, десио инцидент, у којем га обавештава да те информације нису тачне. Није вредело, јер је ЦЕСИД имао задатак. Касније су престали безразложни напади на Српску радикалну странку, али тек у вечерњим сатима, тек онда када је повећана излазност на местима на којима се знало да ће победити Тадић.

У вођење кампање Борису Тадићу укључила се чак и српска Пошта, која је у суботу на милион адреса доставила коверат са Тадићевим писмом бирачима.

Све што су могле самозване демократе да ураде, урадиле су. Трка за председника била је неравноправна, сви су били

против једног, а народ је одлучивао под претњама које су стизале и са Запада и од појединих верских вођа у нашој земљи. Никако не треба заборавити претње које је српском народу упутио исти онај који нас је бомбардовао, јер је та порука из Брисела можда директно утицала на исход избора. Изгледа да то тако ради тај „демократски” свет. Хавијер Солана се умешао у унутрашње послове наше земље и претио Србима да ће сносити последице уколико не изаберу кандидата којега су поједине дипломате на Западу прогласиле „демократским”, узгред је лицемерно поменуо да Срби могу да изаберу кога желе.

Бирачи у срединама у којима су у већини мањине, били су изложени сталним притисцима и путем медија и кроз кампању коју су вршиле верске вође. Мађарска државна телевизија која се види у читавој северној Војводини, четири дана је водила кампању за Бориса Тадића.

Поводом срамног понашања медија у току изборне тишине, кандидат Српске радикалне странке за председника Србије Томислав Николић, дан након избора, на редовној конференцији обратио се присутним новинарима следећим речима: „Пошто смо ми сада једина опозиција у Србији, морам да запитам те стране посматраче, Радиодифузни савет, оне који брину о слободама и правима човека и грађанина, где ћемо ми моћи да се појавимо? Или мисле да ћу ја и даље да вам пружам могућност да се представљате као слободни, независни, демократски медији све док нема кампање, док то није опасно за ваше миљенике, а када почне кампања онда да уништавате кандидата Српске радикалне странке или странку, да фаворизујете оног другог, а чим прођу избори опет да се правимо као да се ништа није десило. Ви сте овде сви добродошли, кад год зажелите изјаву, интервју, конференцију за штампу, странка никада неће бити затворена, али дозволите ми да од сада ја размишљам са ким ћу да сарађујем а са ким нећу.”

ДА ЖИВИМО БОЉЕ А НЕ ДА НАС ДЕЛЕ

То што сам Мађар не смејта ми да будем члан Српске радикалне странке, људи не треба да се бирају по националној основи већ по ономе какав је ко човек.

Пшпе: Марина Томан

Пред сваке изборе у Србији, било парламентарне, председничке или локалне, политички противници Српске радикалне странке бирачком телу из редова националних мањина злонамерно покушавају да протуре лажне приче о томе како ће их ова странка, ако дође на власт, протерати или им ускратити законом загарантована права. Они који су себе прокламовали за једине легалне и легитимне представнике националних мањина у страначком животу Србије врло често својим сународницима знају и да запрете да ће их се окружење одрећи уколико гласају за Српску радикалну странку.

Упркос свим претњама и уценама, на последњим председничким изборима националне мањине су своје поверење поклониле и Томиславу Николићу. Председници окружних одбора Српске радикалне странке и председници месних одбора који покривају територију насељену националним мањинама у разговору за „Велику Србију“ истичу да националне мањине гласају за радикале иако се то неким не свиђа, и тврде да странка никада своје чланство није делила по националној припадности, да у својим редовима има и Мађаре, Румуне, Словаке и друге.

Председник јужнобанатског окружног одбора Српске радикалне странке Јован Даја каже: „Ми у Српској радикалној странци имамо заступљене и националне мањине, између осталих Румуне, Мађаре, Словаке и друге. Однос националних мањина према нашој странци није онакав какав ми сматрамо да треба да буде, јер наша странка не прави разлике међу људима ни на националној ни на верској основи, међутим, захваљујући константној медијској пропаганди, која

се нарочито појачава уочи самих избора националне мањине осећају неки страх када су у питању радикали. Морамо више да радимо како бисмо задобили њихово поверење. То је веома тешко, с обзиром да медији нису наклоњени Српској радикалној странци.

Када неко сто пута пред телевизијским камерама понови да су радикали такви и такви када су у питању националне мањине, веома нам је тешко да их уверимо у супротно. Пошто смо схватили да нам нико неће дати шансу да то урадио путем медија, радимо то у директном контакту са бирачима. Преко наших општинских и месних одбора, митинга и трибина стално смо у контакту са њима”.

Даја истиче да странка константно ради на укључењу што више припадника националних мањина у свој рад. „Овај окружни одбор покрива простор на коме у највећој мери живе Срби и Румуни. У свим румунским селима имамо развијене месне одборе, у којима су председници Румуни. Свако у страначкој хијерархији може да напредује, не на основу своје националне припадности, већ на основу својих способности”.

Уочи другог круга председничких избора Томислав Николић је наишао на изузетно добар и срдачан пријем у Маргити и Куштиљу, селима у општини Планиште у поменутом округу, настањеним румунским живљем. Касније је то потврђено и на изборима. На једном бирачком месту у Маргити, Николић је победио, док је на другом изгубио за свега неколико гласова. У Куштиљу, након ове посете, Николић је освојио дупло више гласова него у првом кругу. „Политички противници плаше људе да не гласају за радикале због свог личног страха да би Српска радикална странка могла да дође на власт и да би националне мањине могле да остваре ту превагу. Ми заиста морамо такву искривљену слику код националних мањина да исправимо и да их уверимо да је то лаж и обмана”, завршава Даја.

Председник месног одбора у Маргити Јепуре Михаљ, по националности Румун, слаже се са Дајом да су приче у вези Српске радикалне странке и националних мањина чисте измишљотине. „Те своје тврдње најбоље ћу да илуструјем на примеру нашег месног одбора: председник одбора сам ја,

„Верујте, од када је Каса ушао у политику, слично прича – те Мађари ово, те Срби оно, стомиње неке шуче, а док њега није било, иако нешто нисмо ни чули ни видели, нисмо никада на то ни помислили. То све он изазива. Та његова политика не ваља. Каса никада није дошао у село да нас приушти како живимо иако је релативно близу, а један господин чак из Београда, Томислав Николић, је дошао и обишао сва села, без обзира да ли су мађарска или српска. Интересује га како радимо и како живимо а Касу то не интересује”. (Селјал Јанош, председник месног одбора Српске радикалне странке Мајдан-Рабе)

„Одговорно тврдим да у мом окружењу није дан радикал није изазвао ниједан сукоб на националној основи. То ће вам потврдити и председници осталих месних одбора у вишенационалним срединама. Те приче злонамерници пласирају уочи сваких избора. Питање национализма није заковано на територији Војводине него у центрима моћи који раде на распарчавању државе. Тако и приликом ових председничких избора – саслали се кука и мошкита не би ли сиречили да један радикал дође на чело државе”. (Јеђуре Михаљ, председник месног одбора Српске радикалне странке у Маргити)

Румун, секретар и потпредседник Мађар, а благајник Македонац. Код нас на бази национализма ништа не пролази, Маргита је вишенационална средина а тих прича о којима причају 'демократе', овде нема". Као један од разлога зашто је то тако наводи да у селу и околини, неке невладине организације, које су, по њему, главни творци таквих лажи и обмана, још увек нису пустиле своје корење. „Сматрам да су разне невладине организације, Жене у црном и слично и политичари који у Војводини немају неко велико упориште међу бирачима, главни креатори националне нетрпељивости и да је у појединим срединама чак вештачки изазивају”.

Нико му никада није замерио што је у Српској радикалној странци. За оне који му понешто приговоре каже да то раде из љубоморе. „Када је долазио Томислав Николић окупио се народ свих националности. Интересантно је да су из радозналости дошли чак и они који су у ДСС-у, ДС-у и другим партијама. Нису могли да верују да ће Томислав Николић да посети једног председника месног одбора, што је у страначкој хијерархији најмања функција а који је с друге стране још и Румун”.

Јеђуре и његове суграђане од поменутих прича које пласирају злонамерници, више интересују истински животни проблеми са којима се стално суочавају. „Нико не бере бригу о националним проблемима већ о томе да ли ће сутра имати пара да купи хлеб и прехране своју децу. Сви причају исту причу али никога сем Српске радикалне странке не интересује наша истинска мука. Зашто се ниједан политичар сем Томислава Николића није усудио да посети наше село? Зато што он једини схвата како је радити а ништа немати. Отгорченим сељацима, они који себе називају „демократима”, не би могли да запуше уста причом да ће их радикали протерати. Сељаци би их самлели својим питањима о ниским откупним ценама, беспарици и беди, а они на то немају одговор”.

Председник средњебанатског округа Милорад Крстин истиче да је то такође округ где су поред већинског српског живља у великом броју заступљене и националне мањине: Румуни, Мађари, Словаци и други. „На парламентарним и председничким изборима у чисто румунском месту Јанков Мост смо победили. Припадници румунске националности нашли су сигурност у Српској радикалној странци и одлучили су се да гласају за нас. У оба случаја победили смо са убедљивом већином од око 80 одсто. Румуни прихватају програм странке и сагласни су да их заступамо у парламенту. Већина њих је и укључена у рад странке. Интересантно је да су и Роми муслиманске вероисповести, једно читаво насеље у Зрењанину, гласали за нас. Они су схватили да им ми као странка можемо помоћи да живе боље”.

Бранислав Блажић, председник Севернобанатског окружног одбора надовезује се на причу и истиче да странка никада није имала никаквих проблема када су у питању националне мањине. „Ми смо се трудили да будемо фактор стабилности на простору Војводине и да побољшамо квалитет

живота свих. Странка добро сарађује са припадницима националних мањина, не само са онима који су њени чланови. Нећемо дозволити да нам неко поквари добар однос који имамо са њима. Али евидентно је да некима одговара да се изазову сукоби на националној основи. Српска радикална странка ће се супротстављати томе, па и Савезу војвођанских Мађара. Касина тежња је да створи проблем који за сада не постоји, и да га интернационализује, не би ли задовољио неке своје личне афинитете. Са своје стране учинићемо све да до тога не дође и борићемо се против свих залуђених екстремиста који мисле да могу да тргују са државом Србијом”.

У мађарском селу Мајдан-Рабе у општини Нови Кнежевац, Српска радикална странка је једина странка која у селу делује и има свој месни одбор. На челу месног одбора је Мађар Селпал Јанош који је у странци од 1993. године и који на наше питање постоје ли тензије на националној основи, неговује што му уопште и постављамо такво питање, истичући да њега и његове комшије највише интересује како ће родити кукуруз, сунцокрет, када ће примити пензију. „Наш месни одбор добро ради иако је велика пропаганда усмерена против нас. То што сам Мађар не смета ми да будем члан Српске радикалне странке, људи не треба да се бирају по националној основи већ по томе какав је ко човек. Ја сам стари радикал и нико ми не замера због мог политичког опредељења. Ако се и нађе неко ко ми нешто приговори, мене то не интересује, мене интересује да сви живимо боље. А заиста тешко живимо. Ако оваква ситуација потраје, нећемо моћи да опстанемо”.

Јанош нам открива како својим комшијама и познаницима често хвали Николића. „Ја мојим суграђанима кажем – Томислав је најбољи и морам да признам да се слажу са мном. Томислав хоће свима да помогне, и нама сељацима. Власт до сада никоме није помогла, па је време да је мењамо. Радикали су вредни, часни и поштени људи, па могу много тога да ураде за државу и њене становнике”.

Напомиње да су у општини на власти годинама исти људи, који само мењају своје страначке дресове. Тренутно су у дресовима ДС-а. Остали у селу се понашају по диктату Јожефа Касе. „Ако Каса тврди да заступа интересе Мађара, зашто за толике године, колико је на политичкој сцени, ништа није урадио? Нека решава проблеме овде, а не у Пешти. Можемо ми овде да решимо своје проблеме, нема везе ко је које националности, већ ко је човек а ко није. Ја тако мислим. Жалосно је како су притисцима и уценама људима окренули главе ка Демократској странци. То није демократија”.

У селу са нестрпљењем чекају локалне изборе и надају се добром резултату. „Људи виде како ко ради. Не треба наши Мађари да се плаше да ће их Српска радикална странка протерати из родног краја. Ми нећемо никога истерати, ми смо овде у општини најкултурнији људи. Када сам залепио плакате Томислава Николића, дошли су људи из Демократске странке и прелепили их, а ја нећу да цепам њихове плакате, јер то је велики издатак за државу. Ми смо домаћини и поштени људи”, завршава Јанош и позива нас да се у његову причу уверимо на лицу места и посетимо Мајдан-Рабе.

И у осталим деловима Војводине припадници националних мањина гласали су за Томислава Николића, демократе их нису „заплашили” својим причама, али о томе неком другом приликом.

„Чланови Мађари нам се често жале да Каса жели да их завади са суседима вршећи на њих притисак да прихвате његову политичку”. (Бранислав Блажић, председник Севернобанатског окружног одбора Српске радикалне странке)

О чланку бившег бугарског амбасадора

СЛОБОДА ЈЕ НЕУНИШТИВА

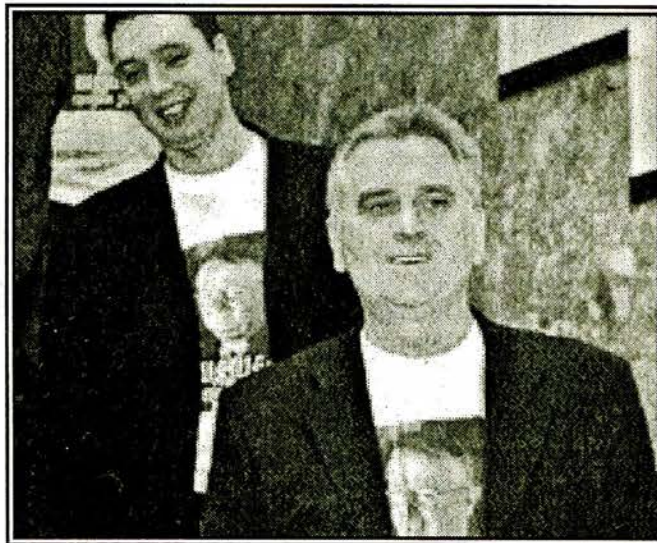
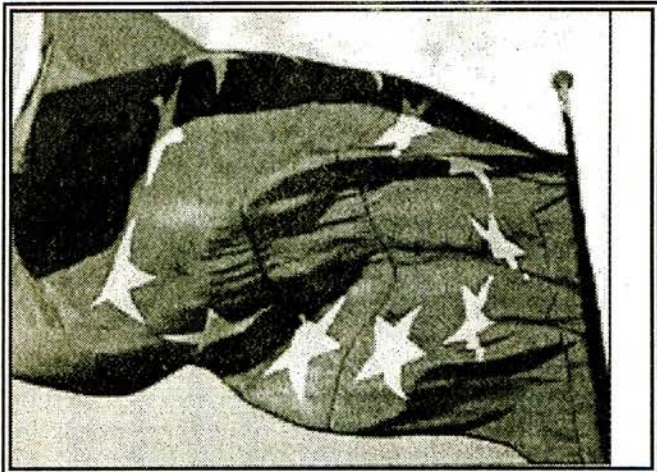
Пише: Зоран Аврамовић

Полемичко јављање господина Марка Маркова, бившег бугарског амбасадора („Историјски преображај”, 30. јун 2004) разумем као глас оног дела политичке Европе који упорно омета демократски развој Србије. Слично пише, на истој страници „Политике”, шпански АБЦ, који објављује да је изборе изгубио „ултранационалиста Томислав Николић”. (Да ли таквим медијским лажима има краја?)

Тај део политичке Европе годинама демонизује српски народ методом стварања добрих и рђавих Срба. Тако свим средствима дели српско политичко биће по својим жељама и потребама. Није брига њих каква је демократска воља бирача у Србији, већ је њихова опсесија како да на изборима победе њихови фаворити. Демократија долази споља, а не изнутра.

После одрађеног посла са Србима у току протекле деценије потребно је да Срби прихвате суђења у Хагу, да кажу како су изазвали ратове и како су једино њихови припадници починили злочине. Сви други су били жртве а само Срби целати. Док то не кажу јасно и гласно, неће ући у Европу. Прихватите одговорност за све што се дешавало у протеклој деценији, чујемо у свакој прилици, и ето вас у европским интеграцијама. Један круг политичке елите („прозападне”) спреман је да се помири са кривицом, други није. Онима који журе у Европу са признањем о српским кривицама у торби, свако ће у блиској будућности моћи да каже – где вам је била част и понос?

Дакле, господине Марков, Европа нема разлога за бригу. У Србији постоје демократске институције са солидном традицијом, у Србији грађани понајвише дају своје гласове Српској радикалној странци и имају разлога за такав избор. Ништа горе за демократију од вређања оних грађана чији је избор Српска радикална странка. У Србији ће победити слобода и демократија, ма колико се део политичке елите овде и у Европи трудио да нам је пропагандно, финансијски, дипломатски ограничи тако што ће да дели Србе на прихватљиве и неприхватљиве. Без слободе се не може усправно живети. Ако то знамо, било би добро да део политичке

Европе о коме је реч, потражи путеве рационалног и правичног превазилажења тешког политичког и културно-социјалног наслеђа.

Запитајмо се, зашто део политичке Европе и део српске политичке интелигенције предузима све да заобиђе или облати Српску радикалну странку? Одговор није ипак тежак, а то потврђује текстов бившег бугарског амбасадора. Српску радикалну странку треба заобићи зато што се у прошлој деценији није одрекла елементарног права на одбрану државе. Сви они који су дипломатски, политички и војно, осирожавали то право Србији, са својим помагачима у земљи, тешико прихватају чињеницу да у Србији велики део бирачког тела остаје привржен овом праву. У тој харанги на Српску радикалну странку ја не видим ништа друго осим тог, већ досадног, подсећања на прошлогу деценију. Исказ да је Српска радикална странка била у влади две године са СПС ништа не говори, осим да државе нема без владе. Прави исказ је: био си у влади када је НАТО незаконито бомбардовао Србију. По кришчарима из Европе и одавде, све би било у реду да се Србија одрекла права на самоодбрану. А сада, пошто су Срби прошерани са Косова и Метохије и из Хрватске, пошребан је наставак кришке Српске радикалне странке да би се легитимизовао и прихватио учинак „међународне заједнице”. Она одвратна, репрезентативна лаж из АБЦ има само томе да служи. Зашто би иначе лагали о ултранационализму, кога нигде у Србији нема.

Проф. др Милан Пак о разлозима због којих је подржао српске радикале
и о највећим проблемима за Србију данас

КОД РАДИКАЛА НЕМА КРИМИНАЛА И КОРУПЦИЈЕ

Пише: Елена Божић Галијан

Професор Правног факултета у пензији Милан Пак рођен је 1933. у Аранђеловцу. На овом факултету је професор већ четири деценије. Докторирао је на тему „Аутономија воље у уговорима са иностранством“, а његов рад је објављен на немачком језику у Хагу 1967. године. Професор Пак је био заменик савезног јавног правобраниоца за међународни сектор, односно државни адвокат, од 1980. до 1990. године. Са овог места је смењен као Словенац, због словеначког порекла његовог оца, мада професор Пак не зна чак ни словеначки језик. Његова мајка је Српкиња.

Радио је и у правосуђу и у привреди. Професор Пак је већ десет година председник огранка Југословенско-немачког удружења правника. Веома је значајан у својој струци.

Више је разлога због којих је професор Пак одлучио да подршку Српској радикалној странци. Међу главним разлозима је чињеница да Српска радикална странка није учесник ниједне афере везане за криминал, корупцију, злоупотребу, што је, како он истиче, основ за било какав објективан политички рад и за обављање функција власти које ми очекујемо од политичара.

Као битан разлог он наводи програм Српске радикалне странке који му је апсолутно прихватљив, а посебно залагање да се надокнади штета коју су наши грађани претрпели приликом бомбардовања од стране НАТО-а.

„Ја сам као председник Удружења жртава НАТО бомбардовања обавезан према члановима да ту штету реализујем свим правним средствима. Нисам у програму ниједне странке видео то залагање осим код Српске радикалне странке. Напротив, о овоме се ћути и сада се, чак, иде ка томе да се одустане и од тужбе коју смо као држава поднели,“ истиче проф. др Пак.

Проф. др Пак каже да је још један од разлога за његову подршку српским радикалима то што му је доста лажних предизборних обећања. „Слушао сам друге странке и ништа од онога што су обећавали нису испунили. Ето, најмаркантнији пример је Лабус – ни једно једино обећање није испунио, а било их је много. Ми прелазимо преко тога као да се ништа није десило,“ објашњава Пак.

Он истиче да је највећи проблем ове земље социјала, економски положај грађана. Код других странака нема никаквог залагања да се тај проблем реши и то показују поступци странака које су биле на власти, наглашава проф. Пак и додаје да су људи очајни и несрећни, а да с друге стране можете да видите огромне куће, најлуксурнија кола која се купују за министарства.

Говорећи о највећем проблему који данас притиска Србе, о Хагу, професор Пак наглашава да он у потпуности дели мишљење професора Смиље Аврамов. „Сматрам да је она највећи живи ауторитет из те области сада у свету и патриота је. Она је сасвим јасно изнела своје мишљење да је то политички суд. Мало новог се може рећи после Смиље. Тај суд заједно са свим оним догађајима који су пратили суђења

показује да је реч о другим циљевима а не о правди. У овом суду се користе англосаксонски и англоамерички принципи које Европа није познавала.

Сви велики правни системи, сва велика правосуђа воде рачуна о времену, дужини истражног затвора, о равноправном односу између адвоката одбране и тужиоца, а ми овде имамо сасвим нешто друго – дозирања саопштења, прикривање детаља, штетовање разних извештаја, при чему су Срби увек ти који су криви, они су практично постали нека врста индијских парија. Према њима се предузимају све репресалије. Довољно је упоредити број оптужених у Србији и у свим осталим бившим републикама па да буде јасно да је Србија за све крива,“ објашњава проф. др Пак.

Износиће своје мишљење о свему што се дешавало на овим просторима, а које је, наравно, потпуно другачије од оног хашког, од оног које Запад покушава да представи као истинито, професор Пак истиче да је реч о сепаратистичком рату, као што се дешавало у Англоамерици. „Али тамо су северне државе победиле и сачувале Сједињене Америчке Државе, а овде је обрнуто. Међутим, Сједињене Америчке Државе су биле препуштене саме себи, није било спољне интервенције. Код нас је очигледно све то било припремано и дириговано споља и то више није ни спорно,“ наглашава Пак.

Професор је пре месец дана написао отворено писмо Робертсону реагујући на његову оптужбу да Срби већ више столећа спроводе геноцид над Албанцима.

„У том писму сам написао да ми ћутимо о свему што се десило у прошлости па нама приписују, малтене, и кривицу за Први и Други светски рат, за распад Југославије. Они странци који се упознају са нама и који износе истину, они лоше пролазе, удаљавају их са одређених места. Нама се све товари на леђа. То је нешто страшно. Срби су били пет векова под окупацијом и кроз три тешка рата (Балкански, Први и Други светски) су прошли са ужасним жртвама. А сада и овај последњи, који је уништио привреду и довео нас у степен једне колоније, протектората,“ каже професор Пак.

Он истиче да је утицај Запада на нашу земљу више него видљив. „То је присутно у свим земљама које су припадале том социјалистичком табору, нарочито у југоисточном блоку. Ствари се крећу вртоглаво у смислу глобализације тржишта и нарочито на те земље Запад, не само да врши утицај, него се врло јако меша у унутрашње ствари, што је апсолутно супротно повели Уједињених нација. Некада је било незамисливо да неки страни представник дође и да директно прети и утиче на политичке односе,“ наглашава Пак.

Објашњавајући како би држава требало да се постави према Хашком трибуналу, он каже да већина европских земаља има у својим уставима забрану изручивања својих држављана.

„Међутим, тај принцип показује нешто друго – Америка својим држављанима суди у својим државама, без обзира шта су урадили у иностранству. А оно што је елементарни принцип у свим међународним односима јесте да постоји

равнотежа давања и примања. Значи, ако ми изручујемо наше грађане, онда то треба да ради и Америка. Ми смо и са председником Милошевићем направили преседан у светским размерама. Познат је и случај Пиночеа, он је екстрадиран али је враћен у земљу, а он је много тога урадио што би могло да се квалификује као злочин. Значи, ми смо постали оно што је негативан пример у међународном праву," истиче проф. др Пак.

Наравно, Хаг је можда највећи, али, свакако, није једини проблем са којим се Србија данас суочава. Поред никаквог стандарда и огромне незапослености, ту су и криминал и корупција. Професор Пак истиче да је због тога неопходна јасна подела власти.

„Видимо да није започето решавање ниједне значајније афере. Очигледно је да је обим утицаја и моћи појединаца на медије и на све остале органе власти изузетно јак. Управо због тога је неопходна ова подела власти на извршну, законодавну и судску и независност једне у односу на другу. То значи да свако контролише другог. То смо видели на примеру Никсона и Клинтона. Нико не сме да буде нерањив," објашњава професор Пак.

Томиславу Николићу су у току предизборне кампање подршку дали многобројни интелектуалци, личности великог интегритета које су изузетно значајне у својим струкама. Навешћемо њихова имена азбучним редом, а у наредним бројевима ћемо их кратко представити појединачно:

проф. др Зоран Аврамовић,
др Илија Андријевић,
проф. др Оливер Антић,
мр Снежана Арсенијевић,
проф. др Слободан Арсенијевић,
проф. др Марко Атлагић,
проф. др Милан Бачевић,
мр Никола Баста,
мр Бранислав Белић,
др Вељко Бјелица,
проф. др Ђорђе Благојевић,
проф. др Милана Будимир,
мр Миливој Васић,
мр Светозар Вујић,
мр Славољуб Вујовић,
др Филип Вукајловић,
проф. др Радован Вуковић,
проф. др Радмила Гудовић,
мр Предраг Гузина,
др Милорад Дубак,
проф. др Срећко Ђорђевић,
проф. др Мирко Ђукић,
проф. др Дејан Ђурђевић,
проф. др Драган Ђурчић,
мр Крсто Елек,
др Пера Жебељан,
др Бранислав Жежељ,
мр Србољуб Живановић,
проф. др Мирко Зуровац,
проф. др Александра Јанковић,
проф. др Мирољуб Јефтић,
проф. др Мирољуб Јоковић,
мр Миладин Јоковић,
др Станислав Кнежевић,
мр Новак Ковачевић,

мр Милан Корица,
др Олга Косовац,
др Драган Костић,
проф. др Рајко Кулић,
проф. др Слободан Комазец,
проф. др Слободан Макрагић,
мр Љиљана Малешевић,
проф. др Радивоје Манчић,
мр Предраг Марјановић,
академик Михајло Марковић,
мр Богољуб Марковић,
проф. др Радмило Маројевић,
мр Александар Марошан,
мр Андрија Марцхи,
др Зоран Машић,
мр Предраг Митровић,
доц. Бранислав Милић,
др Богић Миличић,
др Паја Момчилов,
проф. др Бранко Надовеза,
мр Верица Нешковић – Здравих,
проф. др Ђорђе Николић,
мр Милан Нинчић,
проф. др Бранислав Пенезић,
проф. др Милан Пак,
др Гордана Пауновић,
проф. др Христивоје Пејчић,
проф. др Влајко Петковић,
проф. др Милан Петровић,
проф. др Милијан Поповић,
проф. др Милета Поскурица,
мр Радослав Раденовић,
генерал у пензији Радован Радиновић,
др Борислав Рађеновић,
др Новица Ракићевић,
проф. др Жарко Ристић,
мр Велимир Ристић,
мр Славољуб Ристић,
др Горан Самарџић,
мр Драган Скобаљ,
проф. др Сретен Сокић,
др Миодраг Спалевић,
др Бранислав Сретеновић,
др Остоја Стијепић,
проф. др Љубиша Стојмировић,
мр Љиљана Стошић,
др Станко Студен,
др Милорад Ступовски,
др Момчило Суботић,
мр Боривој Суботић,
проф. др Славенко Терзић,
проф. др Радмило Тодосијевић,
мр Александар Торбица,
проф. др Ратко Тошић,
мр Никола Цветковић,
проф. др Коста Чавошки,
мр Борислав Чечевић,
проф. др Иван Чукаловић,
проф. др Миленко Целатовић,
мр Марко Шарац.

ЗАБРАНИТИ ПОВЛАЧЕЊЕ

Пише: Елена Божић Талијан

Посланички клуб Српске радикалне странке у Скупштини Србије поднео је Предлог резолуције о забрани повлачења или одустајања од тужбе коју је бивша СРЈ поднела Међународном суду правде у Хагу против држава чланица НАТО за штету нанету током бомбардовања 1999. године. Предлог резолуције потписала су 104 народна посланика Српске радикалне странке и Социјалистичке партије Србије и од председника Скупштине затражила хитно сазивање ванредне седнице.

Овом Резолуцијом се тражи да Скупштина забрани свим републичким органима, представницима Србије у Скупштини СЦГ и Савету министара Државне заједнице да доносе или на било који начин, посредно или непосредно, учествују у доношењу одлуке о повлачењу или одустајању од тужбе против НАТО. Дакле, да се Савет министара или Влада не усуде да доносе неодговарајуће одлуке док Народна скупштина не заузме став о томе, јер само она има то суверено право. Српски радикали предлажу и да се сви акти који се буду донели супротно овој Резолуцији прогласе ништавним за Србију, издајом Србије и најтежим злочином према народу.

Српски радикали истичу да је ово упозорење Савету министара, који заседа ових дана, да не сме да заузме став без Скупштине. У случају да се у међувремену донесе било каква одлука супротна Резолуцији, док се Скупштина о томе не изјасни, радикали ће покренути питање поверења Републичкој Влади.

Српска радикална странка наглашава да тужба против земаља чланица НАТО представља и казну и упозорење за све оне који би у будућности покушали да некажњено кроје правду другим народима, супротно повељи Уједињених нација. Повлачење тужбе против НАТО ничим не гарантује да ће то учинити Босна и Херцеговина и Хрватска са својим тужбама против наше земље, а не треба заборавити да оне траже ратну штету од 300 милијарди долара. „Са том могућом наплатом ратне штете сигурно не можемо у Европу. У питању је политичко и државно питање, у питању је опстанак државе,” истиче Гордана Поп Лазић, потпредседник Народне скупштине из Српске радикалне странке.

У време писања овог текста председник Скупштине Предраг Марковић упутио је посланицима материјал заједно са захтевом за заказивање ванредне седнице, али није испоштовао Пословник и није заказао седницу. Међутим, уместо председника Скупштине у јавности се огласила његов саветник за односе са јавношћу Мања Вукојевић која је рекла да председник одлучује шта је хитно а шта није, а Предлог резолуције је окарактерисала као политички маркетинг и истакла да је упућен погрешној скупштини јер је, према њеним речима, тужба против НАТО ствар Државне заједнице.

Гордана Поп Лазић наглашава да онај ко је то изговорио, уопште не зна шта представља резолуција и које су надлежности Скупштине. „Резолуција је политички став о неком

питању. У Народној скупштини можемо да донесемо, ако хоћемо, на пример, и резолуцију о Кувајту. То је политички став који је обавезујући”, објашњава Поп Лазић.

Она је, на конференцији за новинаре, упутила упозорење председнику Скупштине. „Ја заиста не знам зашто председник Скупштине не жели да изађе у јавност под својим правим именом и презименом, него користи псеудоним Мања Вукојевић. Не знам о коме се ради, али желим са овог места да упозорим председника Скупштине да се не игра председниковања, да треба да се држи Устава, закона и Пословника и да није његово да одлучује да ли је нешто хитно или није хитно. Он није Скупштина Србије, Скупштину Србије чини 250 народних посланика који су од народа изабрани. Дакле, инсистирамо на томе да се седница закаже, дневни ред не може да се мења, то је у складу са Пословником о ванредном заседању Народне скупштине. Посланици ће о предлогу Резолуције расправљати и донеће своју одлуку да ли Резолуцију прихватају или не прихватају”, нагласила је Гордана Поп Лазић.

У међувремену су се поједини припадници власти изјаснили да су за повлачење Тужбе. Неки, као Вук Драшковић, би то прихватили безусловно, а неки покушавају да замажу очи јавности тврђом да би у случају повлачења тужбе против НАТО, и БиХ и Хрватска повукле своје тужбе против Србије и Црне Горе. Демократска странка и Српски покрет обнове одмах су изнели свој став када је у питању Предлог Српске радикалне странке. Они су, као што се могло и очекивати, против усвајања Резолуције. Објашњење Бојана Пајтића, посланика Демократске странке је да Србија претендује да уђе у НАТО, па самим тим не може да буде у асоцијацији са неким против кога је поднела тужбу. Вук Драшковић, министар спољних послова Србије и Црне Горе изјавио је да верује да ће Српска радикална странка и Социјалистичка партија Србије остати усамљене у тражењу усвајања скупштинске резолуције.

Оваква залагања представника власти Гордана Поп Лазић је прокоментарисала на следећи начин: „Шта одустајање од тужбе значи нашој осиромашеној и ојађеној држави и нашој уништеној економији, можете да претпоставите. Наша једина нада јесте управо та тужба и евентуално договор по основу те тужбе о отпису свих дугова како бисмо могли да се извучемо из ове економске и финансијске беде у коју смо запали. Вук Драшковић даје небулозне изјаве, њему примене и каже да се не може градити европско савезништво и пријатељство на тужбама, што значи да треба одустати од тужбе. Он изражава уверење да ће после таквог потеза наши пријатељи и суседи Хрватска и Босна и Херцеговина (ваљда је и Стипе Месић његов пријатељ па онда су и наше државе пријатељске), схватити да је немогуће да са Србијом седе у Партнерству за мир и туже Србију за геноцид. Не каже чак ни наводни геноцид и ратне злочине. Ето, такве ми државнике имамо, који ништа добро нашој држави не могу да донесу”.

Поп Лазић је, у име Српске радикалне странке, упозорила Савет министара да не доноси било какве одлуке по овом

штете због бомбардовања и захтевају од српског парламента:

ТУЖБЕ ПРОТИВ НАТО

питању док не добије одлуку Народне скупштине, јер се посланици као народни представници, пре свих, питају о томе шта је за народ и државу добро а шта није.

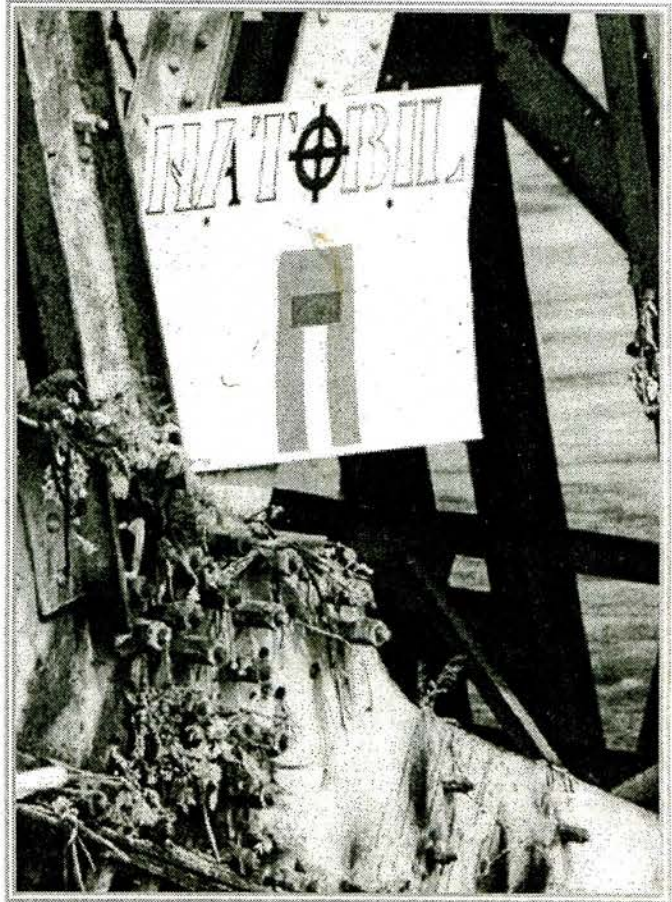
„Историјски гледано, ниједна држава никада у историји човечанства није одустала од наплате ратне штете. После Првог светског рата наплатили смо ратну штету. Плаћали су је Италијани и Немци, и она је износила негде око шест и по милиона златних динара. После Другог светског рата, такође, на основу тужбе је то на изванредан начин решено, али нико није одустао од тужбе. Ево, и дан данас појединци наплаћују ратну штету на основу тога што су њихови преци били у разним логорима у иностранству. Добијени су неки повољни кредити од немачке државне банке, бескаматни, и држава се на изванредан начин намирала. Да ли адекватно или не, то је сада историјско питање, али тужба је постојала,” објашњава потпредседник Скупштине из редова српских радикала.

Гордана Поп Лазић подсећа да се у тужби коју је Савезна Република Југославија упутила тражи одштета од сто милијарди долара. Такође каже да не треба заборавити да су неки већ покушали да девалвирају тај износ ратне штете. „Неки експоненти Г17 плус, међу њима Лабус, Динкић, Маџар у некој својој заједничкој књизи у којој су коаутори а која се зове „Завршни рачун”, ту штету су проценили на 29,6 милијарди долара. Онда је Млађан Динкић у једном интервјуу немачком „Шпиглу” након што је пропала она донаторска конференција на којој је потраживано или очекивано милијарду и триста милиона долара (добијено је свега петсто милиона), рекао да је то мало, с обзиром да је ратна оштета коју Југославија очекује пет милијарди долара. Он је проценио ратну штету на пет милијарди, а само штета на Дунаву износи десет милијарди долара. Дакле, они су у функцији тужене стране, оних који треба нама штету да надокнаде и мислим да је то српској јавности јасно. Штете су огромне и далекосежне, од инфраструктуре, капиталних губитака, унутрашњег природног богатства, уништених и оштећених стамбених објеката, до загађивања животне средине, хуманитарних последица (триста педесет хиљада људи је расељено са Косова и Метохије), бројних жртава, погинулих, рањених, повређених, као и психички и на други начин здравствено поремећених, посебно деце и радно способног становништва. Значај ове тужбе је за нашу државу огроман, јер на тај начин показујемо и желимо да повратимо углед, уствари статус наше државе у свету”, нагласила је Гордана Поп Лазић.

Интегрални текст Предлога резолуције

„Народна скупштина Републике Србије констатује да су државе чланице НАТО-а током бомбардовања Савезне Републике Југославије од 24. марта до 10. јуна 1999. године извршиле чин агресије на Савезну Републику Југославију;

Током бомбардовања државе чланице НАТО-а угрозиле су право на живот грађана Савезне Републике Југославије, убиле хиљаде недужних цивила и бесомучним разарањем

цивилних и војних објеката причиниле материјалну штету која се изражава у десетинама милијарди долара;

Ни после пет година од агресије последице нису санирале, што додатно угрожава грађанима право на живот и неметани развој.

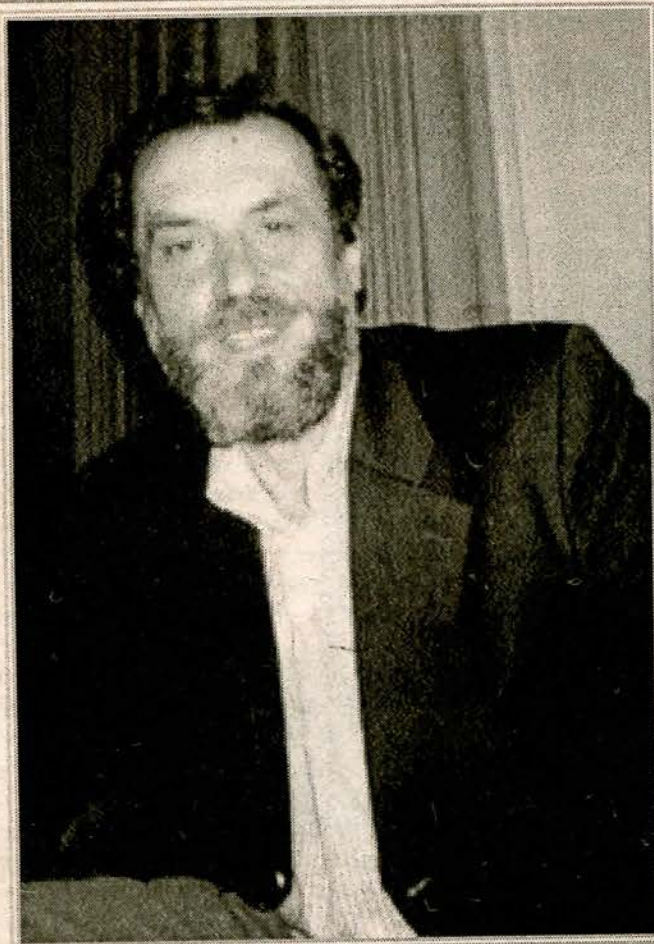
У складу са међународним правом Савезна Република Југославија је покренула поступак пред Међународним судом правде у Хагу тужбом за накнаду штете;

С обзиром да је углед, статус и све што чини међународно-правни субјективитет Државне заједнице Србија и Црна Гора условљен повлачењем или одустајањем од тужбе за накнаду ратне штете, и да је Република Србија изложена притиску од стране оних држава чланица НАТО-а које су директно својим оружаним снагама извршиле чин агресије и причиниле ратну штету;

Имајући у виду тешке последице и разарање које су бесомучним бомбардовањем извршиле државе чланице НАТО-а а да је највећи део штете причињен на територији Републике Србије, сада државе чланице Државне заједнице Србија и Црна Гора;

Доприносећи искорењивању и осуди свих ратних злочина, остваривању правде и правичној накнади штете, а све под окриљем надлежног Међународног суда правде у Хагу;

Због жртава, њихових најмилијих, ради спречавања злочина и зверстава, као и ради одвраћања од помисли да у бу-

дућности неко само зато што је оружаном јачи може некажњено да кроји само себи својствену правду, по свом нахођењу и супротно Повељи Уједињених нација, уништавајући људске и материјалне претпоставке и потенцијале једног народа;

Свесни да накнада штете није само обична реституција већ и својеврсна казна и упозорење за све оне који би у будућности имали намеру да врше злочине и причињавају штету;

Са жељом да као један од оснивача Уједињених нација повратимо углед, значај и оснажимо легитимне и легалне институције, као што је Међународни суд правде у Хагу;

Одлучни да наше потомство сазна пуну и једину истину о бомбардовању и трагичним последицама међународног насиља над нашим недужним народом;

Да би спречили политичке авантуристе и неодговорне појединце који врше одговорне државне функције и који показују склоност да државне интересе олако подреде својим или туђим политичким и другим интересима, а супротно националним интересима;

Народна скупштина Републике Србије вршећи сувереност у име грађана Републике Србије, штитећи слободу и права човека и грађанина, пружајући потпуну заштиту својине и обезбеђујући односе са међународним организацијама, у складу са Уставном повељом Државне заједнице Србија и Црна Гора, у оквиру права и дужности Републике Србије из члана 72. Устава Републике Србије, а на основу члана 73. тачка 2. Устава Републике Србије и члана 130. Пословника Народне скупштине Републике Србије, на седници 2004. године донела је

РЕЗОЛУЦИЈУ

о забрани повлачења или одустајања од тужбе коју је Савезна Република Југославија поднела Међународном суду правде у Хагу против држава чланица НАТО-а за накнаду штете која је причињена током бомбардовања 1999. године

1. Народна скупштина Републике Србије забрањује свим државним органима Републике Србије, представницима Републике Србије у Скупштини Србије и Црне Горе и Савету министара Државне заједнице Србија и Црна Гора да доносе и учествују у доношењу одлуке која би за последицу имале повлачење или одустајање од тужбе коју је Савезна Република Југославија поднела Међународном суду правде у Хагу против држава чланица НАТО-а за накнаду штете причињене током бомбардовања 1999. године.

2. Ниједан представник Републике Србије у органима Државне заједнице Србија и Црна Гора и органима Репу-

Преузето из „Европе“ која преноси изводе из интервјуа професора Косије Чавошиког за „Корене“

ВУКА УЦЕЊУЛУ СРПСКОМ ГАРДОМ

„Вук Драшковић је на неки начин уцењен човек“, каже у недавном интервјуу за „Корене“ професор Косија Чавошки, опозициони борац с другим ситажем. Чавошки каже да је најљубиво проучио оштрицу против Војислава Шешеља, у којој се лидеру Српске радикалне странке ставља на шерећ и што што је 1991. године регрутовао војнике који су одлазили у регуларне војне јединице и борили се у западном Срему и источној Славонији.

„А што нису биле паравојне јединице под командом самозваних војвода, дакле, ништа незаконито. Кад је реч о Драшковићу – ја што добро знам и што сам га подржавао – он је најпрви паравојну јединицу која се звала Српска гарда, на чијем је челу био Гишка, који је под неразјашњеним околностима убијен као и следећи командант Бели, а и шрећи командант Лаиновић, иако је касније убијен у Београду, исто под неразјашњеним околностима.

Као што се види, што је, најкалоси, паравојна јединица и што је разлог што је председник Хрватске недавно изјавио да Вук није добро дошао у Хрватску. Е, сад видиш, ако је Шешељ у Хагу само зато што је регрутовао људе у редовну војну јединицу, а Вук је не само регрутовао и обучавао него и упућивао, што ја мислим да је било сасвим у реду јер се бранило српство, њему је што сигурно стављено до знања и он је уцењен. И он онда под том уцењом чини усипуке странцима, а у својству министра нас засипуа – што је недоустипиво. За министра спољних послова се мора оставити човек кога нико не може уцениши“, закључује Чавошки.

блике Србије не сме и не може да потпише, или да на било који други начин прихвати или да сагласност за формално или фактичко, директно или посредно повлачење или одустајање од тужбе коју је Савезна Република Југославија поднела Међународном суду правде у Хагу против држава чланица НАТО-а за накнаду штете која је причињена током бомбардовања 1999. године.

3. Сви акти или радње који се предузму супротно тачкама 1 и 2 ове резолуције ништавни су и не обавезују Републику Србију, а сматрају се издајом Републике Србије и најтежим злочином према народу, који се кажњава као тешко кривично дело.

4. Народна скупштина Републике Србије констатује да је она једини орган који у формалном и материјалном погледу одлучује о повлачењу или одустајању од тужбе.

Образложење

1. Уставни основ

Уставни основ за доношење ове Резолуције налази се у одредбама чланова 72. Устава да Република Србија обезбеђује односе са другим државама и међународним организацијама и члану 73. Устава да Народна скупштина доноси законе, друге прописе и опште акте. Одредбом члана 130. Пословника Народне скупштине Републике Србије прописано је да Народна скупштина доноси резолуције.

2. Разлози за доношење резолуције

Поводом тужбе за накнаду штете коју је Савезна Република Југославија поднела Међународном суду правде у Хагу против држава чланица НАТО-а које су учествовале 1999. године у бомбардовању Савезне Републике Југославије често се чују најаве да неки појединци на власти у Србији и Црној Гори и Републици Србији размишљају о варијанти повлачења или одустајања од тужбе. Имајући у виду организацију и поделу власти у Србији и Црној Гори и Републици Србији и потребу да се истина и правда које су на страни нашег народа верификују пред једином надлежном међуна-

родном институцијом као што је Међународни суд правде у Хагу, ради заштите елементарних државних и националних интереса намеће се потреба доношења ове резолуције којом се забрањује повлачење или одустајање од тужбе.

3. Објашњење основних правних института

Тачком 1. се свим државним органима Србије и Црне Горе и Републике Србије и појединцима који врше власт забрањује повлачење или одустајање од тужбе.

Тачком 2. се прописује забрана потписивања или предузимања било које радње која би за последицу имала повлачење или одустајање од тужбе.

Тачком 3. се утврђује ништавост сваког акта или радње која би за последицу имала повлачење или одустајање од тужбе и одређује да поступање противно забрани представља кажњив акт издаје.

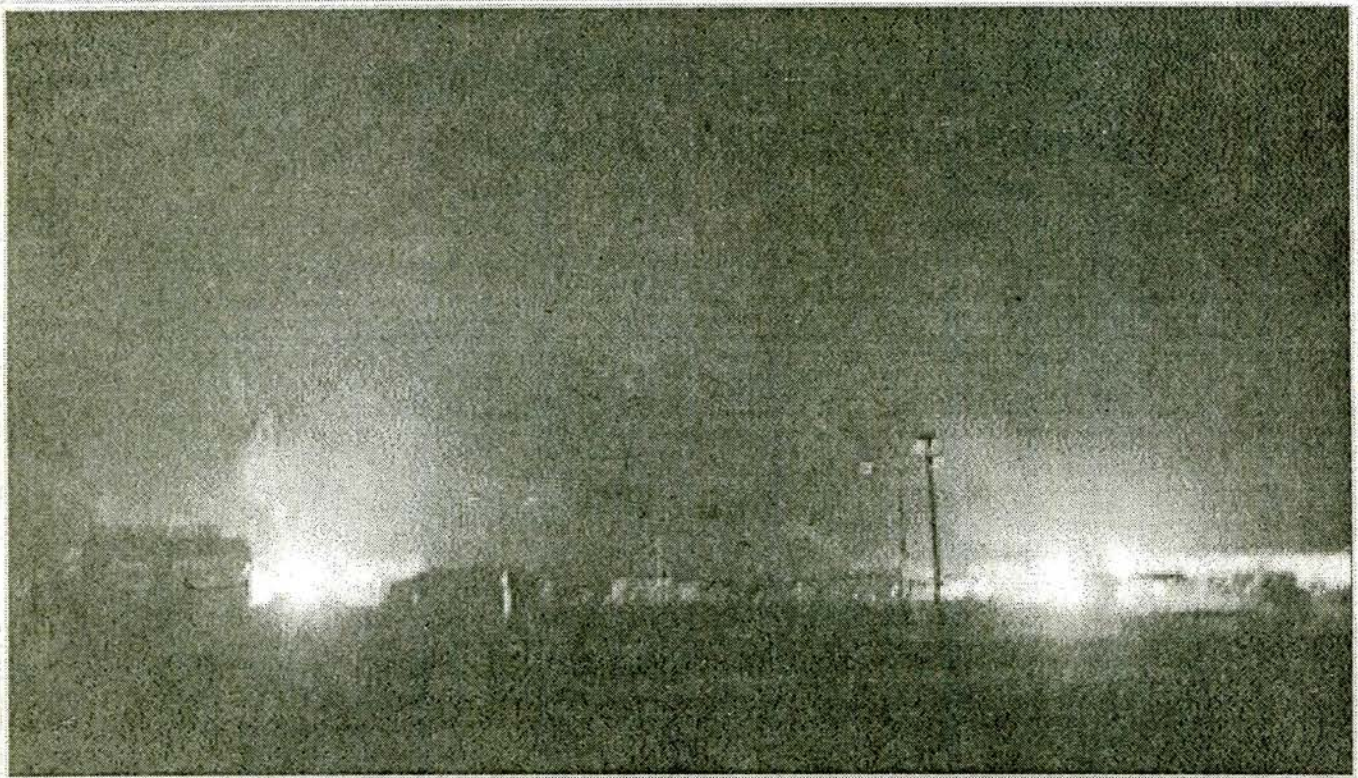
Тачком 4. се потврђује да у формалном и материјалном погледу у име тужиоца одлучује једино Народна скупштина Републике Србије, односно да нико у име грађана Србије не може да одлучује осим Народне скупштине Републике Србије.

4. Процена финансијских средстава

За спровођење ове резолуције нису потребна посебна финансијска средства и овом резолуцијом се не стварају нове материјалне обавезе за Републику Србију.

5. Разлози за хитан поступак

Недоношење ове резолуције може да проузрокује несagleдиве и неотклоњиве штетне последице за живот, здравље, безбедност земље и рад органа и организација у смислу члана 157. Пословника Народне скупштине Републике Србије. Неовлашћено повлачење или одустанак од тужбе директно представља нарушавање националних и државних интереса, а та опасност постоји ако се имају у виду изјаве појединих политичара и представника власти који нас представљају у иностранству”.

ШЕШЕЉУ ЗАБРАЊЕНО ДА

Пише: Елена Божић Талијан

Хашки трибунал сваким својим поступком показује да је политички суд који функционише по принципу уцена и двоструких аршина, и таква је и његова недавна одлука. Судско веће Хашког трибунала забранило је да председник Српске радикалне странке буде на слободи до почетка суђења. Ова одлука Хашког трибунала представља суштину лицемерне политике тог квазисуда, јер је Војислав Шешељ једини који је и пре него што је видео оптужницу купио авионску карту, спаковао се и отишао у Хаг.

Војислав Шешељ у образложењу Захтева, који је упутио Претресном већу Хашког трибунала, а у којем тражи да га привремено, до почетка главног претреса, пусти на слободу из притвора у којем се налази од 24. фебруара 2004. године, поред осталог истиче да је одлука о његовом пуштању на слободу потребна како би се очувале гаранције поштовања права оптуженог.

Шешељ такође наглашава да Тужилаштво нема доказа да је извршио, учествовао, помагао или подстицао било које кажњиво дело и да због тога симулира да је озбиљно приступило овој кривичној ствари, а да се целокупни поступак готово није померио од ничим поткрепљене обичне сумње и тенденциозне инсинуације.

Лидер српских радикала истиче да Хашки суд не поштује ни претпоставку невиности, наводећи да је у ситуацији да је формално само оптужени у суштини осуђено лице на из-

државању казне затвора чије трајање још није одређено. Он наводи да уколико изостане брзо и правично суђење, онда се оптужени на основу скромне и правно јадне оптужнице може третирати само као невина особа која је, због политичких мотива, смештена у комунистички гулаг, не на истоку, него на западу.

Шешељ, указујући на драстично кршење права каже да он, иако се брани сам, нема исти процесни положај као и тужилац, јер пет месеци не може да комуницира са лицима ван притворске јединице, не може да прикупља доказни материјал одбране, да чињенично и правно припрема одбрану, а што је за правичну јавну расправу неопходно. „Дакле, одбрана не постоји, а за то време тужилац слободно може да обликује истину и самовољно дефинише правду“, објашњава председник Српске радикалне странке.

Он истиче да сама најаву суђења у 2007. години указује да се намерно одуговлачи са почетком суђења. Шешељ даље наглашава да одуговлачење почетка суђења праћено дугогодишњим притвором у својој суштини може само да значи да је притвор у ствари издржавање казне затвора без судске пресуде, што је класичан пример негације презумпције невиности и фактички незаконитог стварања презумпције кривице. „Сврха незаконитог притвора је управо психолошки притисак и приморвање да призна кривицу и да сведочи сам против себе како би издејствовао хуманије услове од оних које има у притвору“, закључује Шешељ.

Подсећања ради, оптужница Хашког трибунала се односи на период када је лидер српских радикала био у опозици-

СЕ БРАНИ СА СЛОБОДЕ

ји и није имао ниједну званичну државну функцију, дакле није могао да буде оптужен по начелу командне одговорности. Нису могли низашта да га оптуже, па су написали невероватно бесмислену оптужницу. Тужиоци тврде да је Шешељ починио ратни злочин својим говорима, јер су, наводно, они који су га слушали, због његових говора чинили злочине. Потпуни апсурд. Вербални деликт више не постоји ни у једном демократском друштву, његово укидање је једно од достигнућа демократије. Укинут је давно и у нашем законодавству јер нас је Запад критиковао у време када је суђење за вербални деликт постојало у нашој земљи. Хашки трибунал је поново увео могућност да неко одговара због онога што је изговорио, само да би Војислав Шешељ био склоњен са српске политичке сцене.

Војислав Шешељ је спреман за процес и он то на статусним конференцијама упорно понавља и инсистира да процес започне. Њихов изговор је да немају довољан број судница, да су све суднице заузете. Значи, Војислав Шешељ може да труне у казамату још три, четири године док се њима не ослободи нека судница.

Актуелна власт и заговорници Хашког трибунала често позивају оптужене да се добровољно предају, и обећавају да ће држава дати гаранције и да ће бити пуштени на слободу до почетка суђења. Ово је доказ да то није тако и не треба да чуди што они који су оптужени неће добровољно да се предају.

Сада је свима у Србији јасно да Хашки трибунал неће дозволити да се брани са слободе никоме ко у Хагу није укаљао част и образ. Оваква одлука Хашког трибунала

представља наук за све оне који желе да служе отаџбини, за све генерале војске и полиције, да се не предају Хашком трибуналу.

Подсећамо вас да Хашки трибунал упорно наставља са притисцима на Војислава Шешеља и да му је противзаконито одузео сва права. Пре свега, ускраћено му је право на одбрану, право да се сам брани пред Трибуналом које је гарантовано Правилником овог суда.

Покушавају да му наметну такозваног „стенд бај адвоката“, иако не постоји одредба у правилима овог Трибунала према којој се може наметнути адвокат некоме ко жели да се брани сам. Један наметнути адвокат је одустао, али су му они одмах нашли замену. Разумљиви су разлози због којих ће Трибунал учинити све да не дозволи лидеру српских радикала да се сам брани, јер уколико му дозволи, оптужница пада као кула од карата.

Упорно одбијајући да региструје Шешељевог правног саветника Мају Гојковић и правног помоћника Славка Јерковића (што је право затвореника гарантовано њиховим Статутом) Трибунал намерно онемогућава сваку техничку помоћ која је неопходна у припреми одбране.

Више пута, у трајању од по неколико месеци, Војиславу Шешељу је било ускраћено право на комуникацију. Последњи пут му је шест месеци била забрањена свака комуникација и са породицом и са пријатељима и са правним саветницима. Толико о онима који хоће да нас уче демократији.

Зашто је некима дозвољено да се бране са слободе, а Војиславу Шешељу није? Не треба заборавити да је оптужница против њега писана у Београду, да су је писали они који су се уилашили његове популарности па су онда молили Карлу дел Понте да Шешељ ишће пре заврши у Хагу. Сигурно је да ни сада државном врху не би никако одговарало да се лидер српских радикала врати и зашћо и не чини ништа да му се дозволи да се брани са слободе. Дакле, не чуди ишћо актуелна власт не чини ништа, чак је врло вероватно да шаље управо суирошне поруке у Хаг – не пуштајуће Шешеља!

Да је у Хашком трибуналу мало више права а мало мање силе, одлука којом се омогућава да се Јовица Симић и Франко Симаћовић бране са слободе, била би обавезујућа и када су у ишћану сви остали затвореници који ишћуњавају услове да се до почетка суђења врате у земљу, а основни услов је добровољна предаја. Олакшавајућа околност за Шешеља би ишћебало да буде и шћо ишћо је његова оптужница ишћћуно бесмислена (оптужују га за вербални деликт који не ишћћоји, за „зайаљиве говоре“), па ни на какве ишћћенцијалне сведоке не би могао евентуално да врши ишћћцај.

ВОДИЋУ РАЧУНА О СВАКОМ БЕОГРАЂАНИНУ

Почине још једна предизборна трка, овога пута за локалне изборе који се одржавају 19. септембра. Најзначајнија функција, према новом Закону о локалној самоуправи, је, без сумње, место градоначелника Београда и за њега ће се, по свему судећи, водити најжешћа битка. Закон из 2002. године даје тако велика овлашћења градоначелнику да се будући победник у престоници већ квалификује као трећи човек у држави.

Кандидат Српске радикалне странке за градоначелника Београда је Александар Вучић, генерални секретар странке. Млад, амбициозан, пун енергије и конструктивних идеја, спреман да се ухвати у коштац са највећим проблемима престонице, жељан да остане запамћен као неко ко је урадио нешто значајно за свој град и да допринесе коначном савременој Београду у ред метропола. Истиче да би волео да остане упамћен по својим делима као Бранко Петлић.

Вучић је рођен пре 34 године у Београду и одрастао на новобеоградском асфалту. Са одличним успехом завршио је Основну школу „Бранко Радичевић“ и олимпијски тренирао је на општинским, градским и републиканским такмичењима из историје. Био је и пионирски првак Београдског шаха. Са одличним успехом завршио је и четврту београдску гимназију.

Правни факултет у Београду завршио је са највишим оценама и био један од најбољих студената у генерацији. Заслужно је и стипендију за развој научног подмлатка.

П.С. Радио је од петнаесте године. Није се стидео ниједног посла, од физичког рада на грађевинама до обављања угоститељских послова. За све то време вредно је учио.

Живео је и радио у Лондону више од годину дана. Завршио је више школа и курсева енглеског језика. Говори три светска језика. Био је најмлађи посланик у Народној скупштини Републике Србије 1993. године. Две године касније постао је генерални секретар Српске радикалне странке. Био је најмлађи министар у Влади Србије, а са великим успехом водио је Културно спортски центар у Земуну. За кратко време успео је да га санира и реконструише идеју о ноћном купану и обезбеди значајно веће плате радницима.

Александар Вучић је најмлађи кандидат за градоначелника, а тиме и човек који има највише енергије, највише идеја, највећу жељу да за свој град учини много. Александар Вучић је поштен, вредан, радан и образован.

Тата је двогодишње Милице и шестогодишњег Данила. **Шта је најважније и шта је прво што ћете урадити када будете изабрани за градоначелника?**

Најважнији су људи, најважнији је однос према Београђанима и прво што бих урадио, организовао бих пријем грађана Београда, да видим који су им све проблеми, на шта се они жале и како хоће и желе да живе. Од свих пројеката најважнији су Београђани. Преко градске телевизије бих им рекао шта су моји планови, шта желим да урадим и на који начин ћу да водим рачуна о сваком Београђанину.

Каква је ваша визија Београда, уkratко, шта је најзначајније у вашем програму?

Програм бих поделио у три целине. Први део је развојни програм односно стратешки пројекти, други део је план одржавања града и свега што је везано за функционисање града и трећи је нови концепт, нове идеје.

Што се тиче развојног пројекта, у последњих десет година ништа није урађено. Морам да изместимо главну железничку станицу са места где се данас налази у Прокоп. Имамо готов пројекат како то треба да изгледа и то више није онако велики новац колико је то било на почетку, а на тај начин добијамо заправо много више пара јер 90 хектара најбоље земље на обали Саве ослобађамо. Можемо да отворимо

простор за најкупље хотеле на свету, за најкупљу стамбено изградњу, за најкупљи пословни простор у Београду, да то буде београдски Менхетн.

Затим, морамо да водимо рачуна о саобраћајном комплексу. Београду су преко потребна два моста, један који би спајао блок 45, односно блок 70 са Бановим Брдом односно Чукаричком педином и други је онај који би спојио леву обалу Дунава са земунском обалом Дунава. Тиме бисмо постигли значајну уштеду горива, што је добро у еколошком смислу, али бисмо постигли и да не долази више до саобраћајних колапса.

Наравно, потребно је радити на изградњи метроа. Оно што је лакша варијанта је нека врста комбинације тешког и лаког метроа, али ни држава ни град нису желели ни у шта се одлучује у претходном периоду. Београд не може да се такмичи са метропола која ће да се такмичи са Будимпештом и другим великим градовима у окружности. Ми имамо значајне понуде инвеститора из Русије, Шпаније по том питању и људи хоће као концесионари да учествују у инвестицији.

Од великог значаја је такође изградња обилазнице, јер овај ауто-пут више није никакав ауто-пут, он је постао градски пут и нама је неопходно да ослободимо Београд од проласка тешких камиона, аутобуса и они морају да иду обилазницом преко Остружничког моста, а ту нам недостаје још 16 километара ауто-пута који, очигледно, ни Град а ни неки други нису желели да изграде. Са свом пратећом инфраструктуром, максимално сме да буде 4 милиона евра по километру. Толико може да помогне и Град Београд и држава Србија, и да се тај велики пројекат заврши.

Један од мојих стратешких планова је изградња хиљаду станова на годишњем нивоу у свакој општини, којих има 17 у Београду. Те станове бисмо продавали по цени градње, дакле негде око 400 евра по квадрату, јер бисмо инвеститора ослободили сваке врсте дажбина према Градској скупштини.

Што се тиче овог плана одржавања, ја желим да уведем апсолутну дисциплину и да Београд очистимо, да направимо велику акцију метли за Београд, да немамо ту врсту примедби да нам је град прљав. Обезбедићу да сви аутобуси и трамваји буду једнако чисти као они јапански, да нигде не буде нереда, да забранимо пљување по улици, и да покушамо да у свакој мери заштитимо наш град од сваке врсте прљавштине.

Затим, што се тиче нових идеја, Београду недостаје опера, али пре свега, недостаје му живот на реци, нешто што би свако волео. Не постоје такси чамци, не постоји пумпа где можете да сипате гориво на реци, што је еколошки много боље и здравије. Не постоје аква-паркови за децу, а у Београду има стотине хиљада деце која би тако нешто са одушевљењем дочекала.

Заложио бих се и са малим новцем бих обезбедио тзв. бежични интернет за цео Београд. Мислим да више од 150.000 до 200.000 евра не би било потребно, а то је од огромне користи у општој компјутеризацији и каснијој аутоматизацији.

Такође бих организовао оно што постоји у великим европским метрополама – то су тзв. инфо-сервиси, где у свако доба дана и ноћи можете да добијете праву информацију где и шта можете да пронађете у Београду, где можете да преноћите, где има слободних места, где нема и тако даље. Мислим да је то један од значајних пројеката без којих Београд не би могао да постане метропола.

Уз чију помоћ планирате да спроведете овај програм?

Уз помоћ стручних, образованих људи, најбољих менаџера, најбољих правника, најбољих архитеката у овом граду и људи који имају идеје.

ЗАКОН – ТЕМЕЉ БЕЗАКОНЈА

Закони се доносе да се уреде поједине животиње области. Закони из области локалне самоуправе донети су да направе хаос. У чијем интересу? Да ли оних који се хвале вишегодишњом борбом против шираније? Оних, који ширанина заменише са 198 малих ширанина?

Пише: Вјерица Радета

Систем локалне самоуправе уређен је са три закона и то: Законом о територијалној организацији Републике Србије, Законом о локалној самоуправи и Законом о локалним изборима. Међутим, с обзиром на значај, садржај и обим материје из области локалне самоуправе неопходно је извршити кодификацију ове материје.

Од 2002. године у општинама се, фактички, примењују различити системи локалне самоуправе, зато што нови систем није профункционисао, а тамо где јесте, испоставило се да закони имају много слабости које отежавају функционисање локалне самоуправе у Републици и успоравају њен развој.

Свесни ових слабости Закона о локалној самоуправи и Закона о локалним изборима, посланици посланичке групе Српске радикалне странке поднели су Народној скупштини 10. марта 2004. године Предлог закона о локалној самоуправи како би се омогућило гласање за органе локалне самоуправе по одредбама демократски конципираног закона, закона чије усвајање и примена гарантују развој локалне самоуправе.

Сматрам да овај закон мора да се усвоји зато што је у постојећем недовољно и непотпуно разрађен систем локалне самоуправе, тако да су поједина питања од значаја за његово остваривање, само делимично уређена. Осим тога, поједина, рекла бих најважнија питања локалне самоуправе (као што су послови општина) распоређена су у великом броју материјалноправних прописа, а постојећи закон их само набраја без конкретних и начелних одредница у ком правцу треба да делује локална самоуправа. Осим тога, поједине одредбе су непрецизне, што оставља простора за различита решења у пракси, и то не као израз посебности појединих општина и градова, већ су у супротности са основним законским одредбама о локалној самоуправи.

И систем финансирања локалне самоуправе у постојећем закону је недовољно разрађен и контрадикторан, што неповољно утиче на функционисање локалне самоуправе, али и доводи у неравноправан положај грађане, јер аутономност локалних извора средстава не може и не сме да буде безгранична.

Одредбе постојећих закона којима се уређују положај, међусобни односи, организација и састав органа локалне самоуправе нису у складу са стварним потребама локалне самоуправе и локалну самоуправу вештачки постављају да буде персонална и председничка и не пружају могућност да се решења у пракси прилагоде евидентним разликама у величини, структури, броју становника и другим посебностима локалне самоуправе.

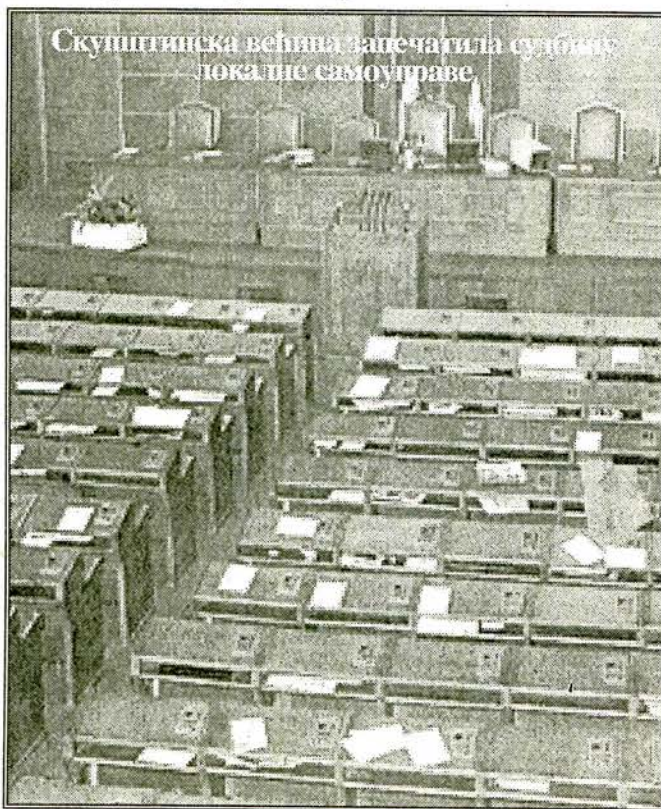
Поједина решења важећих закона представљају сметњу за рад органа локалне самоуправе, а то се неповољно одражава на ефикасност остваривања права грађана у локалној самоуправи. Начин избора одборника у скупштини општине, градоначелника и председника општине, у ствари, не одражавају изборну вољу грађана, социјални простор јединице локалне самоуправе и жељу грађана да по овим питањима

локалне самоуправе имају препознатљивог појединца и орган који би требало да буде сервис грађана што је, у ствари, сврха избора на локалном нивоу.

Постојеће решење предвиђа градоначелника који је „све и сва”. Једном изабран, фактички, не може бити смењен. Закон даје превише овлашћења градоначелнику, а став Српске радикалне странке је да ниједан појединац не може имати неограничена овлашћења, а да при том, фактички, нико не може да га смени. Овако изабран градоначелник био би потпуно одвојен од скупштине општине, и обесмислио би њено постојање.

Појединац са толико овлашћења и без контроле може лако да се дрзне на злоупотребу положаја и форсирање локалних моћника. Да је било памети у посланичким групама странака на власти, овај апсурд био би избегнут и донео би се нормалан, јединствен и на Уставу заснован закон. Било би много боље и да су прихваћене измене и допуне постојећих закона из области локалне самоуправе, али, скупштинска већина или то не схвата или жели хаос. И једно и друго је погубно. Остаје нада да ће грађани Србије схватити да морају озбиљно да бирају којем појединцу смеју поверити неограничену власт у општини или граду.

Ако се одреде за представнике Српске радикалне странке, бар могу бити сигурни да ће се та неограничена власт вршити у интересу свих грађана на територији појединих општина, и да могу бити сигурни да се та власт неће злоупотребљавати. При оваквим законима и ове гаранције су довољан разлог за прави избор.

Милорад Мирчић, председник Одбора за безбедност Скупштине Србије тврди да главни циљ акције „Сабља” у великом броју

ИМЕНА СВИХ ПРИВЕДЕНИХ

БИА, као полуприватна организација под директном контролом неформалних центара моћи, прислушкивала углавном политичке противнике, а ниједног функционера ДОС-а. Ако је аудиенцијан аудио-снимак са седнице Владе на којој је донесена Одлука о увођењу ванредног стања, који је достављен Одбору, нејасно је зашто се касније поштом Одлука разликује од Предлога усвојеног на седници. До данас Одбор још није добио Извештај Бироа за комуникације на основу којег је укинуто ванредно стање, мада свим силама покушава да дође макар до фонокопије.

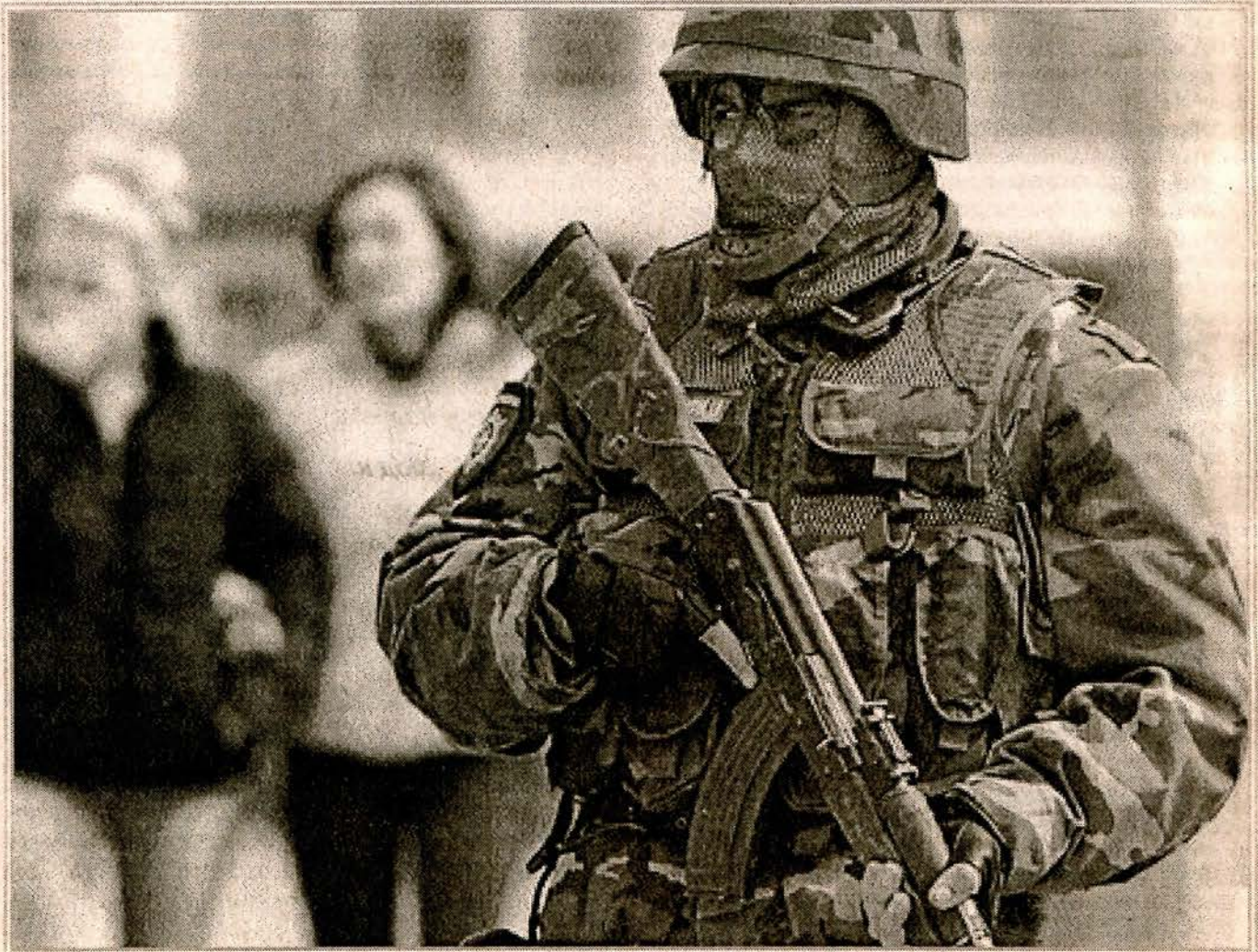
Разговарала: Елена Божић Талијан

Милорад Мирчић, председник Одбора за безбедност Народне скупштине Републике Србије у разговору за „Велику Србију” сумира резултате досадашњег рада Одбора и говори о утврђеним пропустима државног врха у време ванредног стања и спровођења акције „Сабља”, незаконитим поступцима, како су битна документа преко ноћи нестајала а поједини материјали чак и не постоје, о званичним и незваничним центрима прислушкивања, ко је кога и зашто прислушкивао.

Оцењујући резултате рада Одбора, Мирчић каже: – Напредак је био видан оног тренутка када је на иницијативу

Одбора покренуто преиспитавање периода ванредног стања, а неки опипљиви резултати су добили своју потврду одлуком Уставног суда. Делимично признање је дато читавој тој иницијативи када је Уставни суд поједине одлуке за време ванредног стања прогласио неуставним и када се званично са највишег места чуло да је било кршења људских права. А самим тим што је дошло до кршења Устава и закона јасно је дато до знања да су појединци који су, вршећи функције и спроводећи неке одлуке, носиоци те кривице – значи и појединачна одговорност након овога следи.

Нама је првенствено био циљ да имена 11. 655 особе које су привођене за време трајања акције „Сабља” буду обело-

**и посланик Српске радикалне странке, у разговору за „Велику Србију”
случајева није била борба против криминала**

МОРАЈУ ДА БУДУ ОБЕЛОДАЊЕНА

дањена. Оно што је јасно проистекло из читавог рада овог Одбора, то је да су постојали различити мотиви привођења појединих грађана и оптужби. Најеклатантнији пример оптужбе која је имала политичку позадину је пример Војислава Шешеља којем су приписали да је главни подстрекач убиства. Ништа мање политички дозирао није ни притварање Милорада Вучелића, Боре Микелића или генерала Аце Томића, али најеклатантнији пример је осуда лидера Српске радикалне странке, који је у свом одсуству био проглашен за главног кривца.

Све то је обелодањено, али сада Одбор мора да нађе могућност како да јавности буду презентована имена свих 11.655 особа које су привођене.

Да ли сте упознати са тим да ли су неки општењени поднели тужбе?

Ја генерално говорим о свим привођеним особама. Одредени број се обратио суду, а против неких против којих је вођен, судски процес је обустављен и та лица су у прилици да траже надокнаду штете. Али већи део тих људи не да није покренуо судски процес, него чак ни њихово име није било обелодањено. И то је суштина ове акције, јер не можемо да окрећемо главу пред чињеницом да је то највећи број приведених и ухапшених људи у, може се рећи, новијој историји цивилизације.

Да ли су члановима Одбора били обезбеђени сви услови неопходни за рад? Да ли сте имали приступ свим документима Владе и МУП-а Србије, и оних са ознаком „државна тајна”?

Не треба толико наглашавати да ли је био омогућен приступ или да ли је сва потребна документација била достављена, колико треба ставити акценат на чињеницу да је било много алкавости приликом извођења те акције и самог периода ванредног стања. Поједине одлуке једноставно физички не постоје, веома битна документа су преко ноћи нестала као што су на пример стенограмске белешке са сед-

нице Владе, аудио снимци и још многе различите врсте материјала су физички недоступне, не постоје.

Оно што у последње време додатно збуњује и отежава рад Одбора су изјаве појединаца који су вршили веома одговорне функције у време ванредног стања. На пример, изјава да на ванредној седници Владе 12. марта нису вођене стенограмске белешке и да се није снимала та седница, а онда се накнадно испоставило да је достављена аудио трака са снимком те седнице.

Дакле, аудио-снимак се коначно појавио?

Да, аудио-снимак се на крају појавио, приложила га је за послено лице у Влади која је образложила то великим поверењем бившег секретара Владе у њу лично. При том не смемо да пренебрегнемо чињеницу да је за ту врсту документа јасно, прописима назначено како морају да се чувају. Она морају бити архивирана и она су самом својом природом тајна која може бити достављена на увид члановима Одбора, али не може бити поверена на чување било коме запосленим у Влади.

Ми морамо да дођемо до документа јер она су претеча свега онога што се одвијало у периоду ванредног стања. Ми морамо до краја да рашчистимо све што је везано за документацију и за оно што подразумева један озбиљан и одговоран рад институција као што су Влада и институције под њеном ингеренцијом.

Да ли се током рада Одбора дошло до неких сазнања која су се поклопила са Легијиним исказима?

У принципу, све што је главнооптужени изјављивао на суду, су ствари које су оперативног карактера и оне су везане за организацију два клана, како се то презентовало у јавности, земунског и сурчинског.

Оно што је нас интересовало, то је да ли је главни циљ те акције која се спроводила под називом „Сабља” био сузбијање криминала или је иза те акције стајао неки други мотив. Очигледно је да се у изјавама које Улемек даје и у раду Одбора проналазе нека слична места, додирне тачке, које показу-

Акција у којој су убијени Спасојевић и Кум ни накнадно није одобрена писменим налогом

• До каквих сазнања сте дошли када су у питању околности под којима су убијени Спасојевић и Луковић Кум?

О изв. акцији која се одвијала на Мељаку поднешен је извештај пред члановима Одбора. Евидентно је да је оперативни део акције остварљен за истражне и судске органе, а оно што је нас јавно интересовало, то је да ли се постојало по свим правилима службе и према законским нормама. Очигледно да до дана данашњег та акција није покривена са налогом од људи који су то морали да ураде. Уз сво разумевање да је због хитности акције то било немогуће што и ренуика, ипак ипак морамо да будемо свесни чињенице да је после завршетка те акције, одобрење за акцију морало да се покрије писменим налогом.

Ту акцију до данас писмено ниједан високи функционер Министарства унутрашњих послова није покрио. То је једна празнина, што је један прекршај. Преко те чињенице не може да се пређе, морамо да видимо који је разлог за то, у крајњем случају који је основ био да се то не уради у ипак битној акцији у којој су убијени, како нам је презентовано, кључни актери убиства Зорана Ђинђића. Ако је у оперативном делу све урађено по правилима службе и у складу са законом, због чега надлежне ситарешине, у овом случају то су министар и његови сарадници, нису издали писмени налог?

ју да је, у не тако малом броју случајева, мотив био друге природе а не борба против криминала. То је евидентно.

Ми нигде не можемо да пронађемо документ који би указивао да је након увиђаја у акцији „Мељак” код Луковића и Спасојевића пронађена значајна количина новца, осим 1.280 динара, како је то назначено. Нисмо нигде дошли до релевантног податка, чак ни у Извештају који је подносио бивши министар, а ни из Извештаја садашњег састава Министарства унутрашњих послова, шта је то све затечено у Шилеровој улици приликом рушења тог објекта, а да не говоримо о разлогу због кога је тај објекат рушен. За сваку акцију коју предузима МУП или било која институција морају да постоје повод, разлог и резултати. Ми, генерално гледано, имамо неке резултате, али немамо разјашњене поводе и разлоге због чега се то радило. Зато желимо да буде обелодањено оно што је политичка позадина или што се разликује од основног разлога за покретање те акције, а то је борба против криминала.

Како вама лично изгледа суђење за убиство Зорана Ђинђића?

У појединим тренуцима, поготово на почетку суђења, то је деловало као, благо речено, комедија. У јавности је представљено да је много интересантније све оно што се дешава око и изван суднице, него у самој судници. Комедија је добила на тежини самим изјавама бивших високих функционера који су унапред већ знали или најављивали шта ће то главнооптужени Улемек да изјављује. Онда је то, напосто, смешно. Ако се занемари способност Жарка Кораћа за видовитост, онда су смешне његове изјаве. Када са ове дистанце то прочитате, онда видите колико је човек био у паници.

Или, рецимо, колико је прецизан у прорицању будућности био Чедомир Јовановић када је прогнозирао да ће Улемек као главни податак у одбрани изнети то да је Чеда у Шилеровој користио дневно два килограма хероина. Након откривања судбине 600 килограма дроге, проста математика говори да је сваки члан земунског или сурчинског клана имао дневно на располагању два килограма хероина.

До каквих сте сазнања дошли када је у питању рад Безбедносне информативне агенције (БИА)?

Оно што је БИА радила за време акције „Сабља” и у протеклом периоду, благо речено је на ивици законитости. БИА би се пре могла описати као једна приватна агенција која је променом закона дошла под директну контролу председника Владе, а у суштини је била под директном контролом неких неформалних центара моћи. Како другачије тумачити да су вршена прислушкивања одређених грађана по приватном захтеву или по налогу неког високог функционера из бивше досовске власти, па и неких који и у садашњој Влади заузимају високе функције, него самом чињеницом да је то била полуприватна организација?

Ако је онај који је био одговоран за рад и функционисање такве једне организације то дозволио, подразумева се и његова одговорност. У том делу има много занимљивих, боље рећи, невероватних ствари. За неверовати је да неко по приватном захтеву може да прислушкује неког грађанина у Србији, а када то званично треба да ради БИА, она може само уз дозволу Врховног суда, односно председника Врховног суда. Тако да је то парадокс, али Србија је од 2000. године „земља чуда”, а у тој „земљи чуда” је, нажалост, много Алиса.

Препостављам да не можете да прецизирате ко је давао налоге?

Ако је документација која нам је дата на увид са ознаком „тајна”, онда није дозвољено да било ко то износи у јавност.

Ванредно сјанње мистериозно уведено и укинута

• Да ли сте добили Извештај Бироа о укидању ванредног сјанња?

То је оно што је прилично мистериозно. На аудио запису са седнице Владе на којој је уведено ванредно сјанње, која је дата на увид члановима Одбора, јасно се чује да је предлог садашњег састава Владе да се уведе ванредно сјанње на „одређеном делу територије” Србије, а да је предлог који је потписао Небојша Човић гласио да се ванредно сјанње уводи на „целој територији”.

Као што је мистериозно да ли је то ауθενичан снимак и ако јесте, због чега је промењена Одлука, штаква је ситуација и са Извештајем на основу којег је укинута ванредно сјанње. Тај Извештај је бивши председник Владе Зоран Живковић чак визуелно описао. Рекао је да је Извештај дештаљан, исцрпан и у колору урађен. А ми нисмо, до дана данашњег, дошли чак ни до примерка фошокопије, а камоли тог примерка у колору. Ми свим снагама настојимо да дођемо бар до фошокопије.

А ко је потписивао налоге?

Увек су налози који су потписани у Министарству унутрашњих послова упућивани Безбедносно информативној агенцији. То је, неким грубим речником речено, услужна делатност која се обављала према МУП-у.

Цифра до које је Одбор дошао је 210 особа које су прислушкиване?

Да, али када се гледају само подаци који се састоје од цифара онда не сме да се изгуби из вида да је и Војна безбедносна агенција исто то радила за време ванредног стања и одвијања акције „Сабља”, тако да коначан број не може са сигурношћу да се саопшти. Веома су интересантни и разлози и личности према којима је примењивана мера прислушкивања.

Ко је прислушкиван, да ли су то људи за које се сумњало да припадају криминалним групама, политички противници, ко?

Мотив је, очигледно, у већини случајева био политички разлог. Прислушкивани су људи који су били политички противници или су се налазили на супротној страни од оне на којој се налазила досовска власт. Да ли су то политички, пословни или неки други противници, али у сваком случају нису тако битни за борбу против криминала.

Да ли су се досовци међусобно прислушкивали?

Из свега је кристално јасно да ниједан функционер досовске власти није прислушкиван. Након свега што се дешавало у протеклом периоду, просто невероватно звучи да људи који су или први по функцији или сарадници, нису били осумњичени због своје способности или неспособности, пропусти којима су на извештан начин допринели да Зоран Ђинђић плати главом. Мера прислушкивања није примењивана чак ни према људима из најближег окружења или обезбеђења Зорана Ђинђића.

Шта је са незваничним центрима прислушкивања, колико их је било, где је завршила Јанушевићева опрема?

Оно што је евидентно је да су све примене метода прислушкивања које је обављала БИА формално-законски по-

кривене, до тих података смо дошли. Ми очекујемо и Извештај од Војно безбедносне агенције, у коме ће нам доставити податке и детаље.

Кроз изјаве људи који су учествовали у акцији „Сабља” наведени су подаци да су прислушни центри били изван званичних институција. У том смислу значајна је изјава тадашњег потпредседника Владе Жарка Кораћа да он има поуздане податке како је, рецимо, Зоран Јањушевић своју опрему давао на услугу Влади Србије и њеним институцијама. Пошли смо трагом те изјаве али нисмо дошли до опипљивог податка где је та опрема била смештена и ту би нам била веома значајна помоћ бившег потпредседника Владе. Као што је драгоцену помоћ генерала Аце Томића, који је спроводио акцију откривања тих или сличних центара за прислушкивање дошао до одређених података.

Ми као Одбор морамо да проверимо аутентичност тих изјава. Ми морамо да дођемо до релевантних података – да ли је осим БИА и МУП још неко обављао посао прислушкивања. Тај посао, испитивање и истрагу, обавља БИА. Када дођу до првих резултата, ми ћемо обавестити јавност.

У јавности се појавила вест да су стенограми са седнице Врховног савета одбране уништени на предлог Вујановића. У Црној Гори се шпекулише да се у обрисаним стенограмским белешкама налазе подаци о убиствима високих државника, као што су Павле Булатовић, Зоран Ђинђић. Имате ли неких сазнања о томе?

Та, условно речено, афера произашла је из сукоба највећег издајника међу српским официрима – то је генерал Граховац и највећег издајника у српском роду – то је Светозар Маровић. Када се два издајника сукобе око нечега, онда то треба да буде индикативно у смислу да радећи за различите обавештајне службе и један и други нису били у могућности да им доставе важне податке.

Подаци Врховног савета одбране се односе не само на период ванредног стања, него на све оно што је везано за евентуалну трговину оружјем и за оно што је везано за неразјашњена убиства, као што је убиство бившег министра војног Павла Булатовића. То су веома битни подаци.

Ако се на овај начин два негативца обрачунавају и јавност бомбардује невероватним подацима, као што су да се на тај начин уништавају сви докази везани за убиство Зорана Ђинђића, онда то пре, мене као озбиљног политичара, упућује на чињеницу да су њих двојица обављајући посао за стране обавештајне службе била ускраћена за одређену документацију. Ја не бих улазио у то – да ли је издајник Граховац узео издајнику Маровићу те документе или је издајник Маровић издајнику Граховцу спалио те документе, али је чињеница да је то, уколико је урађено, противзаконито и противуставно. У случају да се то десило, сви чланови ВСО треба да одговарају кривично.

До каквих сте података дошли када је у питању озлоглашени Биро за комуникације? На основу којих законских претпоставки је преузимао интервенције неких других државних служби?

Не бих ја тако генерално квалификовао једну институцију, зато што је ту био већи број запотлених поред овог човека који је преко ноћи постао славан и моћан, а који се зове Беба Поповић. Лично сматрам да је то његова злоупотреба положаја, функције и на крају крајева позиције коју је имао унутар ДОС-а. Лично, у потпуности разумем људе који су студирали уз рад, па тако и овог угоститељског радника у потпуности разумем – ако већ није могао да буде шеф једног ресторана, зашто не би преко ноћи, када му се указала прилика, био шеф комплетне Србије. Како другачије дефинисати поступање и рад таквог човека?

Он је за време ванредног стања узимао себи за право да даје саопштења Министарства унутрашњих послова, да држи брифинге са уредницима медија, да забрањује излазак појединих новина, да забрањује рад појединих медија, и да, на крају крајева, из Извода са слушања појединих приведених грађана даје јавности информације. Један типичан случај је да је Беба Поповић, пре доношења било какве судске одлуке, унапред обавестио јавност да је Војислав Шешељ главни подстрекач убиства Зорана Ђинђића. За све што је радио, Беба Поповић мора адекватно да одговара.

Да ли још увек постоји спрега криминалних структура и власти?

Можда би адекватније питање било – да ли је прекидана та спрега. Општи утисак у јавности је да до овог тренутка нико не може да повуче јасну линију која би разграничавала криминал или криминалце и људе у власти. Чињеница је да смо и на последњим изборима за председника Србије поново гледали један конгломерат који се зове ДОС, појачан салатом Богољуба Карића и Вуком Драшковићем. Уколико са поузданим документима и чињеницама говоримо о повезаности ДОС-а и криминала (чак и осуђени у судским процесима то потврђују у својим изјавама), како онда можемо одједном да кажемо да та веза између те две, условно речено групе не постоји, када је ово проширени ДОС? Аналогично и логично долазимо до закључка да је то проширени ДОС са проширеним криминалом.

И сами припадници тог ДОС-а у јавности износе тврдње колика је повезаност између власти и криминала. Један од примера је и афера везана за шећер. Власник компаније која је извозила шећер јасно је изнео тврдње да сву одговорност за кршење европских правила приликом извоза сноси Мирољуб Лабус. Он је потпредседник Владе.

Директор Агенције за приватизацију износи у јавност низ чињеница којима директно повезује садашњег министра за финансије са криминогеним групама. Како онда човек може да повуче и танку линију која би раздвајала власт и криминал? Не, него се криминал, као и ДОС, проширио. Жалосно је што је то зло ушло у све поре друштва, а највише је присутно у самом врху власти.

Данас смо сведоци да се у Скупштини расправља о закону који ће легализовати фармацеутску мафију. Имали смо закон који је легализовао дуванску мафију, а закон који ће да легализује енергетску мафију тек треба да дође на ред. Онда сасвим сигурно могу да тврдим да је криминал и даље присутан, али криминал који спроводи и чији су аутори они који су у власти.

Шта је данас најопасније за Србију са безбедносног аспекта?

Најопасније и погубно за Србију је неспособна власт. Колико год да су реалне опасности које прете Србији у својој појави погубне за Србију, најпогубнија је неспособна власт јер она не може да спречи све те опасности. Ова власт је очигледно неспособна. Ова власт тражи оправдање и опроштај од народа зато што је општа неслагласност унутар њихове коалиционе власти. То је буквално смешно.

Најбољи пример колико је ова власт неспособна, колико је трома је оно што се дешава на северу Србије, у Војводини. Један човек који је одавно препознатљив као човек који се бави криминалом, Јожеф Каса, злоупотребујући своје сународнике манипулише овом влашћу.

Друго, ова власт не решава безброј криминалних радњи које се у последње време дешавају у области приватизације, у привреди, у финансијама. Ова власт је реално највећа опасност за Србију.

ИНТЕЛЕКТУАЛЦИ И ПОЛИТИКА

„Али опћенићо узевши, код наше интелигенције и буржоазије кроз 22 године вршио се овај процес: из дана у дан, све мање националне свесности, све мање морала и све мање памети!”

(Милан Банић)

„Интелигенцији у моралном погледу стоје ниже него народна маса”.

(Крсто Цицварић)

„Док богачство обичних људи збија инстинктивно своје редове да би образовало једну заједницу људи, дошле интелигенцији ирече тамо-амо, као кокошке по живинарнику. С њима је немогуће стварати историју; они не могу бити употребљени као елементи који постоје заједницом”.

Пише: др Бранко Надовеца

Проблем политичког ангажмана интелектуалаца увек је био посебно сложен. У овом случају за интелектуалце узимамо научне раднике, наставнике на факултетима и запослене у институтима друштвених наука.

После увођења вишепартијског система у Србији од 1990. па надаље видна је једна појава, а то је да интелектуалци често прелазе из једне у другу странку. Тачније речено, видна је њихова везаност за странке на власти или оне које имају великих изгледа да дођу на власт.

Поставља се питање, зашто то они раде више него мање образоване групе?

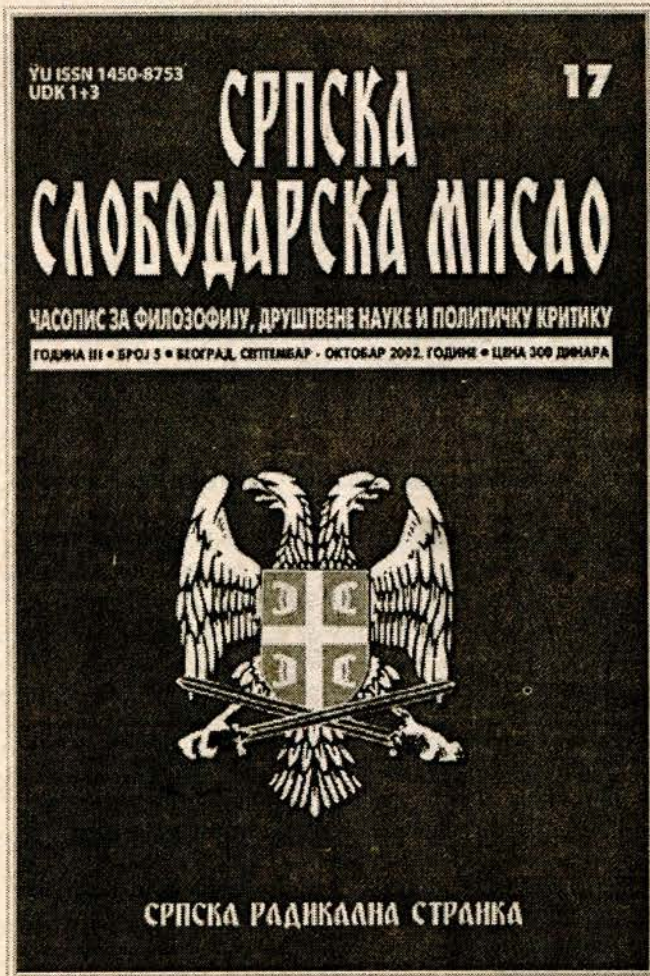
Посебно за наше друштво важи девиза да није лепо бити неморалан али је врло исплативо. Такво понашање увек доноси корист, пре свега материјалну (обично добију плаћено чланство у неком управном одбору или комисији, хонорарно запослење на другом факултету или чак високе државничке функције). То раде интелектуалци који чак и објективно вреде у својој научној области и поставља се питање — зашто?

Многи узимају у обзир да су слабо плаћени. Међутим, то се не може узети као истина, јер у односу на друге категорије они су изнад просека примања (мисли се на кориснике буџета). У другим земљама, поготово земљама бившег социјалистичког лагера, или у сиромашним земљама трећег света, у земљама тзв. „транзиције” су такође мало плаћени, али није масовно присутно такво њихово понашање као код нас. Такође, у богатим земљама запада они не спадају у посебно повлашћену групу, па се ни тамо не понашају тако.

Једноставно, многи интелектуалци странке схватају као свој сервис, као нешто преко чега ће остварити своје циљеве. Због тога врло лако попуњавају партијске обрасце за учлањење, уопште не мислећи да постоји програм и статут тих странака. За њих је њихова наука као неки занат а не принцип доследности, принцип идеолошког и политичког убеђења.

Док је странка на власти или сасвим близу власти, историје врха странке просто врве од интелектуалаца са факултета и института, који се нуде за чланове, од управних одбора па све до министарских фотеља. А када је странка у опозицији, поготово када је изложена репресији, њих је страх и да их неко уопште види у близини тих просторија или јавно са чланом неке такве странке. Сведоци смо случаја саветника Вука Драшковића, који су постали саветници Војислава Коштунице чим је постао председник СР Југославије а претходно су од СПО и Вука Драшковића, док је владао Београдом добили станове у центру града (Предраг Симић, Огњен Прибићевић и други). Камелеонство је невероватно исплативо и они су спремни да причају потпуно другачију причу јавности. Такво понашање није присутно ни код фабричких радника па чак ни код незапослених, који би за то и имали неко оправдање.

Наравно, бесмислено је замерати интелектуалцима што су некада били чланови СКЈ јер је то једноставно био једнопартијски систем, коме је Уставом била загарантована диктатура. А зашто се тако понашају у вишепартијском систему? Часно је пасивизирати се ако странка изневери своје принципе, попут СПО, СПС и још неких странака. Прелазити у дијаметрално супротне идеологије, а бавити се врхунским друштвеним и хуманистичким наукама, то је ипак нешто аморално.

Интелектуалци тешко схватају суштину странке. Они мисле да она постоји због њих а не они ради странке. Странка која претендује да буде власт или озбиљан фактор на политичкој сцени друштва, мора да има своју структуру, од месних одбора до самог врха странке. Интелектуалци обично немају оперативни-организаторске способности. Због тога се странке где они доминирају састоје од свега неколико чланова (Грађански савез, Социјалдемократска унија, Демократски центар и још неке). У руководством странака, али и у скупштинској структури морају бити заступљене све професије, од обичних радника и сељака до доктора наука или пословних људи, као и са свих територија а не само из великих градова или само из Београда. Сам израз Народна скупштина нам то говори.

Управо у томе лежи моћ српског радикализма, која је сад оличена у Српској радикалној странци. Странка је најјача у Србији а нема ни богате стране спонзоре, нити неки други уплив новца. Снага је у осећању структуре народа и друштва. Потпуно је нетачно да у Српској радикалној странци нема интелектуалаца, напротив – њихова је дужност да буду међу најбољима. Страначко гласило „Велика Србија” је потпуно отворено за квалитетне публицистичке радове, а Српска радикална странка посебно држи до часописа „Српска слободарска мисао” где своје радове објављују еминентни стручњаци из области друштвених и хуманистичких наука.

Безброј је примера на нашој политичкој (и не само политичкој већ и културној и научној јавној сцени) превртљивости интелектуалаца. Неки од њих просто више ни не знају у којој су политичкој странци. Сведоци смо њихових изјава против српских радикала. На пример, „аналитичар” Огњен Прибићевић изјављује да радикали никако не смеју ући у владу, јер ће нас Запад изоловати. Шта је заправо за њега демократија? Факултет, магистарски и докторски рад је завршио код свог оца, а некад се залагао за прогон свега што није на линији СКЈ. Постоји читав низ интелектуалаца који су добили привилегије од појединих странака (станове и друго) док су биле на власти, да би затим брзо претрчавали у друге странке. На жалост, врло им често успева да остварују своје циљеве.

Посебно профитабилно за многе интелектуалце је то што су се представили као жртве тзв. Милошевићевог режима. Као жртве тог режима представили су се обично они интелектуалци који најмање вреде у својој струци. То су после обимно наплаћивали, добијајући све оно што нису заслужили својим радом.

Тако је недавно један историчар изјавио да је Коштуница спасио многе припаднике Милошевићевог режима да не заврше у концентрационом логору у Делиблатској пешчари, а управо је он дозволио да човека који је доминирао више од деценије политичком сценом Србије воде у ланцима у туђу земљу, да му суде што је покушао да брани своју земљу.

Сваки режим у своју службу преузима све оно најгоре што има међу интелектуалцима, у моралном и професионалном смислу. Тако међу њима могу да се пронађу они који заговарају антисрпске идеје најгоре врсте, као на пример војвођански сепаратизам, иако су се заговорници тих идеја случајно доселили у Војводину. Сведоци смо да они којима је тај режим највише дао, говоре највише неистина о том периоду. Они не могу да поднесу да буду у опозицији, и трпе све ударе власти.

У суштини, они не разумеју политику као особени део друштвене стварности. Због своје сујете и надобудности често губе контакт са људима. Политика подразумева неке законитости, специфичност медијског наступа и привлачење

маса. Политички ангажман подразумева и лепљење плаката, дељење новина, обнову чланарина, понашање по програму и статистику странке, страначку дисциплину а не само испразни дебатни клуб и не само остваривање личних интереса и циљева.

Изванредне есеје о проблему ангажовања интелектуалаца писао је француски књижевник и филозоф Жан Пол Сартр. Сартр је сматрао да је проблем ангажовања интелектуалаца у политици увек деликатно питање. Пред њима се поставља дилема – да ли се или не ангажовати. Интелектуалац у тешким временима за свој народ треба да се ангажује сходно својим идеолошким убеђењима и политичким принципима, а у мирним и просперитетним временима треба више да задржи своју професионалну аутономију. Са српским интелектуалцима у 20. веку, на жалост, често није било тако, они су због личног интереса често потирали своју странку и моралне принципе. О томе имамо безброј доказа. За догађаје на простору бивше СФРЈ током последње деценије 20. века неки су отворено кривили свој народ, или су чак у иностранству иступали против свог народа.

Због свега наведеног, у странкама често постоји и сасвим оправдана доза неповерења према интелектуалцима. Од њих се увек очекује не само стручност, већ и моралност и принципијелност, која је често мања него код осталих професија. Због тога остају на маргинама моралности. Због тога су се многи од њих прешалтовали из тзв. Милошевићевог режима у ДОС-ов режим. Или то раде на потајан начин, или отворено подржавају ДОС и коалицију Заједно (ДОС проширен са Г17, ДСС и СПО). Срећом, суштину националне борбе српског народа није у њиховим рукама, она припада целом српском народу, а интелектуалци су део тог народа са својим одређеним местом и улогом.

ЛАВОВИ НИКАДА НЕ

Зашто је магарац пожелео да буде лав? Ко је магарца намагарчио да помисли да је лав? Шта је са хијенама?

Пише: Зоран Красић

Недавно је на седници Народне скупштине један посланик из Демократске странке покушао да буде паметан и духовит. Стало му је да са говорнице практично докаже да је паметнији и духовитији од својих пацијената. Као ветеринар који прво мора да утврди дијагнозу својих пацијената, покушао је да демонстрира како то он комуницира са пацијентима када утврђује дијагнозу. Тај део излагања нико није схватио. Да не би било да је изашао да нешто паметно каже, а да га нико не разуме осим пацијената, досетио се како може најбоље да паметује и остави утисак. Интерпретирао је једну кинеску мудрост о магарцу и лаву. Додуше, тако неспретно и неразговорно, да су се сви нашли у чуду. Никома није било јасно у чему је пронашао неко везивно ткиво, асоцијацију или на шта би могао да инсинуира баченом мудрошћу. Наиме, Зоран Мићовић, посланик Демократске странке сав усхићен поручио је да је много боље да један лав предводи стотину магараца, него да један магарац предводи стотину лавова. Шта је Мићовић хтео да каже ником није било јасно, а многи су одмах помислили да је ветеринар директно увредио председника своје странке и председника Републике Бориса Тадића.

Када се злоупотреби мудра изрека или тако мутаво интерпретира од стране ветеринара, онда то делује као примитивна увреда Народне скупштине и свих народних посланика. Да није уследило разјашњење да је тај демократа незадовољан статусом у својој странци и љут зато што се погрешно определио унутар фракцијских подела у Демократској странци, могао је да остане утисак да је председник Народне скупштине лав, а сви народни посланици магарци које предводи један лав. Пошто је председник Народне скупштине први међу једнакима, онда би могло да се закључи или да је највећа магарчина међу 250 магараца или највећи лав међу 250 лавова. Пошто за такву врсту размишљања овај посланик није способан, свима је било јасно да је овом траљавом интерпретацијом њему стране мудрости у ствари увредио новоизабраног председника Србије Бориса Тадића и све оне који су позивали да се за Тадића гласа.

Тај посланик има пуно разлога да на овај начин интерпретира своје незадовољство и неслагање поводом фракцијских борби у Демократској странци. Док је Демократску странку предводио Зоран Живковић, овај посланик је био председник скупштинског Одбора за пољопривреду. Сада више није. Шта је све радио као председник скупштинског Одбора за пољопривреду, може само да се претпостави, али оно што се поуздано зна је чињеница да је био главни преговарач неколико година у спору између малинара и Владе. Тада је доказао да се боље разуме у откуп малина него у ветерину. Ако неко не верује, нека се распита код малинара из Ариља.

Пошто је у Демократској странци победила она фракција која је Демократску странку одвела у опозицију, сасвим је

нормално да, када тај посланик падне с коња на магарца, да је незадовољан. Уосталом, као професионалац, ветеринар, он најбоље зна у чему се огледа та разлика. Коњ му дође као луксуз, а магарац је магарац. Треба му веровати и да лакше подноси коња од магарца. Разликују се и по величини ушију. Вероватно ће ускоро Народна скупштина да чује, наравно од истог посланика, и објашњење зашто магарац има тако велике уши, а није зец.

Пошто ничим неоправданим није изазван тај посланик, а поготово не да траљаво интерпретира мудрост, на питање шта је говорник хтео да каже просто се намећу и куљају асоцијације. Свака од њих има очигледно материјално покриће, јер говорников излив мржње је био праћен дрхтавицом која указује на бес. Бесан је због фракцијских борби унутар Демократске странке, своје лоше позиције и предосећаја да одлази.

Дакле, ако је мислио да је Борис Тадић као председник Демократске странке лав који води магарце из Демократске странке, онда је то немогућа варијанта. Председник странке која има демократску структуру, а Демократска странка то вероватно има, ако не фактички онда макар по називу и због назива, је изабрани члан странке који представља персонификацију чланства, односно један од њих и њихов који их представља и заступа. Зашто би магарци изабрали као себи равног једног лава? Лав ни визуелно, а ни по ономе по чему бије глас магарце ни до колена није дорастао магарцима. Магарци, значи, могу да изаберу само себи равног предводника, односно равноправног, па чак и да се тај магарац предводник осећа или представља не само да је лав, него и слон. Рекло би се да је овај паметни посланик Демократске странке „брендоман” или „рекламождер” па му се урезала у памћење она реклама за швепс „ујед задовољства”.

Ако је тај чувени говорник замислио ситуацију да је Борис Тадић као председник Демократске странке магарац, да извини, пошто цитирам и тумачим оно што је саопштио његов члан странке, а сви чланови Демократске странке лавови, онда је у питању друга варијанта немогуће ситуације. Не зато што лавови не би могли да изаберу магарца да их предводи, већ зато што магарци не могу никада да буду лавови ма колико то желели и представљали се да су лавови. Просто их изглед дефинише, а не помаже ни сто пута поновљена лаж. Када магарац покушава да убеди да је лав, онда је то тако смешно, као што су се слатко насмејали посланици у сали Народне скупштине када је ветеринар који откушљује малине покушао да буде паметан погрешном интерпретацијом мудрости коју није схватио. Наравно, никоме не пада на памет да убеђује чланове Демократске странке да нису лавови, али нека се замисле ко је овластио њиховог члана, па још и народног посланика да унутарстраначко незадовољство манифестује називајући свог председника магарцем. Мада је чињеница да је Борис Тадић превео Демократску странку у опозицију, то ипак не може да значи да су демократе, као наводно лавови, само зато што их је децембра

МОГУ ДА БУДУ МАГАРЦИ

2003. године предводио магарац дошли у позицију да греју клупе у последњем реду Народне скупштине. Сматрају да само магарац када га ухвате признаје, а да је лавовима испод части да признају, јер царска се никада не пориче. Без обзира што је лав једини цар који риче.

Додуше, ту се Борис Тадић и чланови Демократске странке нису баш добро разумели. Покушали су да од признања направе победу како би се заборавила крађа гласова. Познато је да лопов који призна и врати украдено добија само мању казну, али одговорност за лоповлук увек постоји. Значи, крађа гласова у Народној скупштини од стране посланика који за себе тврде да су демократе доказује да они нису за демократију, већ за крађу. Сложићете се да се крађа никада није делила на лавовску, магарећу или демократску. Лопов је лопов, без обзира да ли се осећа да је лав, магарац или демократа. Без обзира како да се поређају речи демократа, лав и лопов, када су у питању Борис Тадић и његова Демократска странка препознаје се неки флуид, односно да су то у ствари синоними за исто.

У асоцијацијама овог демократског посланика сигурно има места и за дојучерашње перјанице Демократске странке Живковића, Јовановића, Весића, Колесара, Јањушевића, Ђелића, Милосављевића, Шугановца, Поповића и друге. Пошто су прилично бивши, јер их је однела „сабља“, они су вероватно само притајено укључени у ову актуелну фракцијску борбу демократа по основу припадности клану магарца или лавова.

С обзиром да је недавно Борис Тадић обавештен да је победио у другом кругу председничких избора у Србији, могла би се ова мудрост о лаву и магарцу применити и на однос заједничког председничког кандидата и оних који су му помагали да победи. Вероватно више никоме није важно да ли су сви они који су позивали да мора да се гласа за Тадића лавови или магарци. Све их је намагарчио, ни крив ни дужан. Сетимо се – ко је то позивао да мора да се гласа за Тадића?

Позивали су: Хавијер Солана који је наредио бомбардовање Србије, Стипе Месић који се хвалио да је растурио Југославију и од тог момента легализовао клање Срба у Хрватској, представници једне странке коју заступа Педи Ешдаун у Републици Српској, Месићеви приватни Срби, Војислав Коштуница који је растурио Савезну Републику Југославију и довео олош на власт у Србији, Мирољуб Лабус који презадужује све српско, Млађан Динкић кога још само мајка може да воли пошто га је родила, Богољуб Карић за кога се Ђинђић још за живота заклео да ће да га врати у половни „москвич“ да са бендом увесељава на вашарима као када је почињао да прави ашове и мотике, Велимир Илић који сматра да је Тадић баба Симана, сека Перса која уништава наменску производњу, Вук Драшковић који сматра да су демократе Талибани, Горан Свилановић и Жарко Кораћ који имају разлога и да се покају што су га подржали, Небојша Човић који се сећа лепих тренутака са Тадићем, Живковићем, Монтгомеријем и Легијом, спортисти на заласку спортске каријере, глумци који би на свим даскама (па и оним које живот не значе) глумили за сваки аплауз, плаћени сејачи мржње из невладиног сектора који имају патоло-

шку жељу да их што више људи псује јер онда уживају у том осећају (сам против свих нормалних), Ненад Чанак који у избору Тадића проналази дозволу да може да беси по београдским улицама и остала булумента која увек може да се окупи на платформи рушења, мржње и беса, а никада да би се нешто изградило.

Све их је, изгледа, Борис Тадић намагарчио, јер као будући председник није надлежан да скида ланце и катанце, али може да прозива оне који су пред камерама дрмали ланце и катанце зашто не падају катанци.

Мада није до краја јасно ко је ту за једнократну употребу, кандидат или група за подршку, ко је лав, а ко магарац, и да ли их је Тадић све намагарчио, свима је јасно да у данима који следе морају бити опрезни. Грађани Србије морају да покажу опрезност, јер код странака демократског блока од магарца до лава готово да не мора ни да се пружа корак. Само су се на дан избора примирили и потрудили да забораве на своју органску поделу на лавове и магарце. Иначе они за час обнове демократски сукоб до огтерећивања нације питањем ко је ту лав, а ко магарац. Тако је било већ 28. јуна 2004. године. Дан после другог изборног круга огласили су се међусобним оптужбама и поделама на лавове и магарце.

Надам се да ће већ на следећим изборима бирачко тело Србије, заморено овим унутардемократским поделама напакон да остави на страну лавове и магарце, па нека им онај демократски ветеринар утврди дијагнозу и нека их у неком обору убеђује ко су и шта су. То му је посао и тај посао најбоље зна да ради.

Ваљда је свима јасно да више не смемо да дозволимо да два лоша убијају Милоша, јер онда страда народ. Сигурно да с правом у Србији и даље важи изрека да се од ортачке кобиле не једе месо, јер је кисело.

Српска радикална странка, сасвим је сигурно, више никада неће бити невољни помириатељ странака демократског блока, јер сада је свима јасно да они не могу да се договоре ни око интерне поделе на лавове и магарце, и то ради лакше међусобне комуникације.

На крају треба да се зна да вук из овог текста није онај што је појео магарца. Наиме, ту је присутан проблем лажног представљања и оно „бубо лења шта ће рећи поколења“. Као што није звезда све што сија и као што се не једе све што падне с неба, тако је и са странкама демократског блока, без обзира да ли су Форца Карић уместо Србије, или странка која у називу мора да напише да је плус да се не би помислило да је минус. Странке демократског блока на једном месту и увек погрешној страни света или јасније ортаклук лавова и магарца треба препустити животињској фарми, а о томе се по правилу нигде не гласа. Као што се не гласа о дијагнози, тако ни пресудити ко је у демократском блоку лав, а ко магарац није демократско питање. Магарци и лавови – у зоолошки врт да вас деца виде, ту нема алтернативе. Сад и што пре, то боље.

Борис Тадић – каријера једног нечасног и бескрупулозног политичара

УНИШТАВАЊЕ ВОЈСКЕ

У шоку предизборне кампање за последње председничке изборе Томиславу Николићу, кандидату Српске радикалне странке за председника Србије обратио се велики број официра Војске Србије и Црне Горе. Изузетно незадовољни оним што је Борис Тадић као министар одбране урадио Војсци под видом спровођења изв. реформи, желели су да изнесу чињенице и да укажу на Тадићеве злоупотребе и прави циљ његових поступака који су били крајње нестручни, а већина њих и противуставна и противзаконита, са више него довољно елемената за покретање кривичне одговорности. Иза бомбастично представљене реформе Војске, заправо се крије добро осмишљена разградња и уништавање ове институције. Ово што следи, само је мали део информација из обила материјала које је Томислав Николић добио од часних људи из врха Војске.

Текст приредила: Елена Божић Талијан

Борис Тадић је на место министра одбране дошао уз велику медијску помпу и халабуку и то захваљујући изненада насталој политичкој ситуацији и персоналној комбинаторици у ДОС-у и Демократској странци након убиства Зорана Ђинђића, који га је, незванично, због размимоилажења и неслагања, предвиђао за амбасадора у једној од мање важних земаља.

Руководству Демократске странке, па и руководству ДОС-а добро је познато да Борис Тадић није уживао поверење покојног Зорана Ђинђића. Тадић је у хијерархији руководства странке имао веома ниску позицију – испред њега су били: – Чеда Јовановић, Зоран Живковић, Горан Весић, Живорад Анђелковић, Гордана Чомић и Борислав Новаковић заједно са Бојаном Пајтићем.

Покојни Ђинђић је просто отерао Тадића са места министра за телекомуникације. Наиме, Тадић је као министар за телекомуникације на преговоре у Женеву послао Тихомира Дивјака, који је иначе радио у Министарству. То су били врло неуспешни преговори који су проузроковали огромну штету по телекомуникације наше земље. То је био разлог да Ђинђић постави Тадића за председника Управног одбора Телекома и тако га склони из најужег руководства једне и друге владе.

Међутим, након што је постао председник Управног одбора Телекома, Тадић се врло брзо повезао са компанијом господина Мишковића, „Делтом“, преко своје добре познанице Милке Форџан која је први човек Мишковићеве фирме, а јавности је позната као особа која је у „Делти“ задужена за односе са јавношћу.

„Делта“ је увучена у односе са италијанским Телекомом уз посредовање Бориса Тадића. Тако је кредит према италијанском Телекому предузећа „Делта“ са тадашње камате од 2 одсто нарастао на 4,80 одсто, при чему се Тадић значајно оморсио.

Истискивање Живковића

Свестан чињенице да је Живковић уживао пуно поверење покојног Ђинђића и да га је он већ јавно на седници ДОС-а промовисао у новог министра одбране, Борис Тадић је покушао на све начине да оспори његово постављење на ту функцију.

Месец и по дана пре атентата на Зорана Ђинђића, када је Зоран Живковић у јавности већ био представљен као нови министар одбране, Борис Тадић је својим каналима посетио генерала Бранка Кргу, начелника Генералштаба. Циљ Тадићевог доласка код генерала Крге је био његов очајнички покушај да спречи долазак Живковића на место министра одбране. Тадић је тражио од Крге да обелодани старешинском кадру да Живковић није служио војску јер је потплатио доктора у Нишу 1980. године да га приликом регрутације прогласи неспособним јер има туберкулозу костију. Тадић је тада казао Крги да Живковић не поседује ни стручну спрему нити говори било који страни језик и да није у стању да спроведе реформе у Војсци. Тадић је тражио од Крге да о томе обавести црногорско руководство.

На тој функцији Тадић је видео искључиво себе и обећао Крги да ће заједничким снагама извршити реформу Војске. Наравно да Крга није могао ништа да промени у одлуци да Живковић буде министар одбране, али је зато сплет околности, убиство Зорана Ђинђића, то променио јер је Живковић постао председник Владе Србије и тако се Тадићу осмехнула срећа да постане министар одбране.

Занимљив је податак да је пре убиства премијера Борис Тадић боравио у Америци, где је посећивао Пентагон, разне центре обавештајних и других служби под видом „припрема“ за функцију председника Одбора за безбедност Скупштине Србије и Црне Горе.

Тадић противустварно руководи Војском

Борис Тадић је о реформи Војске говорио врло гласно и на основу тих прича скупљао јефтине политичке поене. Прича о спровођењу било каквих реформи у Војсци Србије и Црне Горе тешка је обмана народа. Тадић је Министарство одбране и Војску вишеструко злоупотребио за лични политички маркетинг, што му је иначе и био основни циљ. Увек је добро планирао конференције за новинаре са генералским кором у позадини. Иначе је приликом сваког покрета, било по саставима Војске Србије и Црне Горе или током одласка у иностранство, са собом водио у просеку десетак и више новинара и од тога правио атракције. Далеко од тога да је Борис Тадић спровео или започео реформе, једино што је он спровео је уништавање борбене готовости Војске, срозаване морала њених припадника и прљање угледа Војске у јавности.

Каква реформа је спроведена када ниједна пушка није купљена, када нису дефинисани задаци, није усвојена стратегија одбране, пре које је потребно да се усвоји стратегија националне безбедности, а њу црногорска власт не жели. Борис Тадић је своју афирмацију доживео као министар одбране, а заправо је сваки наступ користио да обманује јавност.

Руковођење, командовање Војском вршио је на потпуно противустанан и противзаконит начин, дајући сам себи ингеренције које му не припадају. Чувена је његова флоскула, више пута изговорена у јавности у склопу празне приче око реформе, да је, између осталог, „извршио претпотчињавање Генералштаба Министарству одбране”. То није реформа већ успостављање линија субординације које нису засноване на закону. На то није имао право, не само он него ни Врховни савет одбране, без одговарајућих системских докумената – закона, Стратегије одбране, Војне доктрине (тек недавно је усвојена систематизација Министарства одбране, што говори у прилог напред наведеном).

Направио је вишеструку штету многобројним појединцима и јединицама, узимајући начелнику Генералштаба из руку командовање (први и најважнији од укупно шест елемената борбене готовости Војске), доношење многобројних одлука, наредби, постављења, смерница, ставова, и др. На тај начин су смењивани генерали и друге високе старешине, пензионисани неподобни...

Нестручни, али политички подобни саветници

Борис Тадић је створио услове за безакоње, двојно командовање Војском, што је пример до сада непознат у војној теорији и пракси. На овај начин је утро пут политизацији Војске, и то одабиром саветника по страначкој, а не по стручној опредељености. По доласку на дужност министра одбране одмах је са собом довео велики број нестручних и неквалификованих „саветника”, искључиво по партијској и идеолошкој припадности и доделио им овлашћења командовања генералима и осталим припадницима Војске.

Именовано је укупно девет саветника, неки од њих су: Горан Весић, задужен за финансије и јавне набавке, Живорад Анђелковић за обавештајно-безбедносне послове (убрзо га је напустио због неслагања), Бојан Димитријевић за реформу и реорганизацију, Љубомир Подунавац за медије и односе са јавношћу, Вук Јеремић за евроатлантске интеграције и

међународну војну сарадњу. Запослио је огроман број цивилних лица у Министарству одбране само због припадности и блискости Демократској странци.

Иностранци шпијунски у Војсци

Борис Тадић је за своје саветнике довео иностране официре – без одлуке надлежних органа, јер према нашим законима не постоји могућност да се неко из иностранства ангажује у систему одбране. Министарство одбране је то урадило незаконито, а Врховни савет одбране је прихватио. Потпуно је нелогично да Министарство одбране било које земље узима саветнике из иностранства, а да не може да их нађе међу бившим припадницима Војске и високим војним руководиоцима.

Нико и не зна колико их има, а главни су Енглези. Сам Тадић је као министар често говорио о бившем министру одбране Шпаније и начелнику Генералштаба Израела као о својим личним пријатељима и потенцијалним саветницима, ваљда зато што „Мосад” и Британци имају посебног интереса за ово подручје.

По налогу западних ментора, Тадић је довео Џона Мура Бика, британског генерала у пензији, иначе врсног дугогодишњег обавештајца и генерала Грејема Холандса. Њих двојица су формално задужени за „реформу и реорганизацију Војске по моделу НАТО” у циљу припрема за улазак у Партнерство за мир, а у стварности задатак је сасвим другачији – вишеструка и вишеслојна разградња оружаних снага, прикупљање података, и то непосредним обиластима војних објеката и јединица, придобијање официрског кадра и у целини спровођење познате „стратегије ниског интензитета” на делу.

Нешто касније сместио их је (прикривајући то од људи у Министарству и Генералштабу), на терет буџета у службenu вилу која се налази у улици Јеврема Грујућа на Бањици, која је иначе намењена за решавање стамбених питања неколико старешина Војске Србије и Црне Горе. Управо за ту вилу Тадић је јавно, на телевизији, у емисији Бојане Лекић, оптужио Небојшу Павковића, бившег начелника Генералштаба да је противзаконито присвојио, што је нетачно.

Саветник из Британије којег је довео Тадић, Џон Мур Бик и даље се креће по војсци и са новим министром одбране. Он се слободно шета где год му падне на памет и поја-

вљује се у јединицама без одобрења надлежних старешина. Тако је дошао и на анализу борбене готовости Војске Србије и Црне Горе, па када је упозорен да не може да присуствује, изашао је за микрофон, изказао своје незадовољство и напустио скуп. Чак је био толико увеређен да је напустио и земљу. Међутим, убрзо су га његови вратили да извршава поверене задатке.

Страним војним изасланицима, посебно западних земаља, дозвољава се кретање по војним јединицама, командама, установама и прикупљање података. Да ли има трагичније ствари од тога да је војни изасланик Велике Британије лично командовао изручењем Милошевића у Хаг? Само ово – кршење закона и довођење шпијуна, довољно је да Борис Тадић кривично одговара, а камо ли и све остало што је учинио.

Слободан приступ иностраних организација Генералштабу

Борис Тадић је у Министарству и Генералштабу легализовао делатност разних проблематичних невладиних, али и иностраних организација које су по својој суштини супротстављене Војсци, као што су „Атлантски савет“, „Мадридски клуб“, „Центар за цивилно-војне односе“, „Институт Г17 плус“ и друге.

Познато је да је „Мадридски клуб“ основан 2001. године и да су бројни бивши лидери и значајни политичари чланови те организације, нимало наклоњене Србији – Бил Клинтон, Редеп Мејдани и други.

Један број високих старешина Војске Србије и Црне Горе је учлањен у Атлантски клуб: генерал Милан Зарић, заменик начелника Генералштаба и будући начелник Сектора за обавештајно-безбедносне послове у Министарству одбране: новопечени генерал Момир Стојановић, досадашњи директор Војно-безбедносне агенције; пуковник Бранислав Ђорђевић, недавно постављени саветник новог министра одбране Давинића, и други.

На челу „Атлантског клуба“ у Србији и Црној Гори је бивши капетан ЈНА Вељко Кадијевић, избачен из службе због основаних сумњи да се бавио шпијунажом и криминалом.

Чистка генерала

На одговорна места у Војсци распоредио је официре који су били симпатизери, а можда и чланови Демократске странке. Тадић је кадровску политику водио сам, без усвајања предлога Генералштаба и командних структура. Он је осамдесетак пуковника и потпуковника поставио на места у Министарству и у Војсци, без законски регулисане процедуре, искључиво према политичкој подобности. Неки официри били су задужени да достављају податке о генералима – да ли симпатишу Демократску странку и на основу тога је вршен одабир и склањани су људи са одговорних функција. Уведена је пракса да, на пример, водник може да оцењује квалитет пуковника и генерала који се налазе на одговорном месту.

Борис Тадић је од самог почетка показао бахатост у понашању, велико ниподаштавање и нескривену патолошку мржњу према војном врху, пре свега према већини генерала, али и других високих и истакнутих официра са огромним

ратним искуством и стручним знањем верификованим у пракси, како мирнодопској, тако и ратној, које и Запад значајно и нескривено респектује.

Тадић је уз помоћ горенаведених невладиних и иностраних организација, које тек сада харају Министарством и уз помоћ тадашњег директора Војно безбедносне агенције Момира Стојановића, извршио на бескрупулозан и противзаконит начин праву чистку двадесет најбољих генерала и адмирала Војске, доказаних хероја. Сменио је најспособније генерале, пензионисао је и велики број изузетно способних пуковника и тиме потпуно онеспособио Војску Србије и Црне Горе на оперативно – тактичком и стратегијском нивоу.

Чим је дошао за министра одбране, Тадић је одржао састанак са мајорима Војске. То је био маркетиншки потез како би добио логистичку подршку нижег официрског кадра да би могао мирно да спроведе смене вишег официрског кадра, пуковника и генерала.

Осморица генерала су чак и без обављених разговора и образложења стављени на располагање по систему – „ја сам одлучио да они не испуњавају критеријуме да би могли да обаве реформу војске“. Колико је то бесмислено говори и податак да су, непосредно након тога, сва осморица генерала од својих претпостављених старешина добила одличне службене оцене.

Борис Тадић се оглушио о захтев тих генерала да буду примљени на разговор како би им били објашњени разлози смене. Смењивање генерала се свакако одразило на одбрамбене способности војске, поготово што су на одговорне дужности дошли људи одабрани према другом критеријуму, а не према стручности. Када су у питању смењени генерали, онда без изузетка може да се говори само о изузетним официрима, часним људима и патриотама са богатим ратним искуством, успешно завршеним војним школама, искуством у командовању војним јединицама. Тренутно у Колегијуму начелника Генералштаба нема генерала са таквим војним искуством као што су ови смењени.

Међутим, није само проблем смењивање, већ и непостављање нових или постављање на основу симпатија и политичке припадности. Војна дипломатија је практично обезглављена, критеријуми одабира и припреме људи за слање у изасланства су такође слични, па не чуди што је Тадић војну дипломатију, ојмах по доласку на место министра, изузео из надлежности Обавештајне управе Генералштаба и пребацио у своју надлежност.

Омогућавањем да неко као симпатизер или члан политичке партије (што је противно закону, јер војна лица не смеју бити чланови политичких партија) напредује у служби доводи до подвајања у војним колективима, посебно командама, неповерења и нарушавања система командовања, што директно слаби борбену готовост војске. Као министар одбране Борис Тадић је увео нарушавање основних принципа функционисања војске – једностарешинства и субординације, јер је позивао на разговоре одређене структуре професионалних припадника војске без могућности да томе присуствују претпостављене старешине, а на тим састанцима једна од главних тема била је „велика улога“ Демократске странке у тзв. демократским променама после 5. октобра.

Увођењем политиканства, ДС-слугерањства, довођењем странаца (представника војски које су нас бомбардовале), једностраним приступом и критеријумима у распоређи-

вању официра на високе функције (познавање енглеског језика и љубав према НАТО-у) у Војсци Србије и Црне Горе остајало је све мање места за праве професионалце, часне људе и патриоте.

Злоупотреба ванредног стања и полицијске акције „Сабља”

Борис Тадић је као министар био део тима Бебе Поповића који је починио силне злоупотребе за време ванредног стања. Борис Тадић је у полицијску акцију увукао припаднике Војске Србије и Црне Горе. То што су радили припадници Војске за време полицијске акције „Сабља” није рађено ни у ратном стању. Војска је коришћена да обезбеђује затворе док се бројна полиција одмарала и притом контролисала војску. Припадници војске су коришћени и за прикупљање оружја и муниције од грађана Србије, што је било не само противзаконито, него и потцењивачки за војску.

За време ванредног стања припадници Војске Србије и Црне Горе били су приморани да афирмишу противуставне и незаконите поступке крњег ДОС-а када је ухапшено око 12.000 грађана Србије.

Тадић је у време „Сабље” захтевао да се ангажују тенкови на рушењу већ јавности добро познатог здања у Шилеровој улици, што је било равно апсурду.

Борис Тадић је за време „Сабље” јавно, пред камерама, противзаконито Владану Батићу, тадашњем министру правде, предао кључеве Војног затвора и зграду Војног суда како би ДОС-у било лакше да се, драстичним кршењем и одузимањем људских права, ухапси преко 12.000 грађана и да се обрачуна са политичким неистомишљеницима.

Још један врло важан Тадићев задатак у време „Сабље” била је хитна смена начелника Војне обавештајне службе, генерала Аце Томића, који је, према мишљењу добрих познавалаца Службе, био врхунски војни обавештајац који је у тој служби провео 30 година. То је био задатак новог министра који је засигурно усрећио Запад, јер је генерал Томић имао храбрости да за шпијунажу против наше земље ухапси генерала Перишића и америчког дипломату.

Други разлог за хитну смену Аце Томића била је позната афера везана за Биро за комуникације Бебе Поповића када је, према оценама тадашње досовске власти, Војна безбедност планирала упад у Биро, јер се одатле обављало прислушкивање кабинета Војислава Коштунице.

Трећи разлог за смену генерала Томића било је стварање предуслова за хапшење Томића као цивила заједно са Радетом Булатовићем и Бориславом Микелићем, бившим премијером Владе РСК.

И тако је Борис Тадић заједно са Наташом Мићић, в.д. председником Републике Србије, одлучио да Врховни савет одбране по хитном поступку 20. марта 2003. смени генерала Ацу Томића, како би му увече у 21 час, заједно са својим замеником Марашем, саопштио да су разлози за његову смену политички и да је то њихов завет покојном Ђинђићу.

Генерал Томић још није ни био предао дужност свом наследнику, а Борис Тадић је пожурио да генерала, мимо закона, пензионисао 31. марта 2003. године и тако омогући његово хапшење у акцији „Сабља” заједно са Радетом Булатовићем 8. априла 2003. Претходно је 4. априла ухапшен Микелић. Била је то добро координисана акција Бориса Тадића и креатора „Сабље”.

Основни циљ тадашње ДОС-ове власти је био да све политичке неистомишљенике оптужи за неку врсту учешћа у убиству Зорана Ђинђића. Генерал Томић и Раде Булатовић су били најближи сарадници Војислава Коштунице. Наравно, није се само на њих обрушио ДОС. Није потребно подсећање на то какве су све прљаве лажи изречене на рачун Војислава Шешеља и Српске радикалне странке.

Након годину дана судски органи су обуставили поступак по свим тачкама. Да Борис Тадић није обавио свој део задатка, генерал Томић не би могао да буде ухапшен. Генерал Ацо Томић је Другом општинском јавном тужилаштву у Београду поднео кривичну пријаву против Бориса Тадића, генерала Бранка Крге, Бебе Поповића и Душана Михајловића.

Припадник „земунског клана” о Тадићу

Занимљиво је имати на уму и оно што је Саша Пејаковић звани Пеле, који је од 2001. године био шеф обезбеђења Чедо Јовановића, а касније Душана Спасојевића, рекао пред истражним судијом Мирчићем, 23. маја 2003. године.

„Једино сам након атентата имао везу са Шкенетом, Легијиним шефом обезбеђења, јер сам након атентата изгубио везу са командом ЈСО у Кули. Тражио сам боловање од Гумара, а он ми је рекао да се јавим Лечићу. Рекао сам то након тога Спасојевићу кога сам звао, а он је реаговао и рекао да нема поверења у тог Лечића.

Тада ми је Спасојевић испричао да идем у Кулу и да се јавим Гумару, а да ће он предложити Бориса Тадића за министра војске и да ће Тадић сменили генерала Ацу Томића, а након тога треба да се реализује план А, Б и Ц, те један, два, три, четири и пет. Ја не знам шта је то значило”, рекао је Пејаковић.

Тадић – добар ђак западних ментора

Тадићева прича о уласку у Европску унију, која је била кључна тачка његовог председничког програма за придобијање наивних бирача, идентична је причи о прикључењу наше земље програму „Партнерство за мир” и другим европским и евроатлантским интеграцијама, коју смо слушали док је био министар одбране. Познати су његови потпуни промашаји рокова – да ћемо током 2003. и 2004. године бити примљени у чланство напред наведених институција. До данас то није учињено, нити ће ускоро бити.

Обмањивао је све припаднике Војске и целокупну српску јавност, користећи врло вешто управо тај сегмент своје политичке делатности иако су му јасно, утицајни међународни фактори, као класичном послушнику више пута предочавали, да без испуњавања добро познатих услова (испоручења Хагу и повлачења Тужбе за ратну штету) нема ништа од било каквих интеграција.

Најбољи пример је његов сусрет са Карлом дел Понте и њеним сарадницима у јесен 2003. године, када му је отворено речено да се са њима не може калкулисати: „Тражили сте да хитно прихватимо у акцији ‘Сабља’. Станишића и Симатовића, а сада ваша Влада затеже око четворице генерала”...

Током бројних сусрета у иностранству удворички се понашао, редовно је обмањивао чак и иностране саговорнике о „достигнутом нивоу реформи Војске Србије и Црне Горе”, предочавао им неовлашћено изузетно тајне војне податке,

информисао их о политичкој ситуацији, „пљујући“ по политичким противницима. Прихватио је све задатке које је добијао, као што су неутралисање ратног кадра, посебно генерала и оне који су се углавном тицали сарадње са Хагом. Тако је уз велику галаму уништио Комисију Генералштаба за питања сарадње са Хагом, која је имала задатак да осмишљава одбрану Војске од напада Трибунала. Као министар одбране наложио је Генералштабу и посебно Управи безбедности да по сваку цену дођу до податка о месту скривања Веселина Шљиванчанина и да га „истерају“ из војних објеката, што се и десило пре него што га је МУП ухапсио.

Када је у питању тзв. „сарадња“ са Хашким трибуналом, ту се не ради ни о каквој кооперативности, већ о намери да се ослободи свих оних који му могу сметати на путу политичког успеха. Отуда нису случајни напади и право острвљавање на тзв. Милошевићеве генерале: Павковића, Лазаревића, Ојданића и друге.

Добро је познато да је креатор оптужница против четворце генерала ДОС, а значајан допринос томе дао је и Борис Тадић. На то указују и датуми подизања оптужница – тек у октобру 2003. године. У прилог овој тврдњи може се навести и скоро јавно обећање Карле дел Понте, дато још током 2002. године премијеру Бинђићу, да неће бити прогона припадника војске и полиције.

Хапшење Небојше Павковића и Аце Томића, нелегално држање у затвору више месеци и импутирање непостојећих кривичних дела је и његових руку дело. Извршилац је био Момир Стојановић, директор Војне безбедносне агенције уз помоћ негативца из МУП-а Србије.

Тадићеву кампању финансирао Мило

Изборну кампању Бориса Тадића финансирао је Мило Ђукановић преко „Алко банке“ из Суботице, чији је власник извесни Алексић, такође власник фабрике „Пионир“ из Суботице. Тадић је само наследио везу са овим човеком од покојног Бинђића, који је омогућио Алексићу да повољно купи „Пионир“. Са Алексићем је редовно у контакту кум Мила Ђукановића, приватник из Никшића, извесни Даковић. Он је главни координатор за све Црногорце који држе важније изворе новца на граници код Суботице (шпедиције, све врсте трговине, шверца).

Језгро ове криминогене групе, осим Алексића и Даковића, чине још и Владо Вујовић, извесни Киста и Бамбалић. Овај гранични прелаз је веома значајан Црногорцима јер им је намера да тако обезбеде пут у европске земље за робу која долази из Црне Горе, а заузврат финансирају све што пожели Борис Тадић.

Овај „споразум о границама“ између Демократске странке и Мила Ђукановића, најдрастичније је оштетио грађане Државне заједнице (нарочито Србије) када је Врховни савет одбране препустио границу Црне Горе тамошњој полицији. Наиме, члан 48 Закона о прелажењу државне границе и кретању у пограничном појасу изричито наводи да границу чува Војска Србије и Црне Горе. Дакле, уколико је циљ био да се војска одстрани и да се доведе полиција, прво је морао да се промени закон, а не да се то чини одлуком Савета. На овај начин безобзирно је заобиђена скупштинска процедура и Скупштини Државне заједнице одузета ингеренција. На ово је Борису Тадићу скренуо пажњу Бранко Крга, и то писменим упозорењем, што је Тадић потпуно игнорисао.

Сада у Државну заједницу преко ових 600 километара границе неконтролисано улазе цигарете, дрога и оружје (управо овим редоследом по количини). Најугроженији део границе је на Скадарском језеру. Из правца Скадра свакодневно се превозе велике количине марихуане, која је на наркоманском тржишту позната као „албанка“. Полиција Србије, на административној граници према Црној Гори, једино методом случајног узорка контролише проток овакве робе, што даје лоше резултате.

Недавни састанак са Хрватима даје повода за сумњу да се и на овом делу припрема предаја границе полицији. За Србију је овај део границе нарочито опасан, јер ноћу, преко Дунава циркулише огорман број чамаца који превозе хрватске цигарете и алкохолна пића. Наша полиција није обучавана за ову врсту послова. Што се тиче саме процедуре, војска је сву заплешену робу предавала МУП-у, али никада није добијала повратну информацију шта се даље дешавало са том робом.

Мућке у Министарству

У читавом низу противзаконитих активности Бориса Тадића које је начинио у периоду од годину дана министровања, посебно треба истаћи да је он противзаконито омогућио својим саветницима да приме 24 лична дохотка у време када официр није могао да прими месечну плату. Та 24 лична дохотка износила су 15.000 евра за отпуштање са посла, за гашење тих формацијских места.

Тако је један од његових саветника, господин Шутановац, и поред тога што је примио 24 лична дохотка, одмах после тога прешао у „Југоимпорт“ (СДПР) на радно место за трговину наоружањем. Тај господин је сада члан скупштинског Одбора за безбедност.

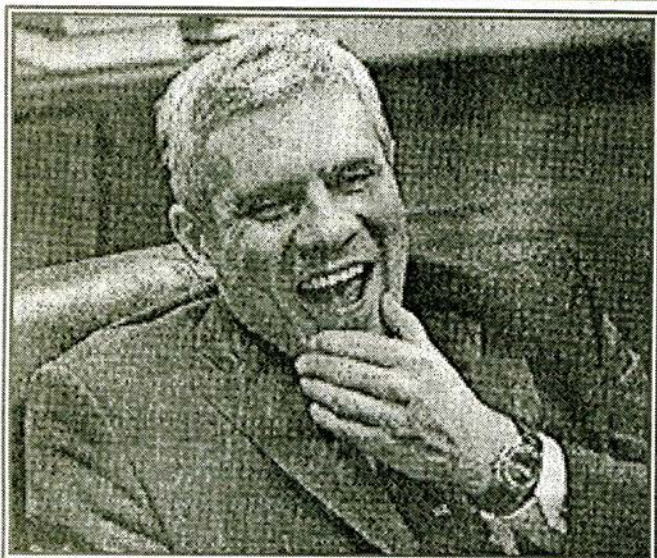
Борис Тадић је као министар одбране примио неколико стотина припадника Демократске странке у војне установе и предузећа где се производе војна опрема и наоружање. То су били углавном председници или чланови управних одбора, саветници, консултанти, или су примљени у радни однос.

Министар Тадић и његови бројни саветници остварили су велики број путовања у иностранство трошећи новац припадника Војске. За Тадића је цивилна контрола Војске систем за пљачку који омогућава енормно богаћење.

Уништавање оружја оштетило државу за неколико милијарди долара

Тадић је одржавање војне технике свео на нулу, а посебно код авијације и ракетних јединица. Не треба заборавити да је Тадић издао наређење о уништењу војног наоружања и овом одлуком је нанео држави штету од неколико милијарди долара. Занимљиво је и да је уништење ракета обављено уз присуство америчког амбасадора.

Уништавање оружја је било још један Тадићев маркетиншки потез, сакупљање поена које је нанело штету Војсци. Уништено је оружје које је 1999. године показало вредност, а ништа ново ни савременије није набављено, па је један сегмент одбране на тај начин нарушен. У условима безбедносних изазова са којима се суочавамо (на првом месту тероризам) и немогућности осавремењавања оружја и војне опреме јер смо од Партнерства за мир реално још увек далеко због политичких препрека које нам се постављају, треба јачати компактност, јединство и борбену готовост војске а не уништавати их.

Не треба никако заборавити како је Борис Тадић пони-зио Војску када је наредио да се команданту НАТО додели плакета Војске.

Слабљење наменске индустрије

Опремање наоружањем и другим борбеним средствима у време Тадићевог мандата је практично замрзнуто. Пропала су значајна новчана средства у буџету предвиђена за ту намену. Приликом бројних сусрета са утицајним западним дипломатама ништа није учинио ни на плану обезбеђивања средстава и опреме која се од Запада може набавити за опремање наших војника и јединица, нити на плану продаје и дистрибуције наше војне опреме и снажења наменске војне индустрије. Напротив – учинио је све да је уништи, вешто користећи аферу „СДПР и СОКО”, стављајући се притом на страну Запада.

Најбољи показатељ за ову тврдњу је Сајам наоружања и опреме који је одржан у Турској, а којем је Тадић као министар помпезно присуствовао, без имало срама што наша земља и Војска не учествује на том Сајму.

Тајна веза између Тадића и бившег начелника ВБА

Новоунапређени генерал-мајор Момир Стојановић (смењени начелник Војно безбедносне агенције) одлази на дужност начелника штаба Нишког корпуса. О Момиру Стојановићу нико ко га познаје нема лепе речи као о официру професионалцу, више пута је против њега покретана кривична пријава због злоупотребе службе и прекорачења овлашћења. Према речима његових најближих сарадника, Момир Стојановић је човек без морала и склон богаћењу. Стојановић је Војсци нанео више зла за годину дана, него петорица људи за десет година. Требало је да стабилизује Војну безбедносну агенцију, међутим, направио је класичну издају ратних другова и свих поштених људи у Војсци, ставио се на располагање Демократској странци и одрађивао прљаве послове. Лично је припремио терен Тадићу за чишћење искусних и патриотски оријентисаних генерала на челу са Владимиром Лазаревићем. То је учинио тако што их је претходно окаљао на све могуће начине. Реч је о болесном каријеристи, компромитованом и криминализованом човеку и бескрупулозном превртљивцу.

У време када је Небојшца Павковић био командант Треће армије, пуковник Стојановић је био на Косову и Метохи-

ји, где је на разне начине обезбеђивао велика девизна средства са којима је у Србији купио четири стана, углавном на туђа имена (по родбинској линији). Због наводних злочина на Косову био је под истрагом истражитеља Хашког трибунала за подизање оптужнице. Међутим, када је Борис Тадић постављен за министра одбране и господин Шутановац за председника Одбора за безбедност Скупштине Србије, зау-стављен је даљи поступак против Стојановића.

Иначе, Шутановац и Стојановић су кумови. Управо блиска повезаност Тадића и Шутановца довела је пуковника Стојановића на чело Управе безбедности Војске Србије и Црне Горе.

Док је био на челу, пуковник је ову Службу потпуно под-редио Борису Тадићу, а претходно су се господа из врха ДОС-а оштро супротстављала томе да генерал Томић директно буде одговоран Војиславу Коштуници.

Када је реч о имовинском стању пуковника Стојановића, он има два стана у Нишу, један је добио по линији генерала Самарџића (троипособан стан), а други, двособан, од генерала Павковића. Ни то није било довољно, па је разнора-зним махинацијама на Косову и Метохији Стојановић купио још четири стана.

Тадић игнорисао косовскометохијско питање

Сигурно се сећате изјаве Момира Стојановића дате половином фебруара ове године, која је подигла толико пра-шине у јавности, о оперативном присуству Војно-безбедно-сне агенције на територији Косова и Метохије, као и о мо-гућности да се у наредном периоду може очекивати значај-нији продор радикалног ислама и тероризма на западни Балкан, као и на територију Србије и Црне Горе. Подаци о сарадницима Службе убаченим у албанске редове нису ни-како за јавну употребу (Стојановић је нанео велику штету држави и војсци, због чега је и смењен, а потом и незаслуже-но унапређен) али мартовско дивљање терориста на Косо-ву и Метохији је показало да су информације којима је рас-полагао биле тачне.

Сигурно је било могуће да се нешто учини како би се 17. март спречио, не само од тренутка везаног за изјаву Стојановића, већ још од 2000. године. Српска радикална странка је упорно тражила да се Резолуција 1244 испоштује и да се омогући повратак наше војске и полиције у броју који пред-виђа ова Резолуција. Да је то учињено, не би било могућно-сти да се настави етничко чишћење српског народа.

Међутим, Борис Тадић као министар одбране ништа ни-је учинио да се поправи положај нашег народа на Косову и Метохији. У разговорима са иностраним колегама по пита-њу Косова односио се пасивно, као и према проблемима у Копненој зони безбедности. После спорне изјаве пуковника Стојановића о продору тероризма, која је претходила крва-вом 17. марту, Борис Тадић је објаснио грађанима Србије и Црне Горе да „терористичке линије постоје на читавој пла-нети а не само у Србији и Црној Гори и да у том смислу Др-жавна заједница није угрожена него раније, због чега не-ма разлога да се подиже узбуна око тога више него што је реалистично.”

Подсмевао се залагањима српских радикала и лагао је и обмањивао јавност када је говорио да повратак наших сна-га није могућ и није реалан. Одмах после стравичних догађа-ја на Косову и Метохији тврдио је супротно – истицао је да је неопходно „ангажовање професионалне Војске Србије и

Црне Горе на заштити српске популације на Косову". Када је осетио прилику да може имати политичке користи, злоупотребио је догађаје од 17. и 18. марта и разлетео се свуда по свету. Иначе је упознат са планом Американаца о отцепљењу Косова и Метохије 2005. или 2006. године, који му је предочен и који је прећутно подржао.

Школовање послушника

Главни ефекти међународне војне сарадње коју је Тадић форсирао састоје се у тзв. „интелектуалној помоћи Запада” на плану школовања, најчешће на наш финансијски терет. То је урађено врло перфидно и тенденциозно, као „улагање у будућност” а ради се о школовању послушничког кадра на дуге стазе, и то углавном у војно-обавештајним центрима као што је Центар НАТО у Гармишпартенкирхену у Немачкој, затим Центар за изучавање страних језика у Јорку у Великој Британији, Центар у Сегедину у Мађарској и низ других.

Познато је да смо годинама имали и да још увек имамо веома јако и признато војно школство, али се ипак кренуло са слањем наших, пажљиво одабраних официра, углавном оних који добро познају енглески језик, на разна усавршавања, курсеве и школовања у НАТО земљама.

Војни изасланик Велике Британије Витек Новосиелски и буквално је Борису Тадићу давао задатке – водили су рачуна да то буду лоши кадрови, без ауторитета, обично љигави и превртљиви као људи, послушници, лабилни као личности, кукавице у ратовима, разне „оперативне везе” западних обавештајних служби од раније, старешине као по правилу мање важних стручних специјалности (топографи, техничари, информатичари, електронци, интенданци, старешине које по природи врло мало знају о командовању и војсци у начелу), а предвиђени су за убрзано увођење на најважније дужности у Војсци.

Израелске претензије

Смену војних аташеа и на Западу и на Истоку, Тадић је спроводио у договору са тада пуковником (сада генерал-мајором) Момиром Стојановићем, Шутановцем и госпођом Локсимовић.

Имајући на уму заинтересованост Мосада за овај простор, карактеристичан је пример постављења пуковника Ђурина на место војног аташеа у Израелу, у којем отац Бориса Тадића (академик Тадић) има јаке обавештајне линије и повезаност са јеврејским бизнисменима. Ту везу академика Тадића ојачала је госпођа Клара Мандић. Зато је одабир пуковника Ђурина за војног аташеа у Израелу био веома битан да би се успоставили блиски контакти са израелском влашћу и војном линијом. Пуковник Ђурин је био заједно са Стојановићем на Косову и Метохији. Иначе, пуковник Ђурин је познат као трговац оружјем са Шиптарима. Пуковник Ђурин је малтене у свакодневној телефонској вези са Борисом Тадићем. Индикативно је да је у кратком периоду Тадић у два наврата био у Израелу, а тамо су боравили Душан Михајловић и Владан Батић.

Незаконито пролонгирано обезбеђење из редова „Кобри”

Док је обављао дужност министра одбране, Тадића је обезбеђивао велики број припадника елитне противтерористичке јединице Војске Србије и Црне Горе „Кобре”, њих

преко тридесет, с обзиром да је захтевао континуирану заштиту посебно себе, а посебно супруге и деце, без обзира да ли су или нису са њим.

Од самог почетка акције „Сабља” био је стално преплашен и забринут за своју безбедност, а страх је кулминирао у јесен 2003. године након ломова у Демократској странци. Када је, не скривајући да се плаши Чеде Јовановића и осталих, захтевао додатну заштиту, јер га, како је говорио, прате. Због тога је често звао пуковника Стојана Кљајевића, команданта „Кобри” у резиденцију на Дедињу (у којој је још увек смештен ако му није истекао рок до ког мора да се исели) и захтевао од њега процену личне безбедности и начине заштите.

И након предаје дужности министра, исто обезбеђење је наставило да га прати и штити све време председничке кампање, и то тачно до 1. јуна ове године, када је после великих притисака војне јавности и несугласица у самом Врховном савету одбране, нови министар одлучио да се обезбеђење „Кобри” повуче и затражи заштита МУП-а.

Међутим, и након тога, поједини припадници „Кобри” (посебно старији водник Бадњар) појављују се у улози „заштите” у време када нису ангажовани у јединици. Иначе, Тадић је лично нудио неколицини из одреда „Кобре” да напусте рад у Војсци Србије и Црне Горе и запосле се код њега у странци.

Разуданост

За Бориса Тадића је карактеристично и бахато коришћење репрезентативног објекта „Ловћенка” у Мељинама код Херцег Новог јуна, јула и августа 2003. године. Ту су се одмарали, забављали и проводили Тадић са својом породицом, Наташа Мићић и њихови бројни пријатељи.

У вези са тим, наређивао је секретару Секретаријата Министарства одбране, Борису Ранковићу да „генералима треба забранити коришћење” тог објекта за одмор, посебно ратном кадру. Тадић је свакодневно на располагању имао војну јахту чија је формацијска ознака „ЧМ 33”.

Наравно, Тадић је користио и сва друга одмаралишта којима Војска располаже на Тари, у Карађорђеву, Моровићу и многе погодности – велики број аутомобила, секретарица, претеривање са репрезентацијом, мобилним телефонима, девизним дневницима, поклонима итд.

Тадић умешан у стамбени криминал?

Борис Тадић је као министар одбране, са својих девет саветника стопирао све закључене послове Војске са домаћим и иностраним фирмама. Поништени су сви конкурси и сва одлучивања. Ово је учињено са циљем да се заинтересовани позову на нове разговоре, нове конкурсе и друга уговарања како би постављени саветници из Демократске странке добили адекватне провизије. То је стопирало многе послове на три до шест месеци.

Као министар одбране обуставио је завршетак градње станова, чиме су Војсци створени додатни трошкови, јер су извођачи губитке приписали тој одлуци и тужили Министарство одбране. Станове који су изграђени делио је припадницима или симпатизерима Демократске странке. Пропала су огромна средства (сада већ око 2 милијарде динара) за стамбену изградњу, зато што је Тадић плански и свесно, манипулишући органима безбедности и користећи у ту сврху пуковника Момира Стојановића (касније незаконито унапређеног) протерао генерале из стамбене

проблематике. Постоје озбиљне индиције да је умешан у криминал већих размера (у питању су провизије) преко ангажовања разних појединаца и Економског института из Београда и кроз договор са грчким партнерима, затим Министарством одбране Грчке око наводних донација за стамбену изградњу итд.

Тадић је учествовао и у уништавању војне имовине прихватајући ставове дате кроз Уставну повелу да је треба замрзнути. Међутим, итекако је кришио то правило у појединим случајевима који су му били политички или још боље, партијски важни. Зграда Војног суда у Београду издата је без накнаде, део касарне у Подгорици, иако није имао сагласност Генералштаба омогућио је градњу нове америчке амбасаде на Дедињу уз сам објекат Гарде који је од стратегијског значаја, поједине касарне је уступио МУП-у Србије, и друге војне објекте је предао у надлежност других органа и институција без икакве накнаде.

Тадић је целокупну набавку за војску централизовао и са њом руководио преко саветника. Тај велики чистунац Тадић је, изгледа према приоритету, на ВМА лечио оца и своју родбину бесплатно, док су активни генерали плаћали лечење.

Захваљујући управо Тадићу дошло је до поделе буџета Војске на део буџета за Војску из Србије који уплаћује Србија и други део, који Црна Гора уплаћује за Војску из Црне Горе. На овај начин војска заједничке државе је одмах у почетку подељена на српску и црногорску. Тако је војска у Црној Гори остала без плата и хране док Борис Тадић није био смењен. Сада је то решено јединственом уплатом у Фонд.

Тадић је направио проблем финансирања, искомпликовао набавку за потребе Војске (чувени тендери Управе за јавне набавке Министарства одбране коју је непосредно контролисао Горан Весић, саветник). Ограничио је Рачунском центру Министарства одбране и командама јединица непосредне исплате добављачима до максималног износа од 600.000 динара, што је проузроковало увећање дугова и затезних камата, значајно успоравање опремања Војске и

бројне друге поремећаје (било је искључивања струје, воде, прекида испорука хлеба појединим гарнизонима и сл.)!

Ограничавање набавке на 600.000 динара паралисало је позадинско обезбеђење Војске и набавку животних потреба Војске – храна, одећа, енергенти. Померио је рокове уговарања и довео до ситуације да до краја године нису могла да се ангажују предвиђена буџетска средства, што се изразило као уштеда, али је у ствари ускраћивање основних животних потреба Војске.

Из Закључка Управе за материјално-финансијско пословање Сектора за логистику Генералштаба Војске Србије и Црне Горе видљиво је да је било манипулација у вези финансирања Војске, у циљу стицања личне и финансијске добити за потребе Демократске странке. Кључно питање је – ко је могао да узима провизије и профит од камате на новац који лежи неискоришћен на рачуну, ако су све одлуке биле у рукама Тадића и Весића?

У Закључку Управе поред осталог пише: „Министарство одбране је у 2003. години у односу на законом одобрена средства (48.944 милиона динара), добило мање 6.336 милиона динара или 13 одсто. Да су добијена одобрена средства не бисмо имали прелазних обавеза, напротив, могла се створити обавеза за још 3.569 милиона динара”.

Борис Тадић није ништа урадио да побољша стандард професионалних и осталих припадника Војске Србије и Црне Горе, иако је приликом посета јединицама говорио да му је то основни задатак. Смишљено је довео Војску до економског колапса. Генерали су примали плату мању или исту као полиција, а још је гора ситуација са нижим старешинским кадром.

Уместо да одговара за све потезе који су у супротности са законом, а многе од њих смо навели, Борис Тадић је демагошким причом подигао свој политички рејтинг. Подаци које смо обелоданили остају да чекају нека праведнија времена.

ПОКЛОНИЧКО ПУТОВАЊЕ

Колико страних и домаћих шпијуна, уз знање и благослов Владе, данас неометано шпарта Србијом и колики ће бити цех, који ће овај народ и ова држава на крају морати да плате

ЕНГЛЕСКИ ШПИЈУН, МИНИСТРОВ САВЕТНИК

Шпијунски рајдови се воде увек и свуда у свету. И кад су земље у изузетно пријатељским односима, покушавају да једна другој украде информације и податке. Тад поготову, јер смањрају да у њим ситуацијама слаби одрез и да је моменат повољан да једна о другој сазнају што више података и да истовремено сјрече „чурење” својих информација према другој земљи. Некад је и овде код нас и свуда у свету важило правило да је држава онолико јака колико је успела да своје приредне, политичке а поготову војне тајне усје да сачува од наспртаја обавештајних служби и шпијунских агентура других земаља. И за нашу земљу је важило то правило, све док досманлије нису преузеле власт у Србији. Данас више не важи. Данас смо ошворени јер смо „демократиска” земља и не кријемо ништа.

Пише: Момџр Марковић

Непосредно после сецесије појединих република бивше Југославије, територију Србије и Црне Горе, а поготову Србије преплавили су мешетари различитих фела и шпијуни готово свих земаља. Уз огромну подршку неких, тада опозиционих партија и директно укључивање и активирање давно припремљених и „успаваних” домаћих шпијуна, покренут је невиђен шпијунски рат на територији Србије.

Држава се против њих борила како је знала и умела. Готово свакодневно су пресецани поједини шпијунски канали. Непосредно пред бомбардовање и за време самог бомбардовања шпијунска активност је максимално интензификована. Наравно, и активност наших служби у праћењу, хватању и хапшењу шпијуна.

Та борба, невидљива за обичне грађане, трајала је све до октобарске булдожер револуције, и победе тзв. „демократских” снага. Тад је све постало отворено, јавно и доступно свима. Држава више није имала никаквих тајни. Шпијуни су несметано улазили у све архиве, фотокопирани и износили сваки документ, сваки иоле вредан и интересантан папирић, сваку одлуку, речју, све што су могли продати западним обавештајним службама и другим државама. Вредност сваке информације или документа се мерила искључиво количи-

ном зелених новчаница (мада нису били гадљиви ни на остале светске банкноте).

Државни чиновници највишег ранга су водали обавештајце по архивама и пред забезекнутим радницима министарстава се са њима цењкали на лицу места колико који „папир” вреди и колико су ови спремни да плате фотокопију или оригинал неког документа.

Уосталом, победили су у револуцији и сад је требало револуционарне тековине материјализовати. За опште добро групе или појединца, зависи је ко је или колико је њих тренутно уплетено у тај посао. Једино је било важно да члан групе (уколико се посао радио групно), буде припадник неке од странака на власти и да је лучоноша револуције.

Било је тада и жестоких сукоба и правих малих ратова између припадника различитих политичких странака око поделе плена. Грађани Србије се сигурно сећају бурних седница председништва ДОС-а у чувеној згради тзв. Савеза за тзв. промене, у Симиној улици, на којима су летеле жестоке речи а богоми и пепељаре. Да се одмах разумемо, није њима сметало што се земља издаје и тајне продају. Сметало им је што неки од њих добијају много веће надокнаде за продате тајне од других. Сметало им је што су појединци још много раније успоставили контакте и ставили се у службу оних који много више плаћају, или се њихов допринос цени више од осталих. Захтевали су да се и тај посао (бар што се наплате тиче) одвија тако да сви имају исте приходе.

Још за живошта покојног премијера Ђинђића, по свим министарствима и свим државним канцеларијама моштао се неки страни полусвети, људи који су говорили искључиво немачки или енглески, дакле страници, који су прекојавали све архиве њих инстинкција и сваки папирић, који већ нису поседовали, копирали или узимали оригинале и носили са собом. Тада је Србија остала без иједне тајне. Све је изнешто и сјаковано у архиве ирвенствено ЦИА-е, БНД-а и других обавештајних служби, које су биле заинтересоване (хрватска, босанска, словеначка, албанска, и друге).

Непосредно после тога уследило је масовно подизање оштржница у Хагу и по налогу Хага овде за кобајаги рајвне злочине. Тај процес оштрживања грађана Србије траје и данас. Кад ће се завршити, иштају се грађани Србије. Па кад се задовоље крвоједни ајештши Карле дел Понти и њене квазитужилачке камариле као и непријатеља српског народа, који нам у рајву није могао баш ништа. Ту пре свега мислим на Хрватше, муслимане и Шинтаре. Тек кад они кажу доста, биће стварно доста.

Председништво ДОС-а није трпело појединачне испаде и самоиницијативу. Сећате се колика је галама била на једној од седница непосредно после хватања генерала Перишића и откривања његове шпијунске работе у мотелу „Шариф”. Уопште се није расправљало о ташни пуној војних докумената, коју је продавао, већ о ташни пуној пара коју је „америчка веза”, иначе дипломата из амбасаде САД, понео поменутом генералу, као награду за уложен труд у обезбеђивању (читај крађи), те документације.

А да, како народ каже, врана врани очи не вади, видело се одмах пошто је војна служба безбедности ухапсила шпијуну и покренула поступак. Сви су скочили у његову одбрану и саветовано му је да се позове на посланички имунитет. Од суда државе заштитио се имунитетом који је добио од те исте државе. Тако је и држава доведена у апсурдну ситуацију да заштити издајника од саме себе. Непосредно по обустави поступка, режим покреће поступак за укидање Војног суда и самим тим обесмишљавање оптужнице. Тако би се ставила тачка на овај случај. Тачније само зарез, јер је у акцији „Сабља”, ухапшен генерал Томић, који је руководио акцијом прекидања шпијунског канала и хапшењем једног од најокорелијих шпијуна који је деловао у Србији. Не дају досовци своје, па макар ови и не хтели да деле „бакшише”, које су добили од западних ментора.

Од овог нивоа издаје земље па до потпуне продаје и увођења државе потпуну окупацију, остала су још два нивоа. Како данас видимо, ДОС (стари или овај нови, свеједно), прошао је обадва и данас се Србија а и заједница Србије и Црне Горе, налази под апсолутном окупацијом досманлиј-

ских ментора. Данас само глумимо да смо слободна земља. И то радимо веома лоше и неубедљиво. Да није тако, данас би Србија имала председника кога је народ изабрао својом вољом, а не под притисцима и лажним обећањима. Но, кренимо редом, да разјаснимо и ова два последња нивоа издаје и продаје земље.

Држава Србија има снаге и начина да се томе одупре, али њен режим и скутоноше западних газда за то немају ни воље ни храбрости. Храбрости нису имали никад и ни за шта, а воље немају јер се то пре свега коси са њиховим властитим интересима. Тог тренутка кад би дигли глас, пресушила би сиса на коју су се или директно, или преко неке од невладиних организација, сви окачили: Ту они, попут вашки, бува, крпеља и сличних паразита и крвопија сишу крв и последње атоме српске снаге, поноса и достојанства.

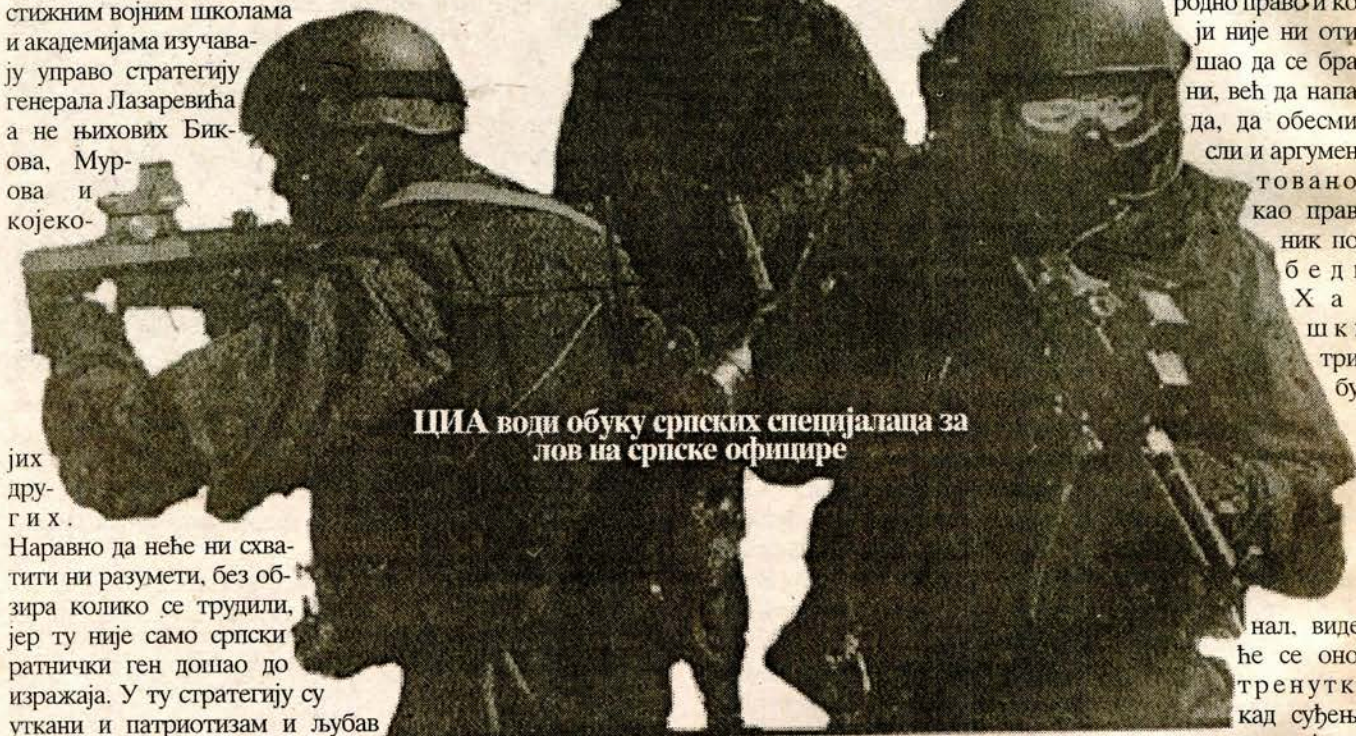
Последњи степен издаје и потпуна предаја државе у руке злотвора је довођење енглеског генерала за саветника нашем министру одбране. Мало ко је у Србији био упознат са податком да је овај енглески генералски лумпен-пролетер дошао као „гастарбајтер” у Србију да заради корицу хлеба и прехрани себе и многобројну му породицу, саветујући нашег министра. Не зна се ни ко је, ни када донео одлуку да упосли овај вишак енглеске војне радне снаге.

Било како било тек, новине су недавно објавиле да је Џон Д. Мур Бик, енглески генерал-мајор већ више од годину дана именован за саветника министра војног Бориса Тадића, а сада и наследника његовог Првослава Давинића. До чина генерал мајора, овај врли енглески ратник дошао је мукотрпним обавештајним радом на свим ратиштима где су

Енглеска самостално или НАТО алијанса групно убијали, палили, жарили и поробљавали све државе и народе који су им се испречили на путу. Отисци његових крвавих чизама се налазе на Фокландским острвима, у Ираку за време Пустињске олује, у Босни, а његови прсти се налазе и у последњем бомбардовању Србије 1999. године.

Данас нашем министру војном саветује како да српску војску реформишемо да буде непобедива и способна за одбрану земље. Кад би било космичке правде и кад не би било издајничке клике на челу и владе и државе, на столицу, у коју је своју задњицу увалио овај белосветски шпијун, требало би да седи човек, који је стратегијом и тактиком, коју је развио до савршенства надмудрио и осрамотио и овог Енглеза и све његове надређене и подређене старешине у НАТО-у. Захваљујући њему, ови су на разне макете и војничке трикове потрошили муниције, бомби и ракета у вредности од више милијарди долара.

Није случајно да данас у Вест Поинту и другим престижним војним школама и академијама изучавају управо стратегију генерала Лазаревића а не њихових Бикова, Мурова и којеко-

ЦИА води обуку српских специјалаца за лов на српске официре

јих
дру-
г и х.

Наравно да неће ни схватити ни разумети, без обзира колико се трудили, јер ту није само српски ратнички ген дошао до изражаја. У ту стратегију су уткани и патриотизам и љубав према отаџбини и мисли и искуство ратоборних слободољубивих предака, наталожени у српској крви много пре и овог и оног косовског боја. Ови други, који су тренутно на власти такође неће схватити јер су из њихових гена избледеле и ишчезле све те перформансе које красе генерала Лазаревића, и остале које Хашки трибунал потражује.

И на крају, али не и мање важно, постављају се два питања: прво зашто Хаг, тачније Запад тражи ове наше генерале и кад ће све ово престати. И на једно и на друго питање одговор је врло једноставан и видљив. Осудом генерала против којих су ратовали и од којих су онако војнички дебело насамарени, западњаци ће опрати војничку срамоту за кукавичко бомбардовање цивилних циљева и масовно уништавање српских материјалних потенцијала. Проглашавањем злочинца онога ко вас је надмудрио и кога нисте могли победити ви излазите испод пароле на којој би комотно могло да пише неспособњаковић, ако не и кретен и опет можете да

парадирасте надувени од гиздавог кићења незаслуженим медаљама, ордењем и еполетама, шљаштећим тракама на униформи, са ђуранским поносом и самодопадљивошћу.

Одговор на друго питање би могао да гласи: трајаће ово све до тренутка док и задњег Србина који је носио пушку не стрпају у неки од казамата и не осуде га за ратни злочин. Овај режим, као и онај претходни, доведени су за руке и посађени у фотеље управо да би им тако нешто и омогућили.

Наравно, ту има и доста препрека, које ће морати да савладају. Једна од првих је и одбрана Слободана Милошевића пред Хашким трибуналом. Прва рунда је завршена, како многи оцењују на штету Тужилаштва, јер нису успели да му докажу геноцид. Ускоро почиње друга рунда у којој ће он доказивати њихове злочине од Словеније, преко Хрватске, затим Босне па све до Косова и Метохије.

Шта их очекује кад почну остала суђења, а пре свега суђење проф. др Војиславу Шешељу, човеку

који познаје до у ситнице међународно право и који није ни отишао да се брани, већ да напада, да обесмисли и аргументовано, као правник победи Хашки трибу-

нал, видеће се оног тренутка кад суђење почне, уколико тај суд,

као бесправно формирана институција преживи до тада.

Друга, све извеснија могућност су избори. Избори на којима ће се коначно уклонити са власти ови и овакви носиоци функција и на власт доћи они којима је до отаџбине, до државе и до интереса народа стало. Тад ће суноврат ове издајничко-политикантско-пљачкаше булументе и њихово извођење пред судове за недела која су починили, значити истовремено избацавање свих белосветских шпијуна пресвучених у саветничке одоре.

Први корак у спасавању Србије из овог самртног загрљаја биће локални и покрајински избори у септембру ове године. Тад ће Србија или почети да се усправља са колена, на којима се сада налази, или потпуно пропасти. И Србија као држава и Срби као народ и нација. Последњи је тренутак и последња могућност да се из понора у који су нас гурнули изађе. Дакле, у септембру на изборе, па како нам Бог да. А да ће, ако се опаметимо.

Шта су све у предизборној кампањи обећавали Борис Тадић и Богољуб Карић

НИЈЕ СВАНУЛО

Пише: Елена Божић Талијан

Србија је добила председника. Када изговорим ову реченицу, с разлогом ми упорно у ушима одзвања одговор који је Брана Црнчевић дао водитељки једне емисије на телевизији Б92 на питање – шта ће прво да каже у понедељак 28-ог, дан после избора уколико за председника буде изабран Борис Тадић. „Најебали смо,” одговорио је Црнчевић. Само с две добро познате речи, господин Црнчевић је, изгледа, врло прецизно описао будуће муке српског народа, Сције и Харибде које нас очекују са Тадићем на челу државе, будућност која неће бити ни налик оној о којој је садашњи председник говорио у својим предизборним обећањима.

Отрежњење је, нажалост, стигло врло брзо, брже него што је било ко очекивао. Чим су завршени председнички избори, Хашки трибунал је кренуо у офанзиву на Србију, јасно нам је речено да је Европска унија даље него што су самопроглашене „демократе” тврдили, о укидању виза нема ни говора, већ су, напротив, и источне земље почеле да нам их уводе и ништа није онако како је тај тзв. демократски кандидат (којег су још називали и „светлошћу” насупрот „радикалског мрака”, „даном” насупрот „ноћи” оличеној у Томиславу Николићу) обећавао: А обећавао је много – од бољег живота, бољег стандарда, посла за све, опоравка привреде, стабилности земље, страних инвестиција, боље међународне позиције, укидања виза, повратка младих интелектуалаца који су напустили земљу, до његовог кључног циља – уласка у Европску унију.

Од уласка у Европску унију остало само куц – куц

Само три дана после завршених избора шеф Изборног штаба Бориса Тадића демантовао је оно што је говорио његов кандидат, што је била кључна тачка Тадићевог председничког програма, а то је бржи улазак у Европску унију. Дакле, само три дана после завршених избора демократе најављују као могућу годину уласка у Европску унију тек 2011. Зашто то нису говорили у кампањи, мада је и то лак, јер, по свему судећи, ни тада нећемо бити чланица Европске уније? Шта су онда значиле све оне поруке које је Борис Тадић упућивао народу? То је отворено потцењивање народа.

Тадић је у току предизборне кампање говорио само о две ствари – једна су напади на Томислава Николића и Српску радикалну странку јер су они били и главни мотив за његову кандидатуру (да није било њих, Тадић, изгледа, не би ни имао разлога да се бави политиком), а друга је она због које треба учинити све да се спречи победа Томислава Николића, јер, према његовим речима, Николић не може да уведе Србију у Европу, већ то може једино он, Борис Тадић. Шеф његовог Изборног штаба Шутановац је упорно објашњавао да „једино Тадић као председник отвара врата Европе и гарантује улазак у Европску унију”.

И када је званично постао председник Републике, првог радног дана у свом кабинету, на питање новинара – да ли обећава да ћемо за време његовог мандата ући у Европску унију (не заборавите да мандат председника траје пет година), одговорио је да тако нешто не може да обећа. Ни после оних тобожњих одобравања која су стигла са Запада за избор председника и порука како

је Тадић „пријатељ и Европе и Сједињених Америчких Држава”, очигледно нисмо ништа ближи уласку у Европу. У свом првом председничком говору Борис Тадић је изменио оно што је у предизборној кампањи обећавао (да једино он гарантује брз улазак у Европу), па је сада „улазак” заменио „куцањем”. Као председник Србије обећао је да ћемо упорно да куцамо на врата Европе. Са њим као првим човеком државе и са овом Владом у међусобном сукобу, сигурно је само да нас чека дуго куцање на затворена врата. Ваљда је сада, коначно, свима јасно оно што је о уласку у Европску унију говорио Томислав Николић у предизборној кампањи.

ЛАНАЦ И КАТАНАЦ БОГОЉУБА КАРИЋА

Визе почеле да нам уводе и источне земље

У току предизборне кампање, Борис Тадић се бавио, и чак био прилично заокупљен некаквим, како је он говорио, „државним пословима“, што је било потпуно необјашњиво с обзиром на његов тадашњи опозициони статус. Тако је, иако опозиционар, обављао „државне“ послове и у Бриселу, где се састао са одлазећим политичарима, на првом месту Хавијером Соланом који, изгледа, још увек има неки проблем са нама – ваљда мисли да нас није довољно бомбардовао. Солана посебно воли да прети српском народу, па је тако и овога пута искористио прилику да запрети Србима „да ће сносити последице“ уколико не изаберу оног кандидата кога „они“ називају „демократским“.

Тадић је, како сам каже, током своје посете Бриселу покушао да реши проблем који грађани Србије имају са визама и инсистирао да се то питање реши у што је могуће краћем року. То се ваљда и очекивало, с обзиром да је претходно по Београду с камерама обилазио редове испред амбасада и грађане уверавао да само он може да им помогне и да тај проблем више неће имати уколико он буде изабран за председника. Међутим, и обећање о укидању виза се распло као мехур од сапунице. Редови испред амбасада су све већи и већи, а визе су почеле да нам уводе чак и источне земље. Румунија је увела визе према Србији, а вероватно ће и Бугарска.

Тадићу и Карићу, испуните обећања!

Богољуб Карић је после првог круга изјавио да ће у другом кругу подржати кандидата који поштинше да ће испунити све оно што је он обећао грађанима Србије. Међутим, онда је без поштинивања било чега одлучио да се придружи онима који су се удружили да би победили Томислава Николића и дао је подршку Борису Тадићу, истичући да је, према његовој оцени, Тадић човек који ће да оствари оно што је он обећао у својој предизборној кампањи. Све указује на то да ће Тадић да „испали“ Карића и да нема ништа од враћања услуге, али нећемо вам дозволити да „испалише“ народ.

Сада очекујемо да почнете да испуњавате све оно што сте нам обећавали. Да ли се у Србији данас макар мало боље живи? Да ли сте скинули каишанце са наших фабрика? Да ли сте зайослили оне који су изгубили посао и оне који годинама чекају на бироу? Да ли је почело наше прикључење Европској унији? Да ли су укинуле визе? Да ли су протерани са Косова и Метохије почели да се враћају на своја огњишта? Да ли је почела борба против организованог криминала и мафије? Да ли су почели да се решавају проблеми у привреди, здравству, образовању, спољној политици? Да ли су почели да се враћају млади који су отишли у иностранство да раде? Да ли је Србији свануло?

Тадић обећао отцепљење Војводине?

У току предизборне кампање Тадић је, говорећи о регионима у Србији, истицао: – Осим Војводине и Косова, не би требало ићи у даљу регионализацију Србије. Та два региона су довољна. У Србији морамо имати један ентитет који ће бити значајан за снажну привредну сарадњу са средњеевропским државама, и то сигурно мора бити Нови Сад и Војводина.

Међутим, изгледа да је једно обећавао грађанима Србије, а друго Јожефу Каси, захваљујући коме је добио гласове Мађара у Војводини. Борис Тадић и Јожеф Каса су поделили људе у Војводини инсистирањем да политички представник Мађара подржи једног председничког кандидата, да он директно утиче на избор председника Србије. Сада је, изгледа, дошло време да Борис Тадић враћа дугове, да спроведе обећано. Ваљда је из изјава Јожефа Касе јасно да постоји некакав договор између њега и Тадића. Каса је само неколико дана после завршених избора већ рекао да очекује да Војводина буде један од региона у Европи, не аутономија у Србији, не део Србије, него регион у Европи.

Шта је још обећавао Тадић

Да се, којим случајем, не би заборавила обећања која су Бориса Тадића уз подршку Богољуба Карића довела на место председника Републике, подсетићемо вас на још неке изјаве ових кандидата из предизборне кампање. Ево још неких обећања Бориса Тадића о којима ће време да донесе суд, за разлику од оних горенаведених, која су се већ показала у правом светлу:

– Суштина моје кампање је борба за обичан живот и посао за све људе.

– Главна тема избора је како обезбедити посао за грађане. Политичке одлуке морају да сагледају будућност појединца, али и сваког предузећа.

– Нас Европа хоће, а пресудно је какву ћемо јој поруку послати председничким изборима.

– Србија је велика само онда када нема граница, када производи ове земље могу да се продају свуда у свету, када идеје немају границе.

– Ако победим, бићу амбасадор српске привреде и адвокат свих грађана, отворићу народну канцеларију.

– У наредних пет година мандата борићу се за бољи живот који видим у вишем стандарду грађана, сигурнијем положају породица, већим пензијама и једнаким правима за све.

– Озбиљно ћу се борити против криминала и корупције, да криминалци буду у затвору.

– Потребно је да се засучу рукави и да грађани раде, као и да буду решени проблеми у привреди, спољној политици, здравству, образовању, како би се Србија реалном политиком укључила у утакмицу са светом.

– Обавеза председника Србије је да има саветнике. Имам једну идеју и мислим да је добра, да имам саветнике, не само експерте, већ да имам за саветнике и обичне људе из народа. Када је реч о пољопривреди, мислим да је одлична идеја да саветник буде сељак, и то човек који уме да производи храну и који врло добро зна како изгледа реалан живот, а не онај ко само зна како би то требало да изгледа.

– Тражићу да нас уврсте на белу шенгенску листу.

– Бићу теренски председник.

– Председник Србије не сме да се осећа узвишеним и мора да има зорт од демократске јавности и грађана, и мора да разуме проблеме обичног човека.

Шта је обећавао Карић

Српски тајкун Богољуб Карић, који је као трећепласира- ни представљао право изненађење на последњим председ- ничким изборима, остварио је такав резултат јер су грађани поверовали у оно што им је обећавао, а то је бољи живот, посао за све и живот достојан човека, влада која ће да покрене домаћи капитал и да заинтересује стране инвеститоре да граде код нас. Поверовали су Карићу да ће да скине ланце са фабрика, да зелену салату више нећемо да увозимо него ће- мо да је извозимо. Поверовали су у његов сан који је, како он каже, успешна, богата и поштована Србија до које се, према његовом мишљењу, долази преко афирмације бизниса као основе привреде и породице као темеља друштва, преко професионалног и личног развоја сваког појединца.

Поверовали су Карићу упркос томе што је различите вр- сте монопола искористио за властито богаћење и што свој новац није улагао у Србију. Ево и неких обећања Богољуба Карића:

– Кад postanем председник, први потез биће да се не уво- зи салата у Србију за 20 милиона евра, него да је наш Србин сади, као што је увек садио, и да је извози.

– Ево због чега сам се ја кандидовао, видите ово, да ове катанце и ланце по Србији и српским индустријским капацитетима све разбијемо и да почну фабрике да раде. То је оно што Србији треба и нашим људима, јер су овако угледне фа- брике постале индустријска гробља по Србији, не зато што наши људи не знају да раде, него зато што држава не води рачуна и нема државну политику како да обезбеди услове да људи могу да раде и да извозе своје производе а не да се уво- зи све и свашта.

– Србија има стотине хиљада хектара необрађене земље која стоји, великом броју људи који су били протерани са ових простора бивше Југославије може да се додели то да раде, али држава не мисли на то. Ја хоћу то да променим.

– Ја могу да доведем стране инвеститоре јер имају пове- рења у мене.

– Протеранима са Косова и Метохије треба омогућити повратак у Покрајину. Политичари вам пет година само обећавају повратак, а ја то могу, уз помоћ Албанаца, и да урадим. Када почну заједно да раде Срби и Албанци, они ће чувати сваког човека доле, дружиће се, лакше ће да забораве муке.

– Ја знам како да Србија ради и ја знам како да снаге наше породице, наше деце, наших жена, наших родитеља ставимо у функцију заједно и да сви заједно у једном великом покрету правимо једну нову Србију.

– Наша највећа фабрика без крова – српска пољопривре- да, уместо да запошљава милион људи, она је под коровом. Фабрике које су до јуче биле наш понос постају индустријска гробља. Људи су без посла или стрепе да ће га изгубити. И поред тога, видео сам и уверио се да Србија има снаге да се промени. Потребни су јој људи домаћини, који имају резултате, који знају да раде и стварају. Треба да се окренемо оно- ме што се показало као успешно у свим земљама у транзи- цији – да засучемо рукаве и кренемо да радимо.

– Неки кажу да нас неће Европска унија. Није тачно. Врата Европске уније су широм отворена за нас. Али европска породица неће неуређене економије, непоштовање закона и несигурност. Нама требају одговорни политичари који ће ово да спроведу, а најбољи пример је Словенија, која је до ју- че била са нама у истој држави.

– Није добро што се садашња Влада хвали како узима кредите јер Србија већ дугује 14 милијарди долара, а дневне камате су око два милиона долара. Држава треба да омогу- ћи да 5.000 најбогатијих Срба уложи бар по милион евра у земљу, што би било довољно за покретање привреде.

– Свака моја реч је богом дана, нема више затварања фабрика.

– Да видимо како да вратимо стотине хиљада младих из иностранства, који су отишли да раде тамо. Они имају огро- ман капитал, не мислим у новцу, већ капитал у култури, зна- њу и раду. Већ трећа генерација наших људи рођена је у ино- странству. То су људи европског васпитања и стандарда. Они нам требају како бисмо изашли из ове кризе.

ДВА МЛАДЕЖА И ТРИ ПАДЕЖА

У овој доскочици концентрисана је суштина ефемерне појаве на политичкој сцени Србије, појаве зване Богољуб Карић. Као и обично, народ је у две речи, мудро и прецизно, рекао све што треба о новокомпонованом тајкуну који се више од деценије представља као успешан послован човек.

**Пишу: Огњен Михајловић
Љубомир Краговић**

Беда и ратови у свим временима и друштвима света избацују на површину свакојака чуда. Земља Србија, које изгледа више нема, прави је планетарни шампион по броју напирлитаних паразита који су испливали на површину у годинама смутње. То је и нормално, све то предуго траје, вуче се неизвесност већ деценијама, сеже у дане братства и јединства, дакле најмање деценију пре братства и убиства. Логично, то је огроман простор и много времена за мешетарење свих врста, па зато и није чудно што ових са младежима има у толиком броју. Само је број падежа у међувремену остао исти. Што је најгужније, са сва три падежа Богољуб запео да по свету представља Србију. Као да није довољно што нас одавно бије имиџ људождера, сад баш такав лик треба да потврди представу коју је о нама брижно и темељито креирао CNN.

Наравно, Запад не занима како је могуће да један такав несрећник буде јавна личност, и то још богата јавна личност. То би заиста било тешко објаснити било ком странцу који долази из земље која се поноси континуитетом државности и демократије. Заиста се мора живети у Србији да би се Богољуб и комплет популација Карића схватила и проварила. Ако би и успели да објаснимо како се докопао Зајма за препород Србије, мобилне телефоније, примарне емисије новца, па чак и дела нашег дуга према иностранству (као што каже онај Радван Јелашић, гувернер националне банке Словеније), нико нормалан не би схватио зашто са таквим педигреом срља у јавност. У свим земљама света такви „бизмисмени“ беже од камера, у мрак свог богатства. Потпуно супротно, Богољуб воли да се слика, баш као и цела му фамилија, па је из тог разлога морао да набави читаву телевизију како би се сви Карићи, и млади и стари, сликали по читав дан, до миле воље. Воле музиканти сликање, остало им то из самоуправљачких дана када су пељешили радничку сиротињу од Вардара па до Триглава, од првог до првог. То је једина и права истина о самозваној династији која је устоличена у најтежем времену по Србе и Србију.

Ланци и катанци

Богољуб Карић је своју империју изградио манипулишући искључиво туђим парама, обилато користећи ситуацију у којој је фигурирао као изабрани Милошевићев привредник. Његов тајкунски старт финансиран је из државних средстава, и то из фондова Републике Србије и тадашње савезне државе. Новац из Фонда за развој Косова и Метохије, као и Фонда за развој неразвијених подручја, покупио је Богољуб у уској сарадњи са сепаратистом Аземом Власијем, који је у то време обављао функцију председника покрајинског одбора СКЈ.

Наравно, опште је познато да су браћа Карић добила огромна средства из Зајма за привредни препород Србије, али је пало у заборав да су, преузимајући новац, преузели и обавезу да на територији Косова и Метохије реализују 50 објеката, а у осталим деловима Србије још 25 индустријских постројења.

Осим тога, средином осамдесетих година, Влада Аутономне покрајине Косова и Метохије одобрила је фирми „Браћа Карић“ новац за још 25 пројеката за изградњу микро насеља, мини маркета, домова здравља, за реновирање школа и домова културе. Ова велика акција доживљава фијаско крајем те исте деценије, а да апсолутно ништа није урађено на територији 22 косовско-метохијске општине, за које су ови пројекти били предвиђени. У неких 50 села ових општина постављен је камен темељац – и то је било све, почетак и крај акције која је требало да унесе мало наде у најсиромашнији део Србије. По један камен зацементиран је у Пећи, Витомирици, Гораждевцу и Добруши (Пећки округ), потом у селима Лепина, Слиново, Старо Грацко и Добротин (Општина Исток, Косовски округ), затим у селу Пасјане (Општина Гњилане, Косовско – поморавски округ), што су само тачкице на далекој широкој карти промена које је требало да се догоде по овом плану. Уместо да су одобрена (и преузета) новчана средства, путем изградње индустријских објеката, смањила број незапослених на Косову и Метохији, из категорије сиромашних исписана је само породица Карић.

Био је то путујући циркус који се селачао од места до места, копао рупе и цементирао камење, да би одмах затим, за сва времена, нестао из села којем је обећавао мед и млеко. Баш као у време великих музичких турнеја вокално-инструменталног састава „Браћа Карић“, који је путовао између Какња и Зенице, од кафане до кафане, од једне до друге рударске плате.

Пљачка је била темељита (од камена темељца, па на горе), тако да се у споменутих селима још могу видети рупчаге ископане поводом свечаног почетка радова. Данас ова знамења Богољубових прапочетака „рада у бизнису“ сабласно зјапе, баш као и рушевине српских светиња које је иза себе оставила помахнитала шиптарска руља.

Једна и једина фабрика коју је „бизмисмен“ Богољуб („м“ није штампарска грешка) и завршио, отворена је у селу Витомирица, у близини Пећи. Ради се о фабрици невероватне намене: у њој је требало да се производи процесна опрема за израду поштанских сандучића. Узалудност овог производног програма није сметала цењеним гостима (Радоју Континућу и Миломиру Минићу) да дођу на отварање, али из непознатих разлога нису присуствовали мање свечаном затварању које је уследило непуну три месеца касније.

Можда би прво те ланце, управо са ове фабрике, Богољуб Карић могао да скине у својој предстојећој кампањи.

Памети к'о салате

Тек прохујали циркус који је витлао салатом и ланцима широм Србије, није први Карићев политички покушај. Својевремено, врло широкогрудо је уступио своју телевизију Вуку Обрадовићу и Социјалдемократији, уз шта је ишла и обилата помоћ, како финансијска, тако и кадровска. Тако да је јасно, уствари, ко је био прави шеф Социјалдемократије. Богољуб је, за потребе ове странке, уступио неколико виђенијих новинара који су у то време тек градили своје каријере. Од партије која је имала извесних шанси за пласман у парламент, пре свега захваљујући великој медијској подршци, остаде само Орлић и она плавуша небитног имена. Али, остало је и једно битно искуство које Карићи данас обилато користе.

Наиме, изнајмљивање туђе памети показало се врло ефикасно још у почецима „пословања у бизнису“, што се најбоље види на примеру њиховог приватног универзитета. Тако је и данас, маса интелектуалаца не устручава се да неком Богољубу изда или прода све своје знање и образовање. Дакле, Богољуб је добро уочио да звучне (углавном научне) титуле у овој земљи имају своју цену, цену која по свој прилици и није астрономска. Морална димензија у овом пословном односу уопште није битна, а да је јавност и уврсти у дневни ред, зачас би нас заплуснула гомила демагогије која би питање интелектуалног слугерисања зачас обрнула против оног ко се усудио да то питање и постави. Па, зато су и ишли у школу, зар не? Ти школовани умови стоје иза оне спарушене салате око које Богољуб гради своју политичку каријеру, али питање не гласи ко је осмислио имиџ сиротињског трибунала, него због чега толика потреба да се утрчи у политику.

Одговор на ово питање може се сваког дана видети и чути на приватној телевизији породице Карић. Проблем је у томе што се Динкић заиста острвио на онај порез. Стиче се утисак да се цела економија Србије своди на дилему хоће ли Карићима бити наплаћен порез или не. Загризао је баш као да му од тога зависи живот, тако да се са великим процентом вероватноће може закључити како је управо Динкић испровоцирао Богољубов улазак у политику. Ствар је јасна, нема ту никаквих узвишених патриотских или социјалних циљева. Карићи се само штите од Динкићевих насртаја на њихово богатство. И сада, због тог приватног обрачуна, цела Србија је изложена још једној провали демагогије осмишљеној у рента-главама, у извођењу тајкуна који није у стању да понови ни прве две реченице из некаквог економског програма, сроченог од стране изнајмљених али ипак солидно стручних кадрова из породичне ергеле.

Далеко је већи морални пад ових најамника, од аморала њиховог закушца. Ти учени људи, без обзира што знају да Србија нема шансе са Карићима на власти, да би се та власт свела само на ново богаћење истих, ипак форсирају своју личну добит на супрот општој пропасти која неминуовно следи ако се скоројевићи дочепалу функција. Оваквим понашањем, ови надничари звучних титула само потврђују једну стару теорију по којој су интелектуалци најлабилнији део друштва, да су то људи који се врло лако одричу сопственог народа у свим кризним ситуацијама. Ипак, треба бити оптимиста и веровати да ситуација није тако црна, да су домаћи умни људи из невладиних организација, као и они који су у вазалном односу према Карићима само мањина, ретки изузеци који морају да постоје у овом степену развоја друштва и државе.

Са друге стране, беспредметно је разговарати о моралу Богољуба Карића, породичног човека који је само на секси телефонским линијама зарађивао по неколико милиона динара дневно. Зар има морала човек који је, путем своје телевизије, дао највећи допринос прогону Слободана Милошевића и његове породице, управо оног политичара којем дугује сав свој успех и богатство. Директни извештаји из Ужичке улице, које смо сви гледали на „БК“ телевизији, заиста су личили на прави линч, невероватно дивљаштво у време највећих достигнућа савремене цивилизације. Ниједна телевизија, чак ни оне декларисане петооктобарске, нису са толиким жаром насрнуле на Милошевића. Али „БК“ је то извео страсно, хватао је залет за ново доба, почело је додворавање револуционарима. Показало се да револуција не једе само своју децу, него и своје пасторке, па је тако прогутана и „Астра“ банка, на реду је „Мобтел“, а где ће се Динкић заситити, Карићи могу само да гатају.

Аларм највишег степена зазвонио је на узбуну, на највишем нивоу клана Карић одлучено је да се гласачи Србије позову у помоћ, да се Динкића потуче његовим оружјем, злоупотребом политике.

Баш зато нико не треба да се петља у овај обрачун. Нека се изуједају до миле воље, зашто би са биралишта стигла помоћ било којој од сукобљених страна. Нека се свете један другом колико хоће, али без увлачења српског народа у своје прљавштине.

Србија је заслужила много боље. Радикално боље.

Србин по потреби

Неколико дана после погибије Жељка Ражњеновића Аркана, Богољуб Карић је београдским новинарима одговорио на једно интересантно питање. Упитан да ли је финансирао Арканове „Тигрове“, Богољуб је као изашо одговорио да је помагао свим Србима који су од њега тражили, јер био је рај, ше да је и он Србин који осећа пашу свог народа. Исто вече, на исто питање „Слободне Европе“, радио станице америчког конгреса, одговорио је потпуно другачије. Додуше, питање је било измењено у актуелном америчком стилу, питали су га да ли је финансирао Арканове паравојне формације. Пошто амерички радио није имао намеру да прогута уопште одговор као што је то био случај са српским медијима, главни Карић је изјавио да шакво питање нема смисла, јер он није Србин, његова породица је, забога, мултиетничка, мултиконфесионална, па тако оштрада могућности да је он финансирао некакве српске рајне злочинце. Само још није додао да му је фамилија и мултивизијаминска, што се иначе види из појединих примерака, нарочито оних који наслављају музички традицију славне фамилије.

Коалиција из нужде

И СА ЦРНИМ ЂАВОЛОМ

Нису га волели, вероватно га не воле ни сада, а ни он њих, али их је нужда натерала да се удруже да би победили јачег од себе. Садају у групу људи који селективно памте и сећају се само онога што им омогућава да профитирају. Сада су савезници на разним пољима а некада су му замерали чак и то што је са Миром Марковић испијао кафу, а још више то што се обогатио за време Милошевићевог режима. Називали су га „српским тајкуном”, пребацивали су му да је богаћење започео парамом од Зајма за прејород Србије, замерали му што је био министар у влади Мирка Марјановића, а он је због њих напустио земљу, страховао за свој и животи своје породице.

Пише: Марија Томан

Зачуђујуће је када један председнички кандидат упуштајући се у изборну трку изјави да би волео да један од његових противкандидата буде председник Србије. Управо је то урадио Богољуб Карић на самом старту своје председничке кампање, изјављујући да би волео да Борис Тадић буде председник Србије. Карић је стао раме уз раме са Борисом Тадићем, Велимиром Илићем, Вуком Драшковићем. Политичарима који су „доследни” својим принципима, више није било важно шта су некада изјављивали за Карића и његову пословну империју, стављајући га годинама у исти кош са Слободаном Милошевићем и његовим режимом. Више нису биле важне приче да се морају раскринкати сви „српски тајкуни” и преиспитати њихово сумњиво богатство стечено током велике плачке народа деведесетих година. Здушно су подржали једни друге а њихово пријатељство се ових дана шири и на локални ниво.

Председнички избори показали су сву слабост владајуће коалиције и рађање једне нове, што привремено за председничке изборе, што за предстојеће локалне изборе. Премијер Војислав Коштуница и сам је то признао на седници Главног одбора странке, окривљујући за пораз Драгана Маршићанина „дисонантне тонове који су долазили из редова коалици-

оних партнера”. Прозвани су то демантовали, додуше настављајући да и даље седе на две столице. Тако се чудним склопом околности на српској политичкој сцени поред опозиције и позиције рађа једна нова струја која заступа опозиционо-позиционе ставове.

Они би и да руше владу али би и даље да седе у њој, док према сопственој процени не ојачају довољно да могу да остваре сопствене интересе. Један део ове „принципијелне” коалиције неће у Владу ни за живу главу, они би да делују из позадине чекајући да јој у правом тренутку забију нож у леђа. И једни и други заправо не стрепе од Владе, знају – са њом ће лако, проблем им представљају радикали. Служе се нарученим анкетама о испитивању своје популарности и покушавају да придобију бирачко тело, а пошто им то не успева у оној мери у којој су се надали, у својој маркетиншкој кухињи смишљају нове подлости. Докле ће безгранична љубав другова заснована на „принципијелној” политици да опстане показате време, кад-тад на површину испливаће њихове сопствене бљувотине из прошлости. Али да кренемо редом.

Пара врти где бургија неће

О близкости Богољуба Карића и Велимира Илића јавност одавно зна, као што се већ извесно време шпекулише

да би Нова Србија могла да приступи новооснованој Карићевој странци „Снага Србије”, а на локалним изборима сада већ извесно трчаће заједно у придобијању бирача. Карићев партнер, министар за капиталне инвестиције, у духу шпијунских трилера, покушаће да одигра двоструку улогу. Заједно са Вуком Драшковићем и његовим Српским покретом обнове је члан мањинске владе заједно са ДСС-ом и Г17 плус, а о љубави Карића, Лабуса и Динкића одавно се све зна.

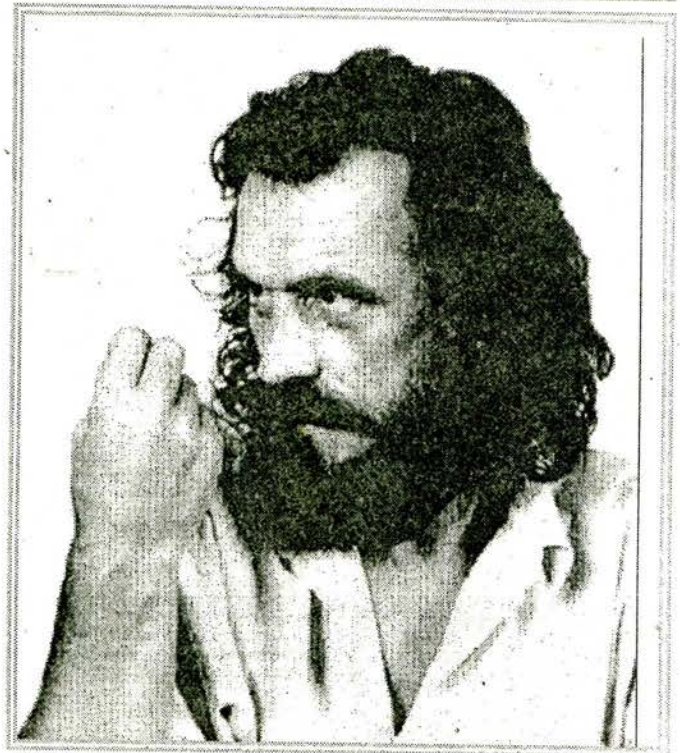
У јавности, Карић је често прозван као главни финансијер Велимира Илића. На самом старту кампање Илић је отворено подржао кандидатуру Богољуба Карића, да би касније то демантовао изјавивши да се мало шалио. „Карић је мој велики пријатељ али активно водим кампању Драгана Маршићанина и очекујем његову победу”. У сукобу Карић-Динкић, Илић се ставио на страну Карића а ових дана увелико се прича да Карић руши Владу уз помоћ Веље. Некадашњи градоначелник Чачка чак је бранећи Карића изјавио да ће Динкићу и његовим мафијашким лобистима да одсече прсте. Наравно, већ сутрадан је то демантовао.

Али пре извесног времена ствари су стајале нешто другачије. За Велимира Илића, Карић је био тамо неки бизнисмен са улице.

Уочи расписивања последњих парламентарних избора у Републичком парламенту одвијала се права мала берза посланика. Страначке дресове променили су бројни посланици а министар спољних послова Горан Свијановић, један од савезника Демократске странке који је преживео „чистку” и још увек попуњава редове Демократске странке уз Бориса Тадића тврдио је да Богољуб Карић контролише више посланика него највеће партије у земљи. Свијановић је ту своју причу поновио и након избора, наговестивши да је то једна од препрека за формирање нове владе. У интервјуу за Б92 он је изјавио: „То да ли било ко други из земље, да ли било ко други покушава да оствари неки интерес, то заиста не може да лиши одговорности групу људи која седи за столом и доноси одлуке”.

Интересантно је да су поменуте тврдње изазвале доста велико комешање у јавности а неки су тражили чак и покретање судске истраге. Можда је најагилнији у томе био садашњи Карићев најближи сарадник и друг Велимир Илић. Веља Илић је тада позвао правосудне органе да утврде истинитост Свијановићевих оптужби. „То постаје бизнис. Ко су ти људи? Како је могуће да неко ко није учествовао на изборима и није тада имао ни партију, сада улази у Скупштину? Може, значи, и неки бизнисмен са улице да уђе и купи посланика? Овде министри, попут Свијановића, јавно износе да поједини бизнисмени владају парламентом. Да ли је то довољно за правосудне органе да покрену неке механизме, да се утврди да ли министар прича глупости, или је стање заиста такво. Значи, може неко са улице да дође и купи цео парламент, да направи већину и да ради шта хоће”. До истраге није дошло а Илић је доцније своје незадовољство излечио доведши чачанске предузетнике у Београд да се колективно учлане у Удружење индустријалаца и предузетника, где је алфа и омега господин Карић.

Што се тиче господина Тадића, Карић му никада, сем када су га околности на то натерале, није био драг. Богољуб никако није био миљеник ДОС-а. Нова досовска власт, у којој је све полуге држала Демократска странка, чији је један од потпредседника био и Борис Тадић, што никако није за-

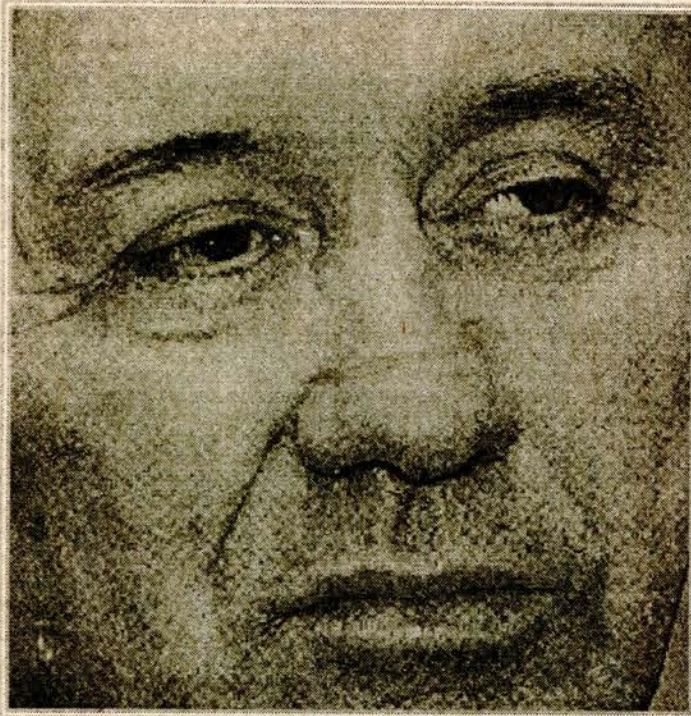

немарљива функција у страначкој хијерархији. Карића је дочекала са признаницом од 67,8 милиона марака на име екстрапрофита. Отада па све до данашњих дана траје нагезање између Карића и власти по питању екстрапрофита. У читаву ујдурму укључени су и судови и навијачи и са једне и са друге стране, који су заузели страну процењујући шта би за њих могло да буде корисније. Симптоматично је да се то увек дешава непосредно пред неке изборе. Тако је било и уочи прошлогодишњих парламентарних избора, када је бивша власт одлучила да Карићу врати новац од екстрапрофита који је својевремено Мобтел платио као јемац за дуг „Астра банке”. Затим је Динкић затражио паре натраг. Карић, с друге стране, има обичај да каже: „Дефинитивно, великог бизниса нема без власти али ни обрнуто”.

Међутим, иако је Демократска странка у највећој мери била кривац за све његове патње, Карић се ипак одлучио да подржи Тадића. Осим што ће ове две странке готово сигурно заједно наступити на локалним изборима, из Карићевог табора наговештавају да ће, уколико то буде потребно, подржати кандидата Демократске странке за градоначелника Београда, иако штампа увелико пише да ће и сама Снага Србије имати свог кандидата.

Карић је заборавио да је због Тадићевих партијских другова, што из Демократске странке, што из ДОС-а имао мно-

Пре неколико година Богољуб Карић најављивао је судски сјор прошив Зорана Ђинђића. Покојни премијер, износећи своје и страначко мишљење, подругљиво је говорио о Милошевићевим бизнисменима и позивао све грађане да се присеће шта су то браћа Карић икада у живоју произвели осим држаља за лојаше и ашове док су још живели у Пећи. Сада он и Тадић шурују. Нуржда их је наптерала да забораве оно што је некада било, до неке следеће згоде односно незгоде.

го непреспаваних ноћи а у једном тренутку одлучио је да се склони у иностранство процењујући да му је живот угрожен. У домаћим и светским медијима као бомба је одјекнула вест средином октобра 2001. године да је власник једне од највећих приватних империја побегао у иностранство. Богољуб Карић се путем саопштења, трећег дана свог бекства, обратио јавности речима да су он и његова породица били принуђени да напусте земљу и да се ставе под заштиту полиције једне стране државе јер им је живот био „непосредно угрожен”. „Људи наоружани снајперским оружјем и инфранишанима примећени су синоћ крај наше куће”, рекао је Карић.

Карић је од тадашњег председника СРЈ Војислава Коштунице, премијера Србије Зорана Ђинђића, председника Скупштине Србије Драгана Маршићанина и републичког министра полиције Душана Михајловића затражио формирање „независне парламентарне или државне комисије, састављене од независних посланика и других експерата „пред којом бисмо јавно дошли до истине”. Предлагао је да се то уради пред телевизијским камерама, подсећајући државне чиновнике на њихову жељу да граде земљу правног поретка, легалности и легитимитета. Истицао је да не жели да доживи судбину једног Гавриловића (убијен испред хотела Југославија). Тврдио је да се неће вратити у земљу док се не формира независна парламентарна комисија јер ће у супротном сигурно бити ликвидирао. „Верујем да ће вас драматичност претњи физичког уништења моје породице и мене ипак покренути да учините још један корак ка бржем и ефикаснијем увођењу демократије у земљу на чијем сте челу”, апеловао је Карић.

Истог дана министри полиције Србије и СР Југославије, Душан Михајловић и Зоран Живковић изјављују да полиција није упозната ни са каквим претњама Карићима. Живковић уједно позива Карића да појасни свој предлог за формирање независне парламентарне комисије чији би циљ био да се утврди истина. „Очекујем да каже о каквој истини је реч,

да ли је то истина о његовој безбедности, предузећу Мобтел или 'Астра' банци?”

Карић се вратио након шест дана изгнанства, тврдећи да је опасност прошла. У међувремену, одржано је неколико састанака на нивоу Владе Србије и појединих министарстава, а добио је и уверавања о сопственој безбедности. Међутим, дан пред Карићев повратак, Јавно тужилаштво објављује да истражује уговор којим је својевремено ПТТ Србије већински удео у мрежи мобилне телефоније 063 уступио Карићевој московској фирми БК Трејд, омогућавајући „Мобтелу” двадесетогодишњи монопол на тржишту мобилне телефоније Србије.

Неколико месеци касније, врх ДОС-а, предвођен Демократском странком, на састанку у Палати федерације, коме су присуствовали републички и савезни министри за економска, привредна и финансијска питања, уз премијера Зорана Ђинђића, гласањем је одлучио да прича о империји браће Карић мора бити доведена до краја, односно да Богољуб Карић мора бити уништен.

Што се тиче Вука Драшковића, код њега су ствари одавно јасне. Годинама је градио сопствени имиџ и политику странке, критикујући Милошевићев режим и његове сараднике, према свему што је носило било какав предзнак поменутог режима осећао је готово презир. С друге стране, није одбијао да са њима сарађује и дозвољавао им је да га потпомогну када му је то ишло у прилог. То би било у реду да се после тога није правио „заборавним”, демантујући готово све из тог периода. Драшковић се и даље прилагођава ситуацији, а тако и дели непријатеље и пријатеље. Оно што му је некада сметало, сада оберучке прихвата ако ће му то помоћи да се одржи изнад површине воде.

Груписање снага на политичкој сцени у Србији још није завршено. „Принципијелна” коалиција проширује свој круг пријатеља. Ипак, радикали представљају за њих велики изазов, морају наћи начин да им се супротставе.

БУНА ПРОТИВ ДАХИЈА

Лоше спроведена приватизација уз одсуство социјалног програма за збрињавање нове армије незапослених, нејостојање жеље да се привреда реструктурира и прилагоди новонасталим потребама како унутрашњег тако и спољног тржишта, стално повећавају напетост између оног што нуди Влада у виду тзв. економских програма и захтева радника за коликом-толиком једнакошћу и вишим животним стандардом. Све је уочљивија немоћ државе да усклади поменуте тежње па се самим тим намеће једно незаобилазно питање, где је излаз из ове ситуације?

Пише: Марина Томан

Све док радници Рударско топионичарског комбината Бор нису блокирали аутопут, тражећи да држава према њима измири своја дуговања, Влада је одбијала не било какав договор, већ било какав разговор са штрајкачима. Договор је постигнут, аутопут одблокиран, али само за тај дан. Ових дана путовање кроз Србију изискује, поред снажљивости, и много стрпљења. Европа је возачима препоручила да избегну путовање кроз Србију, а овдашње власти отвориле су инфо-службу, где возачи могу да добију обавештење који су путеви проходни за возњу. Иако Влада то нерадо признаје, ствар је очигледно измакла контроли, а нагомилани проблеми кулминирали су баш ових дана.

Влада, уместо да решава проблеме, и даље се понаша игнорантски, као да се штрајкови и блокаде дешавају у некој другој држави, на неком другом континенту. Данима су малинари покушавали да ступе у контакт са неким из Владе, и тек када су и они запретили блокадом аутопута, примио их је Војислав Коштуница. Док су малинари на разговор са челницима Владе чекали тек нешто више од десет дана, некима то није пошло за руком ни после вишемесечног штрајка.

Представници власти се и даље добро држе, труде се да их штрајкови превише не ремете. Међутим, ово је тек почетак. Судећи по садашњем броју штрајкова а узимајући у обзир чињеницу да је ипак лето и сезона годишњих одмора, може се очекивати врућа синдикална јесен, која ће у извесној мери одређивати опстанак владе, низ закона и одлука надлежних. Садашња, као и она претходна влада се понаша као неми посматрач који тек понекад утрчава на овај, по њу веома опасан, терен, правдајући се да су захтеви штрајкача неоправдани и да је то неко нормално стање кроз које су прошле све земље упоредо са својим транзиционим променама.

„Можда смо преосетљиви, наша политичка јавност се мало узбурка када су штрајкови у питању. Мислим да су штрајкови нормални у демократским земљама као један од начина за остваривање циљева синдиката. То може да буде делотворно или контрапродуктивно, зависно од

ситуације, миљеа и других околности”, изјавио је својевремено Влатко Рајковић градоначелник Крагујевца, поводом све учесталијих штрајкова у овом граду.

С друге стране, за разлику од осталих држава, у нашој земљи штрајкачи су од стране надлежних државних органа изложени на стуб срама, под опаском да успоравају реформаторске процесе и удаљавају нас од Европе.

Пласирајући у јавност ову тезу, власт смишљено заобилази тврдње угледних економских стручњака који упозоравају да је оно што се дешава у Србији, управо последица непостојања једног дугорочног и целовитог плана и пројекта опоравка домаће привреде и да реформе, на које се власт позива, заправо ни не постоје. Економисти истичу да, уколико се са реформама сувише одуговлачи и праве велике грешке у њиховом спровођењу (случај у нашој земљи и грешка управо оних странака које себе називају реформаторским странкама, снагама прогреса итд.) има за резултат не само одлагање резултата реформи и економски опоравак земље, већ настанак фазе свеопштег незадовољства, социјалних немира, протеста и љутње. Према њиховим тврдњама, расположење грађанства се у транзицији брзо и радикално мења. Слично као и у процесу демократизације, када након еуфорије наступа разочарање, тако се и у сфери економске либерализације прво јавља зебња и страх а затим фрустрација и озлојеђеност.

Лоше спроведена приватизација уз одсуство социјалног програма за збрињавање нове армије незапослених, непостојање жеље да се привреда реструктурира и прилагоди новонасталим потребама како унутрашњег тако и спољног тржишта, стално повећавају напетост између оног што нуди Влада у виду тзв. економских програма и захтева радника за коликом-толиком једнакошћу и вишим животним стандардом. Све је уочљивија немоћ државе да усклади поменуте тежње, па се самим тим намеће једно незаобилазно питање – где је излаз из ове ситуације?

Транзициона искуства земаља у окружењу упозоравају да брзо и некритичко преузимање решења у виду закона и прописа из развијених земаља, без претходног сагледавања овдашње стварности и стварних претпоставки за економски опоравак земље, доносе више штете него

користи, са врло неповољним импликацијама на дугорочни привредни и друштвени развој. Нејасно је зашто још увек, макар у форми неког концепта који би се мењао са променом околности, држава није формулисала и друштвено верификовала основне смернице друштвеног и привредног развоја.

У обележавању 100 дана Владе ресорни министри су се потрудили да изнесу у јавност сва своја достигнућа која су се углавном на крају свела на теорију уобличену у неколико лоших закона, уредаба и прописа без конкретних и видљивих резултата.

Мирна протестна шетња прошлост

И најповршнији увид у штрајкове говори нам да је у сфери економско-социјалног положаја радника и статуса запослених стање алармантно. У Србији свакодневно штрајкује више хиљада људи, не ретко на десетине хиљада, а масовни штрајкови су тек у најави. Штрајкови и протести су све мање мирни а све више агресивни. Штрајкачи су схватили да немају шта да изгубе и да од мирног протеста који се манифестује кроз шетњу и ношење транспарената, немају много вајде. До пре извесног времена штрајк глађу био је везиван искључиво за затворенике, а сада се радници, схватајући да су заточеници немаштине, беде а пре свега сопствене државе, све више одлучују на овај корак. Исто тако су схватили да њихов протест мора да изађе у јавност, да за њега неко чује, да би постигао резултате. Блокаде путева су готово свакодневне, с времена на време у јавност изађе информација о томе да су незадовољни радници употребили физичку силу у обрачуна са руководством предузећа (најчешће је то случај код спорних приватизација, а сви се још увек добро сећају великог протеста радника „Заставе“ када су и сами министри извукли дебљи крај).

Уколико би неко желео да наброји сва предузећа која штрајкују у Србији, тешко би му то пошло за руком. Зна се

Проф. Срећен Сокић сматра да је све више оних аналитичара који појавне облике „социјалног дијалога“ сматрају још једном прерадом власити. „Ово тим пре јер се нису ни створиле претпоставке да дијалог ошточне, а кључна претпрека је неоверење међу социјалним партијерима. Овде још увек нема воље за дијалогом, као ни политичког консензуса о његовом значењу, евидентна је неравноправност партијера, при чему је Влада доминантни преговарач и својим кредитима предуздује судбину многих других, што због природе своје функције, што због чињенице да је она истовремено велики послодавац јер покрива чак две трећине од укупно запослених (јавне службе, јавна и државна предузећа)“.

само за најмасовније и најорганизованије штрајкове. Међутим, не треба заборавити да постоје предузећа чији радници већ извесно време спавају по канцеларијама покушавајући да на тај начин истерају истину на чистац и испуне своје захтеве. Захтеви штрајкача се разликују – неки траже више плата, право на рад, неки веће плате, неки смену руководства, други пак ревизију приватизације. Оно што је приметно, мало је у штрајку оних најугроженијих. Економисти тврде да сигурно у Србији штрајкује на себи својствен начин много предузећа, али да у јавност највише доспевају штрајкови радника у јавним предузећима, који нису најугроженији, јер њихови штрајкови имају већу тежину, јер раде у предузећима која су од виталног значаја за државу (радници ЈАТ-а, рудари, Електродистрибуција, железница).

Уколико бисмо желели да се дубље упустимо у анализу разлога зашто је то тако, морали бисмо да сагледамо два фактора: синдикалну организованост и однос државе према синдикатима. Проф. Срећен Сокић истиче да је синдикална сцена готово прошла или још увек пролази све голготе партијских и страначких цепања, личних лидерских амбиција и поигравања са чланством. „Скоро свакодневна промена политичких ставова и понашања није страна ни синдикалним централама. Међусиндикална сарадња као да и не постоји, или је у функцији покушаја да се друге централе прикажу као „лажњаци“ а да само они заступају аутентичне синдикалне интересе запослених и незапослених“, истиче Сокић и додаје: „Последња синдикална 'бдења', око Закона о раду, Закона о запошљавању, пореских закона, измена приватизационих правила као и повећања зарада односно примене утврђених правила и норми, демонстрирала су праву суштину заједничких 'моба'-не-

примерену пракси на међународним меридијанима, а посебно у земљама оних иностраних синдикалних лидера који такав метод покушавају накалемити обећањима, материјалном и финансијском помоћи, плаћеним боравцима на семинарима у иностранству, 'стипендирањем' деце лидера и др, на нашу синдикалну реалност и друштвену стварност", тврди професор и истиче да није редак ни „међународни утицај” на склизавање разних синдиката под окриље партије на власти у Србији.

Он такође напомиње да не треба потценити ни однос државе према синдикатима. „Реформе тржишта рада и промене којима се колективно преговарање између синдиката и послодаваца претвара у државно регулисане токове и услове, а дијалог са државом у процесима „транзиције” а посебно онога што се назива приватизација у праву фарсу и тежак облик манипулације запосленима и онима који очекују раскид уговора или су добили отказе. Државна економска политика не оставља простор за промене социјално-економског амбијента или политике зарада, ниги за било какве преговоре. Нема простора за социјални дијалог који уноси промене у утврђену политику Владе”.

Када говоримо о раздорима међу синдикатима, вероватно су свима још у сећању свађе између разних синдиката у здравству или просвети. С друге стране, још увек свеж пример покушаја да Влада односно држава привуче синдикалце а преко њих и раднике је постављање синдикалисте на чело Министарства за рад у Ђинђићевом и Живковићевом кабинету, што се показало као прави промашај, а господин Миловановић не да није успео да Влади наметне неопходност успостављања социјалног дијалога, већ се није ни трудио да стане на страну радника.

Како време одмиче, држава показује све мање интересовања за ове горуће проблеме. Изгледа да је изостало и оно ад хок гашење пожара обећањима и једнократним повећањем плата. Однос власти према штрајкачима исказује се једино кроз то да надлежни државни органи, ресорна министарства, агенције и разноврзни савети све што чине, чине не водећи рачуна о запосленима, незапосленима, о паду стандарда и привредном колапсу.

Српска радикална странка већ извесно време безуспешно се залаже за усвајање социјалног програма. Међутим садашња, као и она претходна влада, оглушила се на овај

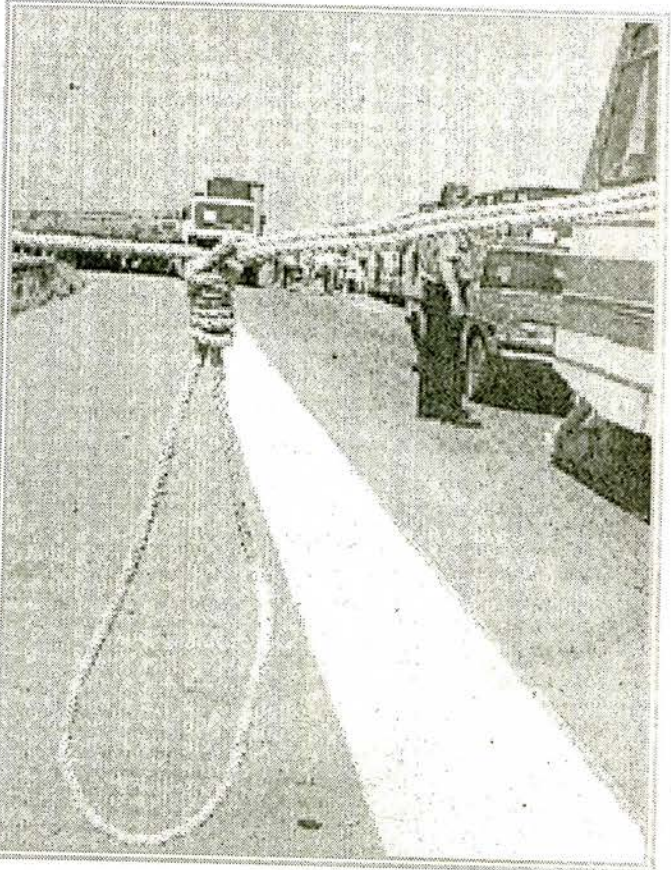
Удружење индустријалаца за Владу прече од радника и међународних организација

Своју незаинтересованост за овдашње проблеме Влада је показала и својим неприсуством редовној седници Међународне организације рада у Женеви. Пошто поменути организација није уважила захтев министра за рад да седници у својству саветника присуствују и чланови Удружења индустријалаца (удружење окупила моћне српске бизнисмене а председник је Богољуб Карић), уз образложење да они нису чланови МОР-а, представници Владе се на седници нису ни јојавили.

Најчешћи разлози за штрајк су економске природе: неисплаћене плате, лоше сироведена приватизација итд, лоши међуљудски односи у предузећу, али постоје и штрајкови који су политички мотивисани. Завршна фаза рушења режима Слободана Милошевића зајочела је штрајком колубарских рудара. То су признали и сами актери петookтобарске револуције. Касније, када су ти исти рудари штрајковали, то им је много сметало. Када су рудари симболично на годишњицу доласка ДОС-а на власти зајочели свој штрајк скрећући властима пажњу да их је заборавила, Ђинђић је изјавио да је реч о политички мотивисаном прошесту.

захтев радикала. Влада тек понекад, у по њу тешким ситуацијама, начне тему о отпочињању социјалног дијалога, али о социјалном програму се и даље не изјашњава. Иако незапосленост прелази опасних 35 одсто, са тенденцијом даљег раста, Влада упорно одбија да спроведе социјално-економски програм развоја, који цео свет заговара, а у коме се инвестиције не стављају само у функцију привредног развоја, већ и смањења незапослености.

На последњим парламентарним изборима Српска радикална странка понудила је програм у 20 тачака, које представљају синтезу низа целовитих пројеката, како извући земљу из економске и друштвене кризе. За разлику од других странака, не бежи од проблема, већ сматра да се они могу решити.

ЗЕЛЕНО СВЕТЛО МАНИПУЛАЦИЈАМА

Уз жестоко проишвљење радикала, скуиштинска већина је усвајањем закона из области здравства и енергетике, оиворила врати многобројним манипулацијама и финансијским шјекулацијама, шито иде на руку моћним финансијским лобијима, како у земљи, шако и у иностранству.

Пише: Марина Томан

Суштина Закона о лековима и медицинским средствима јесте да се оснива агенција за лекове и медицинска средства, да се на нови начин врши регулација производње, квалитета и промета лекова. Паја Момчилов, посланик Српске радикалне странке, тврди да су радикали у начелу против овог закона, јер сматрају да се на овај начин бирократија умножава и да је поменуте послове требало дати Управи за лекове и медицинска средства која би требало да постоји у оквиру Министарства за здравље.

„Предлагачи закона оснивање агенције представили су као један од захтева Европске уније. Међутим, није тачно да Европска унија тражи оснивање агенције како би се регулисале ствари везане за лекове. Неке земље Европске уније и немају агенције, између осталих Немачка, Грчка, Мађарска. Тачно је да Европа захтева да се задовоље стандарди у производњи и промету лекова, али то је регулисано гомилом неких других подзаконских аката”.

Агенција коју је предвидео наш закон не постоји нигде у свету. Ниједна држава на свету не даје регулативу лекова јавној установи, увек све земље ту регулативу задржавају унутар министарства, владе. Такође, ова установа је самофинансирајућа – издржава се од дозвола које издаје. „У свим државама агенције се буџетски финансирају, наравно, уз могућност да остварују и сопствене приходе. Агенција је створена као хибрид, коме су поверена два врло важна задатка. Један од њих је давање дозвола за пуштање у промет лекова, а други задатак је право да она контролише клиничка испитивања лекова – стога закон највише одговара странцима. Странцима ће бити лако да се нагоде са директором агенције

Посланици Српске радикалне странке жестоко су се усироишвили оснивању Агенције за енергетикку и енергетску ефикасности, које предвиђа нови закон о енергетикци, смаишрајући да шито неће донети нишита добро ишвреди Србије и њеним грађанима, већ само енергетској мафији, која ће насшавишши да се енормно богати, док ће грађани илаћати све већу цену електричне енергије. Радикали су указали да ће агенције до краја разбишши наша енергетска и нафитна државна предузећа и оишворишши ишржишшиће разним лобиситшима и кумовима да расишрчају нейроцењиво национално богашство, које су грађани годинама градили. Агенције неће бишши слободне и независне у свом раду и само ће формално или ишришвидно бишши одговорне Скуиштинини Србије, а у шствари зависиће од донаштора који знају због чега шито раде.

је око добијања дозвола, јер агенција није у надлежности владе. Пошто је агенција самофинансирајућа, она директно зависи од издавања дозвола”, истиче Момчилов.

Код клиничких испитивања процедура је следећа: када се неки лек синтетизује у лабораторији и испита на животињама, следи његово испитивање на људима и те дозволе издаваће агенција. Појављиваће се велике фирме из иностранства којима ће бити јефтиније да изврше испитивања у нашој земљи него у иностранству, и ту су могућности за манипулације огромне. „Када неку агенцију не контролише само министарство, веће су могућности манипулације. Такође не ваља то што ова агенција треба да се бави и административним радом, али и да буде стручна, па под своју ингеренцију узима Институт за фармацију и од њега прави лабораторију за испитање квалитета лекова. Институт се и до сада бавио тим пословима, али и многим другим – бавио се едукацијом, водио је стручну политику у фармацеутском сектору. Значи, агенција ће од једног института са угледом да направи само једну лабораторију. Непознаница је ко ће да обавља друге важне послове којима се Институт бавио”, каже Момчилов.

Он истиче да закон ступа на снагу 1. октобра, што значи да ће читава фармацеутска индустрија и све службе које су везане за производњу, увоз и промет лекова, морати да примењују нова правила у процесу хармонизације са ЕУ, а поменути прописи су на неколико хиљада страница. „Све велике земље које су увеле агенције, рецимо Француска 1998. године, оставиле су прелазни рок од две године, значи, поступно уводе те промене. Ми смо рекли – оставите бар годину дана, али нису нас послушали. Друга веома битна ствар је то што су читав закон писали странци, и то пензионери, а сами у овој области имамо веома угледне и светски познате стручњаке”, завршава Момчилов.

Хамовићев закон

Како је објаснио надлежни министар Радомир Наумов, Закон о енергетици требало би да допринесе реформи енергетског сектора у Србији и створи предуслове за тржишно пословање. Предлог закона о енергетици предвиђа укидање монопола у производњи електричне енергије, јер уводи конкуренцију, а предвиђа и одвајање процеса производње, преноса и дистрибуције струје. Предвиђено је оснивање Агенције за енергетику која ће омогућити тржишно пословање и доприносити прилагођавању директивама Европске уније.

Посланици Српске радикалне странке нису се сложили са министровом интерпретацијом закона. Објашњавајући шта је заправо циљ овог закона, Томислав Николић, шеф посланичке групе Српске радикалне странке, обраћајући се посланицима, изјавио је: „Циљ је потпуно упропашћавање наших електрана, Електропривреде Србије и њено свођење на ниво комуналног предузећа у некој општини”. Николић истиче да се закон доноси због фирме ЕФТ. „Закон се не доноси због Србије, њених грађана, због цене електричне

енергије, због бољег снабдевања, већ због нелојалне конкуренције, јер се државна фирма коју су створили грађани Ср-

Томислав Николић је оптужио неколико људи из ДСС да су директно финансирани од енергетског лобија, који води не само ту странку, већ и државну политику. „Седам кумова се раширило као хидра кроз Електропривреду Србије и сада су преузели и Бориса Тадића, са којим су се нашли у ресторану „Дака“ пред други круг председничких избора и директно га финансирани на тим изборима“, истакао је Николић.

Златан Јовановић, посланик Српске радикалне странке, истиче да је закон конфузан и углавном усмерен на рушење ЕПС-а као јединственог техничко-технолошког система. „Овај закон раздваја енергетске делатности тако да сада имамо производњу, прераду, пренос, дистрибуцију, трговину, управљање преносним системом и управљање дистрибутивним системом. Влади је остављена могућност да од постојећег ЕПС-а формира два нова предузећа. Једно је за пренос, а друго за производњу, дистрибуцију и трговину електричном енергијом. Нејасно је како ће се овде између дистрибутера и купца уградити трговац. Дистрибутер није онај крајњи у ланцу до купца, већ трговац. Поставља се питање како ће се он уградити ако дистрибутер, који је власник дистрибутивне мреже, не жели да уступи своју мрежу за пренос енер-

Зашто је словеначком „Петролу“ омогућен улазак на мала вратица на српско тржиште

Како „Велика Србија“ сазнаје, недавно је потписан протокол о сарадњи између НИС-а и словеначког „Петрола“ који омогућава њихов улазак на наше тржиште. Овоме је кумовала Влада Републике Србије, а свој потпис на документ ставио је лично министар енергетике Радомир Наумов. Протокол је врло недовољан за нас с обзиром да Словенци дају само своје име и технологију, тј. know-how (ноу-хау), а ми финансирамо земљиште, локацију и градњу пумпи. У плану је више од десет локација и већ се тражи земљиште. Та кооперација ће се звати НИС Петрол.

Иначе је почетку ове „сарадње“ претходио један пословни аранжман између НИС-а и словеначке банке Алпе-адриа. Наиме, НИС је од ове банке добио кредит од 50 милиона евра за инвестиције, што је сигурно део ове приче о припреми терена да словеначки „Петрол“ уђе на мала вратица на наше тржиште. Дакле, и паре од узетог кредита одлазе Словенцима.

Последња карика у овом ланцу словеначког продора је програм, на којем се већ ради, да Словенци, у процесу реструктурисања НИС-а, приватизују део овог предузећа.

бије шутира ногом на улици, да упадне у конкуренцију са онима којима је три године пре тога дат државни новац да се изграде, толико да могу да упропасте ту државну фирму”.

Николић је подсетио посланике да су фирму ЕФТ основала, 2001. године, два непозната лица и да фирма сем канцеларије, две акт-ташне и телефона није ништа имала. „Данас је то конкуренција нашој Електропривреди. Израсла је на парама пореских обвезника из Србије. Нисте јој ви помогли, помогао јој је Млађан Динкић. Појављивала се увек када је требало да нам неко прода струју на тендерима на којима нисмо давали гаранцију да ће струја бити плаћена, а фирма ЕФТ је драге воље прихватала уговоре без државне гаранције, јер је код себе стално држала државне паре. За три године то је постала најмоћнија фирма у овој области, не у Србији, не на Балкану, него мислим у југоисточној Европи”.

Он додаје: „Овај закон је писала та фирма. Чуо сам хвалоспеве од њеног власника пре неколико месеци, поручио је грађанима Србије – сачекајте закон о енергетици, када више не буде монопола на производњу електричне енергије”.

гије. Не може се електрична енергија носити у пакетима или коферима”.

РЕЦЕПТ ЗА ДОБАР УСПЕХ

На последњим председничким изборима Томислав Николић је у Јабланичком округу освојио преко 70 одсто гласова. Слично је било и на парламентарним изборима, када је Српска радикална странка освојила далеко више гласова од свих својих противкандидата, а и на председничким изборима 2003. и 2002. године.

Пише: Марина Томан

Јабланички окружни одбор Српске радикалне странке, који покрива општине Лесковац, Власотинце, Црну Траву, Бојник, Лебане и Медвеђу, већ низ година постиже изванредне резултате. Председник окружног одбора др Горан Цветановић, посланик у Републичкој скупштини, истиче: „Поносни смо на резултате и на популарност коју странка има на овим просторима, јер се овде људи, пре него што се одлуче да некемо укажу поверење, руководе оном народном изреком – два пута одмери, једном сеци“. Додаје да је толика популарност радикала у овом крају резултат добре организованости странке и озбиљног рада на терену.

„Наши чланови су часни и поштени људи, добри домаћини. Општински и месни одбори добро су синхронизовани и представљају једну компактну целину. Активисти су стално на терену и у непосредној комуникацији са бирачима. Када се то каже, звучи једноставно а ипак није тако. Ово је брдско-планинско подручје, општине су прилично разуђене, а поједина села се налазе на веома неприступачном терену. Житељи појединих села су заборављени од свих, па и од својих најближих, који су, у потрази за бољим животом, одавно напустили крај. У нека села сем радикала годинама нико са стране није дошао у посету. Људи су овде изузетно сиромашни, живе на ивици беде и много им значи када неко дође и саслуша њихове проблеме и покаже интересовање да их реши. Челници Српске радикалне странке никада нису прави-

Када је Војислав Шешељ победио у Лесковцу 2002. године на председничким изборима, наши политички противници су говорили да је то због тога што је народ овде политички неписмен, приглуи и заостао, а ја одговорно тврдим да су људи у овом крају визионари – иракса је показала да су исто одређење касније исказали бирачи широм Србије. Мислим да људи који живе на овој територији на време процене ко има пошенијала и способност да води земљу. Сигуран сам да ће и тако бити и у будућности. Дали смо другима добар пример како треба да освоје локалну власт. Ово је резултат доброг рада. Наравно, народ је овде традиционално орјенисан ка патријархалним странкама, али без доброг рада и добре страначке инфраструктуре не бисмо постигли такве резултате. Челници странке су наши стални гости и у директној су комуникацији са становништвом – каже др Цветановић.

Лесковац

ли разлику да ли у неком селу живи 5000 или 500 људи. Свима се поклања иста пажња”.

Своју популарност у овом крају странка је најпре крунисала учествовањем у локалној самоуправи у Лесковцу, где су избори одржани пре две године а на овим локалним изборима очекивања су да такав успех постигне и у осталим општинама Јабланичког округа.

Др Горан Цветановић је у јануару ове године именован на место председника Скупштине општине Лесковац. „Без обзира што сам дуго низ година посланик, најтеже је вршити функцију у родном крају. Овде се сви људи добро познају и најмања грешка се плаћа губитком поверења. Посебно ми импонује што сам од осталих странака, које у општини имају своје одборнике, добио признање да сам најдемократскији председник Скупштине општине. Убеђен сам – да се локални избори одржавају сада и у Лесковцу, освојили бисмо око 30 одборничких места. Такође, морам да истакнем да су одборници из редова Српске радикалне странке млади, амбициозни људи, који ће тек у наредном периоду показати колико умеју и могу да помогну у решавању локалних проблема”.

Цветановић је убеђен да су предстојећи локални избори шанса да странка капитализује своју дугорочну популарност. О популарности радикала у Лесковцу, Власотинцу, Црној Трави уверили смо се и сами. Тамошње становништво за радикале има само речи хвале. „Код нас у Лесковцу сваки дан имамо неко ново учлањење. Српска радикална странка на подручју општине, са преко 5 хиљада чланова, је важан политички чинилац. Имамо велики број образованих и младих људи. У доста великој мери је заступљена и женска популација”, истиче Томислав Љубеновић, председник Општинског одбора Лесковац, иначе савезни посланик.

Славиша Ристић, директор ЈКП Пијаца и Светлана Стефановић, директор ЈП Радио Лесковац су представници тих младих, способних и вредних људи у редовима странке. Од када су на поменути функцијама, њихова предузећа пости-

жу завидне резултате. „Откада сам именован за директора „Пијасе“ ја и моји сарадници успели смо да побољшамо рад овог предузећа и смањимо његова дуговања. Поставили смо амбициозне планове и радимо на њиховом остварењу”.

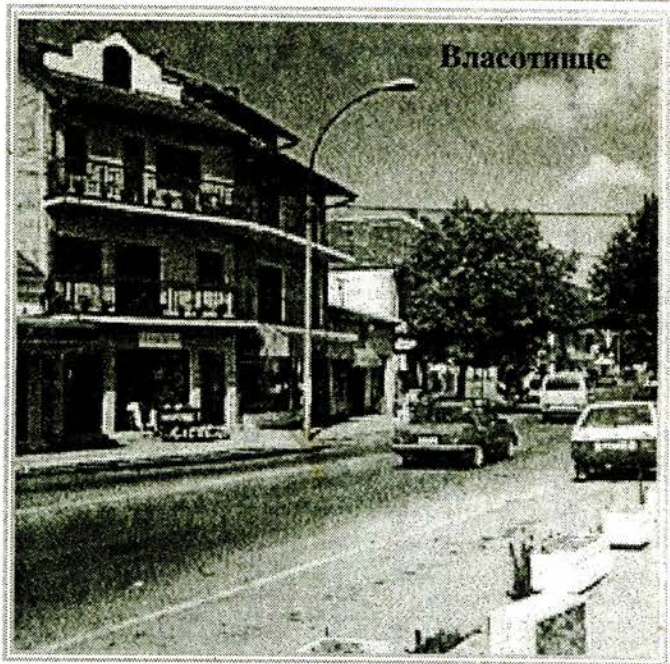
Светлана тврди да странка не злоупотређљава чињеницу да је она директор и главни и одговорни уредник радија. „Ниједног тренутка откада сам на челу радија, нико ме није позвао и рекао – мораш да пустиш ово или оно. Поносна сам на чињеницу што не радим ни по чијој директиви и што у Радио Лесковцу нема цензуре, а било је раније. Сматрам да по-сао одрађујете сходно ономе какав сте човек и какве су ваше способности а не на основу тога којој странци припадате”.

Обоје потврђују чињеницу, која је видљива на сваком кораку – да се у Лесковцу тешко живи. Готово комплетна привреда је стала, велики број људи остао је без посла а млади су готово без икакве перспективе. „Волела бих да се тренд одласка младих људи из наше земље заустави и да млади овде пронађу место за живот и рад. Наша земља се тренутно налази у великој кризи и биће потребно много година да се из ње извуче, али упркос томе не треба се предати, јер у овој земљи постоје часни и поштени људи који знају и умеју да изведу земљу из кризе. Српска радикална странка је управо таква снага”.

Ана Стајић се у Српску радикалну странку учланила са 16 година. Нико је није наговорио, већ је она касније наговорила своју маму да се и она учлани. Њени пријатељи знају да је ангажована у странци и нико јој због тога не замера. „Без обзира што често слушамо како се људи због политике свађају, нападају једни друге, овде тога нема, барем не у мом окружењу, а можда је ствар и у томе што смо ми радикали тако васпитавани да поштујемо свачије политичко опредељење”.

Људи знају да процене ко је ко у политици

Неколико километара од Лесковца, са једне стране опасано плодном земљом и пластеницима а са друге стране неприступачним брдима и планинама, налази се Власотинце. Као и свуда, тако и у овој општини влада немаштина, беда и сиромаштво. Сем оних људи који се баве повртарством и пољопривредом, остали животаре, чекајући боље дане. Савезни посланик Српске радикалне странке и потпредседник Општинског одбора Велибор Стојковић живи у селу Стајковце, најбогатијем у овом крају. Уочи локалних избора 2000. године село је због њега подељено на две изборне јединице, јер су социјалисти проценили да њихов кандидат поред Стојковића неће имати никакве шансе. Стојковић је заиста победио а Стајковац је добио још једну изборну јединицу. Сада заједно са Милутином Величковићем представља радикале у Скупштини општине Власотинце и са нестрпљивом очекује нове локалне изборе на којима се нада победи.

„Бирачи из Власотинца су прилично оријентисани према патриотским странкама, а како се показало, Српска радикална странка је једина патриотска странка. Ми смо још 1992. године имали одборнике у Скупштини општине Власотинце, онда је наступило затишје до 1997. године, откада странци расте рејтинг. Чак и након петоктобарске булдожер револуције, странка је овде јако добро стајала и имала јако упориште у народу. На свим изборима добијамо велики број гласова. Наши председнички кандидати у Власотинцу су увек побеђивали”.

На наше питање да ли је становништво окренуто ка патриотским странкама због близине Косова и Метохије и зверстава шиптарских терориста, Стојковић истиче да има и тога, али да је пресудна одлучност народа да изађе из беде и сиромаштва. „Ово је средина у којој се вероватно најтеже у Србији живи. Људи у овом крају су врло промућурни и бистри. Увидели су да једино Српска радикална странка има снаге и поштења. Странке које су биле прозападно оријентисане овде никада нису имале подршку. Највероватније да је неће имати ни у наредном периоду. Врло брзо се покаже да је у питању преварантска политика. Људи то процене, па се на тај начин и опредељују за кога ће да гласају. Друга врло битна ствар је то што се код нас не чека од избора до избора да би се са бирачима разговарало, већ смо стално на терену. Два три месеца пре него што су расписани председнички избори, ми смо били на терену. Разговарали смо са људима, држали трибине, делили пропагандне материјале. Великог утицаја има и то што се у нашем општинском одбору на-

Од 262 километара путева у надлежности Општине, 232 је неасфалтирано. За четри године општинска власт није изградила ниједан километар пута. Средства из буџета наменски се троше. „Буџетска средства нису велика али уколико би се њима штедљивије располагало, уз инвестиције са стране много тога би могло да се уради у нашој општини. Морамо све да урадимо како бисмо је пробудили из мртвила у које је зашла. Морамо оживети њену привреду. Општина има потенцијала у производњи здраве хране и воде. За то су довољна улагања од 50 до 100 евра. Морамо привући инвеститоре да улажу у овај крај. С друге стране, Власотинце уз мало труда може бити интересантно и за многобројне туристе и љубитеље лова и риболова, али на томе мора да се поради – каже Велибор Стојковић.

др Горан Цветановић

лазе људи за које може да се каже да су најпоштенији и најкоректнији у својој средини”.

Како сазнајемо, сем представника Српске радикалне странке, остали политичари нерадо свраћају у овај крај. „Треба сакупити храбрости и стати пред огорчен народ који нема хлеба да једе. С друге стране, Томислав Николић је овде био неколико пута, а долазили су и остали функционери Српске радикалне странке. Шешел је увео праксу да се држе трибине и у забаченим селима са неколико стотина становника”.

Сви функционери Српске радикалне странке су увек лепо дочекани. Откада странка постоји, није забележен ниједан инцидент. „Ово је мала средина, људи се познају, и вређање не би имало никаквог ефекта. Тиме се руководим и ја. Као одборник у Скупштини општине Власотинце, критикујем све што је лоше али и подржавам оно што је добро. На власти у општини је СПС, који годинама ништа за општину корисно није учинио. Ми радикали смо ту да укажемо на то и изборимо се за неке ствари. Иако је општина повећала новац за улагање из буџета за 11 милиона, дозволила је да Дом здравља у Стајковцима који опслужује 6000 људи буде затворен. Средства су дата Дирекцији за грађевинско земљиште и ту им се губи сваки траг”.

Негослав Банковић, председник Општинског одбора Српске радикалне странке, занатлија, угледни домаћин, за кога комшије и познаници имају само речи хвале, говорећи о проблемима са којима се странка суочава у Власотинцу каже: „Ми смо странка која је за разлику од других схватила да нису потребне паре да би се добро радило, већ само поштење. Нама људи верују, не због тога што им делимо конзерве, већ због нашег чистог образа. Ми овде у нашим редовима располажемо само са поштеним и вредним људима”.

Банковић показује столове у општинском одбору које су направили сами чланови. „Када за нешто треба да се запне, наши чланови се самоиницијативно организују. Донатора нема и не желимо их. Сада нам се нуде неки имућни људи, свесни наше популарности, али ми то одбијамо, јер сутра када дођемо на власт, могу сваког момента да покуцају на наша врата и затраже од нас и оно што не можемо да им учинимо”. Уједно напомиње да са растом популарности стран-

ке расте и прилив нових чланова. „У просеку имамо по једно учлањење дневно. Има нас од занатлија, пољопривредника, до инжењера, правника, економиста. Интересантно је да имамо велики број младих, тек свршених средњошколаца. Људи долазе код нас да се учлане, не из тог разлога што се надају да ће добити неко парче колача, односно власти, већ због тога што су све више разочарани у власт па виде перспективу у Српској радикалној странци”.

О томе како се живело некада и сада каже: „Од 1975. године држим сервис за поправку аутомобила и на својој кожи сам осетио промену ствари на горе. Рад се уопште више не цени. Инспекције нам стално долазе. Општи јавашлук је и у држави и у општини. Када би дошли српски радикали, сигуран сам да би се то устројило на један коректан, људски начин, да би се поштовао прави рад и новац који се заради поштеним и часним радом, а не неким мафијашким пословима”.

Власта Стојановић, председник Месног одбора Центар у Власотинцу, грађевинар по струци надовезује се на причу о тешком животу. „За нас грађевинце стално се смањује обим посла. Грађевинари из овог краја некада су радили свуда по свету а сада не можемо да нађемо ни посао у крају. Стандард нам је веома низак, привреда не ради, фабрике су угашене. Млади који заврше школу не могу да се запосле у својој струци. Моја ћерка студира фармацију у Београду, и волела би да се врати у свој родни крај, али где ће овде да се запосли? Син је завршио средњу саобраћајну школу а ради са мном на грађевини. Привреда би могла да се покрене, само да за то постоји воља”. Стојановић наглашава да код радикала ентузијазма не недостаје. „Ми сматрамо да нам је ово велика шанса да освојимо власт, и надам се да ћемо је искористити”.

Ивица Јовић има 28 година, у странку се учланио као врло млад, а пошто годинама безуспешно покушава да се запосли, тренутно ради као техничко лице у Српској радикалној странци. „Завршио сам средњу електротехничку школу али нисам желео да се учланам у СПС или ЈУЛ да бих дошао до посла. Овде раде само средовечни људи који су се некада запослили и сада на својој грбачи носе читаве породице. Од мојих пријатеља мало је њих у сталном радном односу, ако добро размислим, таквих ни нема. Сви раде неке сезонске послове или једноставно, разочарани у све а и у себе саме, седе код куће и чекају боља времена. Људи су овде веома реални и знају да, када Српска радикална странка дође на власт, неће одмах све да се промени али исто тако знају да неће да се краде и да ће штедљиво и домаћински да се располаже општинским буџетом”, завршава Јовић.

Многи ми не верују када им причам са каквим се све проблемима странка овде суочава. Кажу – ти кукаш што је пао снег, прича Цветановић и руком показује на неколико кућа на стирмој и нејириситивачној планини. – Да би се дошло до тих села, човек мора да вози ципи а некада ни што не помаже, већ мора да се пешачи. Било је избора када су председници општинских и месних одбора доносили записнице поштуно мокри и промрзли јер су морали да се пробацију кроз велике снежне наносе.

Општина коју су сви заборавили

Црна Трава је најмања и најнеразвијенија општина у Србији. Налази се у изразито брдско-планинској области са највећом географском разуђеношћу, већом и од Власотинца. Поједина села која припадају општини удаљена су и до 50 километара и лоцирана на веома неприступачним теренима, близу бугарске границе. Многи домови су напуштени, док у другим живе само старци, чија су деца одавно отишла у свет трбухом за крухом. Неимари из овог краја познати су не само у земљи, већ и у свету. Грађевинари знају и по девет месеци да избивају из куће. Многи се никада ни не враћају на своја огњишта. Сада Црна Трава има око 2500 становника. Грешком досадашње политике, промашеним инвестицијама, овдашњи становници доведени су у скоро безизлазни положај, млади људи су без перспективе а чак око 70 одсто их је незапослено.

Српска радикална странка је међу првима формирала свој одбор у општини.

Иако послује у отежаним условима због специфичног географског подручја и бојкота, па чак и опструкције локалне власти, број њених чланова се стално повећава. Чланови су у просеку млади људи и добри домаћини. Чак и у можда најтежим временима по странку, када је након петоктобарске револуције против ње вођена невиђена хајка, није било пребега у друге партије, као што је био случај у СПС-у и ЈУЛ-у.

Иако све остале странке на овом подручју имају своје страначке просторије, странка већ више од десет година покушава да измоли општину да и она добије исте, поготово што је најбројнија, али безуспешно. Странка има 13 месних одбора, међу којима постоји изузетно добра сарадња. „Чланови општинских и месних одбора, као и сви радикали су идеолошки опредељени за идеје Српске радикалне странке. Нас не интересују лична и материјална корист, иако живимо у врло сиромашној општини. Већина нас је незапослена, а и они који су у радном односу не примају никакве личне дохотке, неки и по више година. Погрешном политиком и незаинтересованошћу, како државе, тако и локалних власти, доведени смо скоро у безизлазан положај. Људи у Српској радикалној странци виде снагу на политичкој сцени Србије која би могла у великој мери да промени ствари на боље”, истиче Дејан Стаменковић, председник Општинског одбора странке. Како он каже, овдашњи народ је врло добро упознат са програмом странке и зна врло добро да препозна шта је за њега добро а шта није.

На последњим председничким изборима Томислав Николић је освојио преко 71 одсто гласова. На децембарским

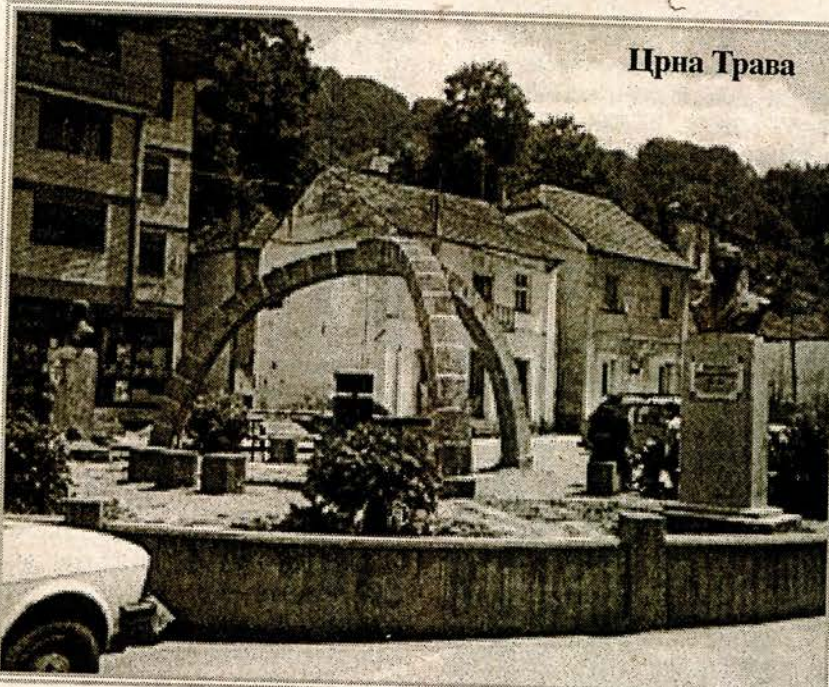
парламентарним изборима радикали су освојили 42,97 одсто гласова, далеко више од свих осталих партија. Другопласирани ДСС освојио је тек 10,57 одсто гласова. На предстојећим локалним изборима странка такође очекује добре резултате, без обзира што су челници у општини финансијски јаки и што са неколико типова стално обилазе терен. „Веровали или не, на челу општине су либерали. То су људи који су након 5. октобра скинули дресове СПС-а и ЈУЛ-а и отишли тамо где им се пружала шанса да и даље опстану на власти. У Црној Трави просек плата је већи него у Власотинцу, због тога што сем полиције, школе, Дома здравља и Општине, ништа не ради. Ми се често шалимо и кажемо да су те четири јавне институције заправо наша привреда”, каже Бобан Станисављевић, секретар Општинског одбора. Он додаје: „Локалној власти је једино стало да и даље опстане тамо где је и била, њу наши проблеми не интересују. Ово је крај окружен нетакнутом природом. Уз мало инвестиција може да се отвори фабрика за прераду лековитог биља, воде, или нека дрвопрерађивачка индустрија. Било је заинтересованих људи који су желели да инвестирају у овај крај али их је локална самоуправа спречила у томе”.

И један и други саговорник слажу се да ће, уколико се ствари брзо не промене, овај крај остати потпуно пуст. „Ја радим у једном јавном комуналном предузећу које ми дугује 22 плате, а Бобан, иако ветеринар, не ради у струци, већ у Ловачком друштву, где је просек плата око 6000 динара”.

И у осталим општинама Јабланичког

округа: Бојнику, Лебану и Медвеђи, ситуација је слична. Сиромаштво и беда никада нису били већи. На оно мало фабрика које су радиле стављени су катанци а млади у све већем броју напуштају овај крај. Стојан Цветковић, председник Општинског одбора из Лебана и републички посланик истиче да је и у овој општини рејтинг радикала изузетно велики. „Последњих година ниједне изборе у овом крају нисмо изгубили. Народ је у нашој странци пронашао сигурност и партнера у овим тешким временима. Надам се да ћемо доћи на власт, а први корак ће бити освајање локалне власти”.

Захваљујући политици странке, уопште идеологији и програмском опредељењу које јавности презентују челници странке и посланици у Скупштини Србије, просечан рејтинг странке је онај који се показује од избора до избора а све оно изнад је рад и организованост нашег одбора – каже Милутић Величковић.

Црна Трава

„СРБИ – ИСТОРИЈА, МИТ И РАЗАРАЊЕ ЈУГОСЛАВИЈЕ”

У основи књиге је антихришћиво, али исто тако се може рећи да је у позадини и антихришћанство, антиправославље и антиевропејство.

Пише: др Бранко Надовеза

„Али, зашто је Милошевић изазвао судбину? Многи сматрају да су западне земље, боље речено САД, у Рамбујеу намерно изиграле Србе. Под овим се подразумева да су намерно у последњем тренутку иступиле с неприхватљивим војним условима да би навеле Србе да одбаце пакет како би се створио изговор за бомбардовање” (стр. 290). Управо овај исказ Тима Ђуде указује нам на сву поквареност политике светских фактора који затиру све националне и верске вредности. Жртву најпре окривљује па на крају износи истину. У наведеном делу Тим Ђуда описује целокупну српску историју, од доласка Словена на Балкан, па до бомбардовања Србије и потписивања Кумановског споразума јуна 1999. године.

Основа књиге је антисрпство, али исто тако се може рећи да је у позадини и антихришћанство, антиправославље и антиевропејство.

Писац је тиме ментално ограничен да би схватио суштину сарадње Срба и Хрвата у неким деловима Босне и Херцеговине током рата 1992-1995. „Импликације оваквих споразума, а посебно овог последњег, никада нису биле потпуно схваћене” (стр. 184), мислећи на споразум Срба и Хрвата око општина Илиџа и Кисељак, истичући да су последњи „имајући на уму заједничку борбу Срба и Хрвата, почели да помињу хришћанске снаге” (стр.224).

Велике су његове симпатије за турска освајања на Балкану и касније у Европи од 14. века па на даље. Турска је по Ђуди имала цивилизаторску мисију. Тако истиче: „Победа Турака у 14. веку довела је до великих преокрета” (стр 5), затим наставља да су после Косовске битке 1389. године „српски владари били оборени на колена” (стр. 9) и да је било много „примера српске непослушности према султану” (стр. 41). Зар тако може сматрати један хришћанин и Европљанин?! Због тога следи и његово неразумевање српске митологије: „У читавој европској историји немогуће је наћи нешто што би се могло упоредити с утицајем Косова на српску националну психу” (стр. 27). Циљ аутора је да покаже да су наводно Срби једини кривци за разбијање Југославије и ратове деведесетих година прошлог века. Није му јасно да су снажни дезинтегративни фактори разбили Југославију, као што су је разбили 1941. године. Сам аутор пише: „Срби, Хрвати, Словенци јесу врло блиски, али има исто толико онога што их дели, колико и онога што их уједињује” (стр. 92).

Аутор свагде види српске поразе, и војне и политичке. Срби су у рату брилијантно поразили и Хрвате и муслимане и Албанце иако су били малобројни и слабије наоружани. За аутора је небитно што су западне силе и САД са оружаним снагама НАТО стале на страну српских непријатеља. Колико су његова разматрања површна, плитка и пристрасна, види се у томе да и сам признаје да су западне силе стале на страну српских непријатеља. Тако за нападе НАТО авијације на Републику Српску 1995. пише: „Користећи ову ситуацију, снаге хрватске војске и босанске армије кренуле су у напад у западној Босни” (стр. 271), да би територија коју су држали Срби пала „са 70 на готово тачно 45 одсто”. како се тајно договорило.

Интересантно је да аутор разуме распад Југославије али страшно подржава независност Босне и Херцеговине, као да она није састављена од Срба, Хрвата и муслимана, који нису могли живети заједно у Југославији. Изетбеговићеву власт назива „Влада” а муслиманске оружане снаге „босанском армијом”. Муслимани су по њему највеће жртве рата, мада не жели да види њихове мрачне циљеве у смислу по-

тлачења хришћана у Босни. И сам признаје да је „извесна количина оружја сигурно била продата муслиманима“ (стр. 219). Али је у праву када је увидео заблуде Слободана Милошевића у погледу муслимана и њиховог лажног југословенства, што се показало, „као једна од најбитнијих грешака у његовом политичком животу“ (стр. 153). Сваку акцију Срба у Босни да би одбранили свој простор, своју културу, па и своје животе, он сматра као агресију. Тако пише: „Срби су већ заузели Грбавицу“ (стр. 189), као да неко може заузети сопствену кућу. Споразуме западних сила у корист муслимана он види као српске поразе. Муслимани су само продужетак Османлијског царства. Рат у Босни је „за коначан крај Отоманског царства“ (стр. 192), како је ускликнуо један српски борац или: „Ово је рат против православља“ (стр. 194).

Исто тако истиче размишљања једног сарајевског муслимана „да ће ускоро бити проглашена исламска република“ (стр. 253). Или мисао муџахедина кога је ликвидирала храбра српска војска „Умирем... зато да би се ислам проширио и ухватио корене у свету“ (стр. 254). Аутор истиче да је после „интервенције Запада у Сарајеву“ (стр. 254) слабио српски морал, али да је „УНХЦР организовала 12951 лет и ови летови су буквално одржали град у животу“ (стр. 190).

Ако се изузме његово антисрпство, онда је необично елементарно непознавање међународног права. Тако за косовске Албанце пише: „Рекли су да ако Срби који представљају 12 одсто становништва Хрватске и 31 одсто становништва Босне имају право на сопствене државе, по истој логици косовски Албанци са око 16 одсто становништва смањене Југославије и више од 80 одсто Косова (они тврде да их има 90 одсто) утолико више имају исто право. Ако Крајина и Република Српска могу да се придруже Србији када пожелу, и Косово на исти начин има право да се придружи Албанији ако то жели његово становништво“ (стр. 282).

Аутору није јасно шта је конститутивни народ, а шта је национална мањина, али заслепљен мржњом и остваривањем мрачних циљева, он и не жели то да види. Одатле и потичу његове симпатије за муслимане у Босни и албанске сепаратисте, иако и једни и други имају елементе исламског фундаментализма. Стога пише: „Није претерано рећи да се ОВК може назвати најуспешнијом герилском организацијом у савременој историји. За непуних 19 месеци после првог појављивања у јавности новембра 1997. године практично је испунила своје циљеве, пошто је успела да наведе најснажнији војни савез на свету да у највећој мери води њене битке“ (стр. 284).

Тако несвесно (или свесно) отворено признаје циљеве САД и НАТО-а. То потврђује преносећи размишљања неких Албанаца поводом агресије НАТО-а на Србију 1999. године: „Ми смо жарко желели ове нападе НАТО...ми се само надамо да ће се напади наставити“ (стр. 295).

Опет признаје да и сама машинерија НАТО није предвидела такво херојство српског народа и његове војске: „Ради се о томе да су западни лидери, вероватно недовољно добро обавештени од тајних служби, мислили да ће бомбардовање трајати од три до седам дана“ (стр. 291).

Признаје крах операције НАТО-а у погледу остваривања војних циљева и убиство цивила, што ће „озбиљно нарушити кредибилитет Алијансе“. Пише да Милошевић није био једини у заблуди: „То се десило и западним лидерима. Они су отпочели ваздушне нападе под погрешном претпоставком да ће се ови завршити за неколико дана. Да је ма ко од њих имао било какав наговештај да ће напади трајати 78 дана, они не би ни отпочели“ (стр. 296).

Аутор често нехотично истиче суштину тих догађаја, а то је испробавање Русије, страх од Русије и потцењивање Ру-

сије, све помало. Можда је и то прави смисао свих догађаја. Пише како је Милошевић имао заблуде у погледу Русије: „Он је веровао како ће му Руси притећи у помоћ. Они то нису урадили“ (стр. 296). И да је српски народ сматрао да, ако дође до бомбардовања, да ће „Русија и Кина притећи у одбрану Србије“ (стр. 293).

Историја као да се стално понавља.

Ипак, аутор стално истиче несаломљивост српског народа. Чуди се како су преживели хиперинфлацију 1993. године, све санкције и притиске. Несвесно се диви виталности и издржљивости српског народа и српске привреде.

Све деформације у ратовима (шпекулације, ратно профитерство и остале деформације) посматра као суштину а не као последице рата, што је ствар његовог ограниченог образовања.

Опседнут је појмом Велика Србија, то је за њега основа распада Југославије, тај појам је употребио стотинак пута на 300 страна текста. Али опет несвесно истиче да је после одласка Словеније из Југославије српска војска стала на српске етничке границе „као и друге области насељене Србима“ (стр. 93).

Једино је у праву када тврди да Србима није одговарао дуг рат, из низа разлога: „што је рат дуже трајао, интересовање за сукоб опадало је код све већег броја Срба“ (стр. 37).

За Хашки трибунал отворено признаје да постоји само због Срба. За српске радикале, које окривљује за рат у Босни и Крајини, ипак каже: „Коришћени су и за попуњавање све проређенијих редова ЈНА“ (стр. 165), чиме отворено признаје да нису били паравојне формације. Срби немају чак ни политичке поразе.

„Будућност Косова и даље је нејасна. Иако резолуција 1244 Савета безбедности УН признаје Косово као део Југославије, није реално очекивати да ће косовски Албанци икада више имати ма какву легалну форму асоцијације са Србијом или Југославијом“ (стр. 301). Значи испред њих је једино њихов циљ, без обзира на правне и политичке форме. Књига је површна, аутор описује само оно што жели да види и што жели да зна, чему стреми његов циљ, сходно свом површном образовању и чулно-прагматичној цивилизацији из које долази и њеној култури.

NAJUSPEŠNIJA GERILSKA ORGANIZACIJA
U SAVREMENOJ ISTORIJI:
PRIPADNICI OVK; SNIMIO ŠOMUS MERFI

ШИПТАРСКИ ТЕРОРИСТИ

Борба против тероризма је ново оружје новог рата за овладавање светом. Када Србијом буду владали Срби који немају никакву централу ван Србије, то ће бити оружје за сузбијање тероризма. Тероризам и организовани криминал могу да се искорене онда када о томе донесу одлуку надлежни органи који неће имати интереса да се било који криминалац због било каквих заслуга заобиђе. Приче о повезаностима и немогућностима елиминисања српске или шиптарске мафије су празне приче злонамерних или незналица.

Разговарала: Марина Томан

Онастанку тероризма на овим просторима, утицајним западним факторима који га подржавају и штите, његовој експанзији и могућностима да се он сузбије, разговарали смо са др Драгољубом Татомировићем, криминалистом који дуго низ година проучава тероризам, а најнепосредније се бавио и оперативним мерама на сузбијању организованог криминала док је радио у републичком СУП-у.

Дуго се бавите проучавањем тероризма, написали сте и Студију о албанском тероризму. Како је настао шиптарски тероризам?

Шиптарски тероризам је инициран споља и подметнут им као могућност остварења сна о формирању националне државе на туђој, српској, територији која се већ више од 250 година, уз помоћ различитих сила, отима од Србије.

Шиптари су непосредно увучени у тероризам који је прво подржавала Немачка а затим и Америка, уверени да ће терорисањем и отмицом туђих територија изградити сопствену државу и нацију. У овој жељи су превидели да су само оруђе Американца за једнократну употребу и да ће у каснијем периоду учешће у тероризму бити мач уцене којим ће Америка од Шиптара чинити шта јој буде у ком тренутку потребно. Америка се од инвазије бившег СССР на Авганистан определила за стварање терористичке мреже (тада је за ЦИА почео да ради Осам Бин Ладен, којег сада Америка наводно тражи а не може да га нађе), која ће у сваком тренутку моћи да буде искоришћена у оквиру оперативних америчких техника за овладавање светом.

Американцима треба монопол над свим информацијама о тероризму, да могу том, плански изазваном опасношћу да и даље манипулишу и себе представљају јединим истинским борцима против тероризма. Остале државе ћуте, чекају и мисле да ће их заобићи америчке манипулације! А неће, неће нико бити заобиђен од тренутка када се то Америци покаже корисним. Сада је то Русија која трпи последице напада својих исламиста – Чечена, сутра ће то бити Немачка или Француска, у сваком случају, ново оружје новог рата за овладавање светом зове се борба против тероризма!

То је (тероризам и борба против њега) и фитиљ будућег светског рата, који је започео распадом СФР Југославије, који је иницирала Немачка, а подржала Америка. Тај фитиљ гори на Косову и Метохији са циљем да се преко Балкана у рат увуку сви они којима је Балкан чвориште интереса и преко кога су сви досадашњи сукоби отпо-

чињани и никада завршавани уклањањем узрока због којих су и отпочети. Ово је и нормално, јер се увек оставља варница за будући сукоб!

Каква је веза између шиптарских терориста и шиптарске мафије?

Они се не могу одвојено гледати. У питању је иста организација са одређеним огранцима – терористи, кријумчари опојних дрога, разбојници, крадљивци стоке, групе за узнемиравање и сл. Кријумчарске организације Шиптара су опасне јер би у неком неконтролисаном дилу између шефова нижег ранга – кријумчара Шиптара и терориста из исламских држава, кријумчарска мрежа Шиптара могла да транспортује оружје за терористе са Блиског Истока до Европе. Ти путеви су уходани и сигурни и њима се може, ако је то потребно, пренети и мања атомска бомба!

Кријумчарска мрежа Шиптара је та која ће највише угрозити сопствене заштитнике, државе заштитнице из Европе. Америка мора да уклони све терористе који нису под контролом њених служби, како би могла несметано да манипулише овом опасном делатношћу – оружјем 21. века, глобалним терористичким или антитерористичким мерама, којима замењује и скраћује путеве ка окупацијама, агресијама, претњама и отвореним сукобима, са крајњим циљем да на најлакши могући начин овлада Русијом!

Шиптарски терористи не крију своје претензије ни када је у питању југ Србије – Бујановац, Прешево, Медвеђа. Да ли треба очекивати терористичке акције на овом подручју?

Да, ако то буде одговарало Америци. А много је разлога због чега би јој све то могло одговарати, и они се крећу од стварања услова за повољнији расплет косметског питања у

корист Шиптара, до притисака на унутрашњој сцени Србије. Наравно, ако се има у виду значај Олимпијаде у Грчкој, онда не треба занемарити ни могућност да се Европи тада загорча живот одређеним инцидентима како би јој се ставило на знање да је неспособна да се самостално носи са опасношћу 21. века, исфабрикованим тероризмом, који је под надзором Америке.

Које су сличности а које разлике између шиптарских и других терористичких група?

Све познате терористичке групе су под контролом, непосредном или посредном, и у служби глобалних интереса Америке. То је уједно и основна карактеристика која важи за све, па и за шиптарске терористичке групе. Шиптарске групе су састављене од Шиптара-неверника који изигравају вернике и њихов циљ није борба за превласт по верској основи већ је то увек економски интерес и то лични или племенски, а сада је то

у разговору за „Велику Србију” тврди:

– ОРУЂЕ АМЕРИКЕ

увиђено и у државотворну и националну одору. Они никада нису имали сопствену државу на сопственој територији. Увек их је неко негде доводио, смештао и давао им задатке и плаћао туђим територијама, најчешће српским!

Шиптарски тероризам је без мотива на духовном плану, склон је радикалним изменама циљева, окретању од једне ка другој вери, сталним трагањем за пријатељима који ће их помагати и које ће, као сада Србију, издати у тренутку појаве неког изгледнијег и већег интереса. Због непостојања упоришта у духовном, шиптарски тероризам је и најрањивији, односно борба против њега је најлакша и води се на материјалном плану. Србија има моћно, а до сада некористићено оружје – да економским, легалним и у свету признатим мерама, Шиптаре приведе на праве и искрене разговоре у року од само неколико месеци и то оружје ће се искористити у тренутку када на власти у Србији буду некомпромитована политичка организација и некомпромитовани председник државе.

Да ли можете да будете мало конкретнији, како сузбити шиптарски тероризам?

Србија има знања и снаге да овај проблем ефикасно реши уз услов да јој се одвежу руке које јој је везала Америка. А ако те руке буду и даље везане, онда се морају применити до сада некористићена оружја.

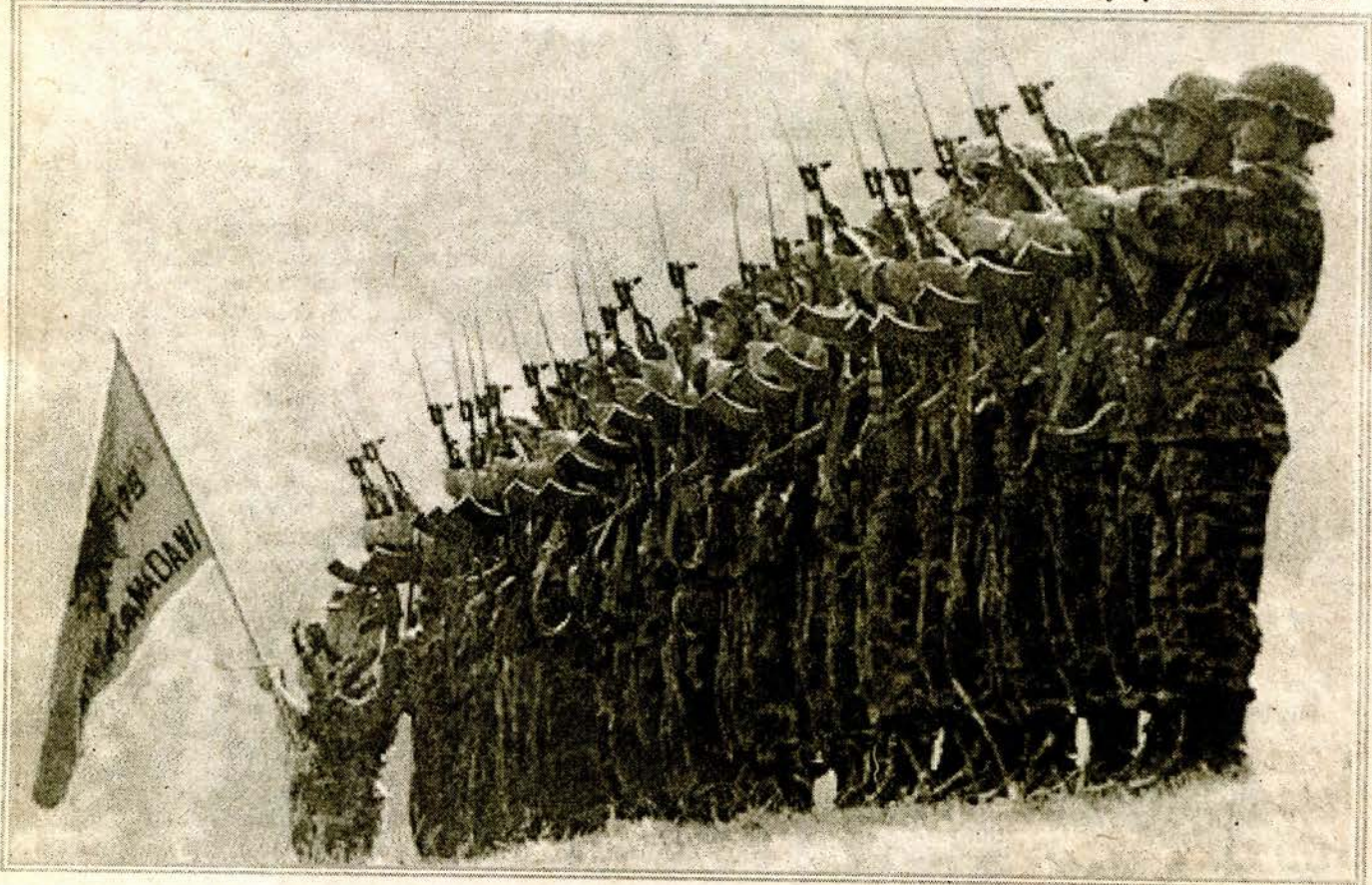
Желим да истакнем да је основно упориште шиптарског тероризма кријумчарска организација опојних дрога на релацији Турска–Европа и да је та организација била под апсолутном контролом криминалистичке полиције Србије, која

јој није дозволила да прерасте у нешто изнад тога, у терористичку организацију. Променама на челу српске полиције изведеним 1988. године и променама у политици изведеним 1990. године која се ослањала на снаге које нису биле способне да обаве посао који је до тада успешно обављала криминалистичка полиција испуштена је нит и кријумчари су се осилили, па су постали прво терористи па потом политичари, а неки појединци из редова полиције у Србији започели су са бављењем пословима за које нису били оспособљени.

Сва је прилика да се српској држави и полицији више никада неће пружити прилике какве су на Косову и Метохији постојале за време владавине Слободана Милошевића. Али не треба очајавати, ни Милошевић ни његови наследници нису искористили ово моћно српско оружје! Када Србијом буду владали Срби који немају никакву централу ван Србије, биће искористићено.

Данас је и у Србији организовани криминал у пуној експанзији, има ли томе лека?

Тероризам и организовани криминал могу да се искористе онда када о томе донесу одлуку надлежни органи који неће имати интереса да се било који криминалац због било каквих заслуга заобиђе. Наравно, мора се радити по одговарајућем плану. Криминалистичка полиција ради по познатим правилима. Тај посао је занат и ништа више. Поштење и стручност се подразумевају. Приче о повезаностима и немогућностима елиминисања српске и шиптарске мафије су празне приче злонамерних или незналица. Или још горе, оних који о себи причају легенде које су сами измислили!

У Београду је, 2. марта 2003. године, основан

КОМИТЕТ ЗА ОДБРАНУ ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА

Регистрован као невладино удружење грађана, непрофитног карактера, Комитет има за циљ организовање подршке др Војиславу Шешељу у његовој борби пред Хашким трибуналом.

Удружење ради на афирмацији идеја др Шешеља: идеја слободе, мира, равноправне међународне сарадње, демократских стандарда, грађанских, политичких, економско-социјалних, националних, културних и других права човека садржаних у највишим међународним правним и политичким документима.

Главни задатак удружења је прикупљање свих врста доказа ради обарања измишљене оптужнице којом се кривица свађује не само на др Шешеља, него на целокупни српски народ. Истовремено, удружење интензивно ради на објективном информисању домаће и светске јавности, преко свих доступних медијских средстава. У свом раду, Комитет је отворен за сарадњу са свим појединцима који могу допринети победи др Војислава Шешеља, као и за сарадњу са сличним организацијама у земљи и иностранству.

Рад удружења финансира се искључиво путем донација, спонзорства и добровољних прилога.

Контакт адреса: Трг победе 3, 11080 Земун

телефон: 011/316-46-21

Текући рачун: 205-61000-30, Комерцијална банка а.д.

Девизни рачун: 908-20501-70;

54280/1247-77555-1, Комерцијална банка а.д.

НОВА КЊИГА У ИЗДАЊУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

ТВРДИ ПОВЕЗ
ЗЛАТОТИСАК

У својој најновијој књизи проф. др Војислав Шешељ, на хиљаду страна текста, синтетизује све научне чињенице, филозофске парадигме и теоријске постулате на којима је саздана идеологија српског национализма. Шешељево дело одликује критички приступ и бриљантна анализа, а аутор се и овде потврђује као ерудита и стрпљив истраживач, који је у току вишегодишњег рада проучио огроман број историјских, лингвистичких, филозофских, социолошких и политиколошких студија, дела водећих научних ауторитета у разним дисциплинама и областима, селекционисујући њихове врхунске резултате и доводећи их у хармоничан склад.

Др Шешељ је ову обимну студију довршио проширујући своју претходну монографију „Научно и публицистичко дело проф. Лазе Костића“. Српски народ је тако добио компактно, систематизовано и комплетно дело у коме су обрађени сви значајни аспекти српског национализма, његова природа, циљеви и систем моралних судова.

Пред нама је први прави уџбеник српског национализма.

**ЦЕНА ЈЕДНОГ ПРИМЕРКА ЈЕ 1 000 ДИНАРА. ПРАВО ПОПУСТА ОД 50%
ИМАЈУ СВИ ЧЛАНОВИ И СИМПАТИЗЕРИ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ**

**КЊИГЕ ИЗ ЕДИЦИЈЕ 'САБРАНА ДЕЛА ПРОФ. ДР ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА'
МОГУ СЕ КУПИТИ У СЕДИШТУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ,
ТРГ ПОВЕДЕ 3, ЗЕМУН И У СВИМ ОПШТИНСКИМ ОДБОРИМА СТРАНКЕ.**

СВЕ ИНФОРМАЦИЈЕ НА ТЕЛЕФОН: 011/316-46-21

Уништене цркве и манастири на Косову и Метохији од 17. марта 2004

